

ΣΑΙΚΣΠΕΙΡΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

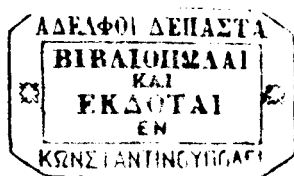
ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑΙ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΚΕΛΑ.

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

1876.

233436

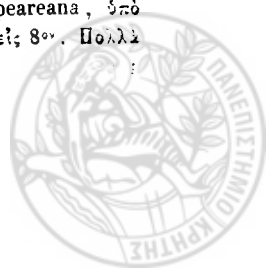
ΤΗ ΣΥΖΥΓΩ ΜΟΥ.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Οὐδένος μετὰ τὸν Ὅμηρον ποιητοῦ, ἀρχαίου ἢ νεωτέρου, τὰ ἔργα τοσοῦτον τὴν σήμερον κατέστησαν πάγκοινα, ὅσον τὰ τοῦ Σαίξπηρου. Τὰ ἐπὶ τῶν δύο τῆς γῆς ἡμισφαίριων πολυάριθμα Ἀγγλοσαξωνικά φύλα ἐνδιατρίβουσι περὶ αὐτά, ὅσον σχεδὸν καὶ περὶ τὰς ἱερὰς γραφάς· οἱ δὲ στίχοι αὐτοῦ, ἐν εἶδει ῥητῶν ἢ παροιμιῶν, κοσμοῦσι τὰς ἀγορεύσεις ἢ ποικίλουσιν τὴν ὁμιλίαν πάντων τῶν τὴν Ἀγγλικὴν λαλούντων. Οἱ Γερμανοί, ἰδιοποιούμενοι τὸν μέγαν τῆς Ἀγγλίας δραματοουργόν, θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν δῆθεν ἀντιπρόσωπον καὶ διερμηνέα τῆς Τευτονικῆς διανοίας. Τὰ δὲ λοιπὰ τῆς Εὐρώπης ἔθνη, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ Ἰνδοί, ἐπολιτογράφησαν δι' ἐπανηληγμένων πολλάκις μεταφράσεων τὰ ἀριστουργήματα αὐτοῦ. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκδόσεων καὶ μεταφράσεων, πλεῖστα περὶ Σαίξπηρου ἐγράφησαν καὶ ὁσήμεραι γράφονται· σχόλια, ἐρμηνεῖαι, μονογραφίαι παντὸς εἶδους, ἔρευναι ἱστορικαί, φιλοσοφικαί καὶ αἰσθητικαὶ μελέται· ὁ κατάλογος μόνος τῆς Σαίξπηρείου βιβλιογραφίας ἀποτελεῖ πολυσέλιδον βιβλίον. ⁽¹⁾ Πρὸς δὲ τούτοις καὶ σύλλογοι φιλολογικαί, εἰς τὰ περὶ Σαίξπηρου ἀποκλειστικ-

(1) Ἴδε τὴν κατὰ τὴν τριακοσιοστὴν τῆς τοῦ ποιητοῦ γεννήσεως ἐπετηρίδα δημοσιευθεῖσαν βιβλιογραφίαν (Bibliotheca Shakspeareana, ὑπὸ Franz Thimn, Β' ἔκδοσις, 1872), πληροῦσαν σελίδας 118 εἰς 8^{οι}. Πολλὰ δ' ἔκτοτε περὶ Σαίξπηρου ἀπανταχοῦ ἐδημοσιεύθησαν.

κῶς ἀσχολούμενοι, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὑπεκκαίουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ τε καὶ ἐν Γερμανίᾳ τὸν ὑπὲρ τοῦ κορυφαίου τῶν νεωτέρων δραματικῶν ποιητῶν ζῆλον καὶ θαυμασμόν.

Ὁ τοιοῦτος ὁμῶς τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ φόρος ἐβράδυνε ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν Ἀγγλον ποιητὴν. Ναὶ μὲν, καὶ ζῶν οὗτος ἐτιμήθη ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι· ἀλλ' ἡ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπελθοῦσα θρησκευτικὴ καὶ πολιτικὴ ἐν Ἀγγλίᾳ μεταρρύθμισις, μετέπειτα δὲ ἡ ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Στουάρδων ἐπίδρασις τῆς Γαλλικῆς σχολῆς ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας, ἐπεσκίασαν ἐπὶ μίαν ὅλην ἑκατονταετηρίδα τὴν φήμην καὶ τὴν μνήμην τοῦ Σαίξπηρου. Εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τῆς δόξης αὐτοῦ συνετέλεσαν τὰ μάλιστα οἱ Γερμανοί, οὐχὶ μόνον διὰ τῆς αἰσθητικῆς τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀναλύσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐξακολουθήσεως τῶν δραματικῶν αὐτοῦ παραδόσεων, χάρις εἰς τοῦ Γαίτου καὶ εἰς τοῦ Σχιλλέρου τ' ἀριστουργήματα. (2) Οὕτως ἡ νέα, ἡ ῥωμαντικὴ λεγομένη σχολή, παρεδέχθη βαθμηδὸν τὸν Σαίξπηρον ὡς ἀρχηγὸν καὶ ὡς πρότυπον, ἡ δὲ λατρεία αὐτοῦ ἐξετάθη ἕκτοτε καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ Τευτονικοῦ κόσμου. Οὕτω δὲ καὶ οἱ Γάλλοι αὐτοί, λησμονήσαντες τοῦ Βολταίρου τὴν καταφοράν, καταθέτουσιν ἤδη τὸν λίθον αὐτῶν, καὶ λίθον συχνάκις πολύτιμον, εἰς τὸ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνυψούμενον οἰκοδόμημα τῆς δόξης τοῦ Ἀγγλου δραματούργου. (3)

(2) Οἱ Ἀγγλοι ἀνομολογοῦσι τὴν περὶ τὴν μελέτην τοῦ ἔθνικοῦ αὐτῶν ποιητοῦ ὑπεροχὴν τῶν Γερμανῶν. Ἴδε τὴν ὑπὸ τοῦ θεμελιωτοῦ τοῦ νέου ἐν Λονδίῳ Σαίξπηρείου συλλόγου F. F. Furnivall εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν μετάφρασιν τοῦ σπουδαιωτάτου τοῦ Γερβίνου συγγράμματος. (Shakespeare Commentaries.)

(3) Ἰδίως ἄξιον λόγου καὶ μελέτης εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Mezières, Shakspear, ses Oeuvres et ses Critiques.

Ἀλλὰ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς μετὰ θάνατον δόξης ὀλίγον φαίνεται ἐργασθεῖς ὁ Σαϊκσπεῖρος αὐτός. Οὐδέποτε ζῶν ἡσχολήθη περὶ τὴν συλλογὴν καὶ ἐκδοσιν τῶν ἔργων αὐτοῦ. Διαφιλονεικεῖται μάλιστα μέχρι τῆς σήμερον ἡ γνησιότης τινῶν τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων, ἐνῶ οὐδὲ μία ἀφ' ἐτέρου ὑπάρχει βεβαιότης, ὅτι πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα περιεσώθησαν. (4) Ἀλλ' οὔτε περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ γνωρίζομεν τι μετὰ θετικότητος, ἐκτὸς ὅτι ἐγεννήθη τῷ 1564 ἐν *Stratford* ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ *Avon*, ὅτι ἐνυμφεύθη τὸ 19^{ον} τῆς ἡλικίας ἑτος ἄγων, ὅτι παραιτήσας μετ' οὐ πολὺ τὴν τε πατρίαν στέγην καὶ τὴν κατὰ ἑπτὰ ἔτη πρεσβυτέραν αὐτοῦ σύζυγον, μετέβη εἰς Λονδίον, ἐνθα ἐπιδοθεὶς εἰς τὸ θεατρικὸν στάδιον ἀπετέλεσε μέρος τῶν θιάσων, χάριν τῶν ὁποίων συνέθετε τὰ δράματα αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἀφοῦ διὰ τῆς τοιαύτης ἐργασίας ἀπέκτησε πλοῦτον ἱκανὸν πρὸς βίον ἄνετον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν, καὶ ἀγοράσας γαίας, κατὰ τὴν πατροπαράδοτον παντὸς Ἀγγλοῦ φιλοδοξίαν, διεβίωσεν ἔτη τινὰ ἐν ἀξιοπρεπεῖ ἀνεξαρτησία, καὶ ἀπέθανε τῷ 1616. μ. Χ. (5) Εἰς

(4) Ἡ κατὰ τὸ 1623 πρώτη ἀπάντων τῶν τοῦ Σαϊκσπεῖρου δραμάτων ἐκδόσις δὲν περιλαμβάνει τὴν ἔκτοτε μετ' αὐτῶν ἐκδιδομένην τραγωδίαν «Περικλῆς, πρίγκηψ τῆς Τύρου.» Τὰ ἐν τῇ πρώτῃ ἔκδοσιν ἐκδόσει τριάκοντα καὶ ἑξὶ δράματα καταλέγονται ὑπὸ τὴν τριπλὴν κατὰ τας τῶν κωμωδιῶν, ἱστοριῶν καὶ τραγωδιῶν. Καὶ κωμωδίαί μὲν ἀριθμοῦνται δέκα καὶ τέσσαρες· ἱστορίαι δὲ (ἤτοι ἱστορικὰ δράματα) δέκα, φέρουσαι τὰ δνόματα ἑπτὰ ἐκ τῶν βασιλείων τῆς Ἀγγλίας· αἱ δὲ τραγωδίαί περιλαμβάνουσι δώδεκα δράματα. Ἐξ αὐτῶν πέντε εἶναι αἱ κατ' ἐξοχὴν τραγωδίαί, τ' ἀριστουργήματα τοῦ Σαϊκσπεῖρου, αἱ τρεῖς δηλονότι ἐν τῇ παρούσῃ μεταφράσει δημοσιευόμεναι, ὁ *Μάκβεθ*, καὶ ὁ *Χάμλετ*, ἡ Ἀμλέτος. Περὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἢ Ῥωμαϊκῶν ὑπόθεσιν ἔχόντων δραμάτων αὐτοῦ ἱδημοσίευσεν ὁ Γάλλος *Paul Shapfer*, (ἐν τῇ *Revue politique et Littéraire* τῶν ἐτῶν 1875 καὶ 1876, ἀξιόλογον πραγματείαν, εἰς τὴν ὁποίαν παραπέμπω τὸν ἀναγνώστην.

τὰ ὀλίγα γνωστὰ προσετέθησαν ἀκολουθῶς πολλὰ περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ, τὰ μὲν ἔχοντα τὸ κῦρος συγχρόνων μαρτυριῶν καὶ παραδόσεων, τὰ δὲ ὅλως ἀδέσποτα. Ἐκ πάντων δὲ τοῦτο κυρίως ἐξάγεται· ὅτι ὁ Σαίξπηρος ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον δι' οὗ ἀπὸ θανάτου, οὐχὶ ἐκ προθέσεως οὐδ' ἐπὶ σκοπῷ νὰ δοξασθῇ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων ὠθούμενος, καὶ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἀπολαύσῃ οὕτω τὴν ὑλικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐν τῇ πατρίδι ἀποκατάστασιν. Ὁ νοῦς αὐτοῦ ἦτο πρακτικὸς ὡς ἀληθοῦς Ἀγγλου· ἡ δὲ συνένωσις αὕτη τῆς ὑψίστης ποιητικῆς ἐμπνεύσεως μετὰ τῆς βιωτικῆς πρακτικότητος ἀποτελεῖ τὸν ἰδιάζοντα αὐτοῦ χαρακτῆρα. Γράφων εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ τὰς μετέπειτα γενεάς. Δὲν ἐδεσμεύετο ὑπὸ προκεχαραγμένων κανόνων, οὐδὲ προέθετο διὰ τῶν δραμάτων αὐτοῦ ν' ἀναπτύξῃ φιλοσοφικὰς θεωρίας, ἀλλ' ἐπαρουσίαζεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ποικίλα αὐτοῦ πάθη ὑπὸ τὴν ἀληθῆ, ὑπὸ τὴν αἰωνίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως μορφήν. Διὰ τοῦτο τὰ ἔργα αὐτοῦ εἶναι πλήρη ζωῆς, καὶ θὰ ζῶσι πάντοτε. Διὰ τοῦτο δ' ἔχουσιν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐλλείψεις· ἐλλείψεις ὅμως, αἵτινες εἶναι τὰ σημεῖα μόνον τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἔζη, τὰ ἔχνη τῆς ἀτμοσφαίρας ὑφ' ἧς περιεκυκλοῦτο, καὶ διὰ τῶν ὁποίων οὐδόλως ἀμαυροῦται ἡ ἐνυπάρχουσα εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ ταῦτα ἀμάραντος καλλονή.

Ταῦτα ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὁ ἀμερόληπτος τοῦ

(5) Καὶ περὶ τῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ δὲν συμφωνοῦσιν οἱ Ἀγγλοι, γράφοντες ποτὲ μὲν Shakespear καὶ Shakespeare, ἢ Shakspeare καὶ Shakspear, ποτὲ δὲ Shakespere ἢ Shakspere. Συγγνωστέα λοιπὸν κατὰ μείζονα λόγον ἢ παρ' ἡμῖν ἀσυμφωνία ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ὀρθογραφίαν αὐτοῦ.

Σαικσπείρου θαυμαστής, ὅπως μὴ παρασύρηται ὑπὸ τῶν ὑπερβολῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἄγει μονομερὲς καὶ ἐνθουσιώδης λατρεία. Οὕτως ἐνθουσιώδεις ἐρμηνευταί, ὑπερεπιτείνοντες συχνάκις τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου, ἀποδίδουσιν εἰς τὸν ποιητὴν προθέσεις καὶ θεωρίας, αἵτινες αὐτὸν πρῶτον ἤθελον βεβαίως ἐκπλήξει· ἢ λεπτολογοῦντες περὶ τὰς ἀναλύσεις αὐτῶν, ὑπερασπίζουσι καὶ τὰ ἐπιλήψιμα, οὐδὲν παραδεχόμενοι τὸ ἡμαρτημένον ἐν τῷ εἰδῶλι αὐτῶν· ἢ παραβάλλοντες πρὸς τοὺς ποιητὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος θεωροῦσι πάντων ὑπέρτερον τὸν Ἀγγλον δραματογράφον, μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτοῦ ὡς τοῦ μεγίστου τῶν νεωτέρων χρόνων ποιητοῦ, οὐδὲ εἰς τὴν αἴγλην, διὰ τῆς ὁποίας τὸ μέγα αὐτοῦ ὄνομα περιβάλλει τὴν ὁμιχλώδη Ἀρκτον.

Ἀλλὰ δύναται καὶ ὑπὸ τῶν λαῶν τῆς Μεσημβρίας νὰ ἐννοηθῇ καὶ νὰ ἐκτιμηθῇ ὁ Σαικσπεῖρος; Δύναται νὰ μεταφυτευθῇ καὶ πέραν τῶν Τευτονικῶν συνόρων τὸ βόρειον τοῦτο ἄνθος; Ἦθελε διστάσει τις ν' ἀποκριθῇ καταφατικῶς εἰς τοιοῦτον ἐρώτημα, ἐὰν περὶ τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ ἐπρόκειτο· καθότι ὡς πολλάκις ἐλέχθη, ἕκαστον ἔθνος εὕρισκει συνήθως τὸ γελοῖον ἄλλο ἄλλαχού. Πάντες ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς θρηνοῦσιν· αἱ δὲ τοῦ Σαικσπείρου τραγωδαὶ κατέστησαν ἤδη κοινὸν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου κτῆμα, οὐδὲ ἀπαιτεῖται, πιστεῦω, ἀπολογία τις διὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς ἐξελληνίσεως αὐτῶν. Ἀλλως τε δὲ τοιαύτη ἀπόπειρα δὲν γίνεται πρῶτον ἤδη παρ' ἡμῖν, οὐδ' εἶναι ξένα εἰς Ἑλληνικὰς ἀκοὰς τὰ ὀνόματα τοῦ Ρωμαίου, τοῦ Ὁθέλλου καὶ τοῦ Λήρ. (6)

(6) Ἰδοὺ σημείωσις τῶν γνωστῶν μοι περὶ Σαικσπείρου καθ' ἡμᾶς δημοσιεύσεων.

Αἱ τρεῖς αὗται τραγωδίαι, τῶν ὁποίων ἤδη τὴν με-
τάφρασιν δημοσιεύω, ἀποτελοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, ἀληθῆ
τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τριλογίαν. Ἐν τῷ Ρωμαίῳ ἔχομεν
τῆς νεότητος τὰ πάθη, τὸν δυστυχῆ δύο νεαρῶν ψυχῶν
ἔρωτα. Ἐν τῷ Ὀθέλλῳ βλέπομεν τὴν ὀδύνην μιᾶς ἀνδρι-
κῆς καρδίας ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας σπαρασσομένης. Ἐν δὲ
τῷ βασιλεῖ Λὴρ διαδραματίζονται τῆς γεροντικῆς ἡλικίας
τὰ βάσανα καὶ αἱ συμφοραί. Ἡ δύνατο ἴσως νὰ συμπερι-
ληφθῇ τῶν τραγωδιῶν τούτων ἡ ἀνάλυσις ἐνταῦθα.
Ἀλλὰ μεθ' ὅσα περὶ αὐτῶν καὶ περὶ Σαικσπέιρου ἐν γένει
ἐγράφησαν, ἐθεώρησα σκοπιμώτερον νὰ σταχυολογήσω
ἐκ τῶν δοκιμωτέρων Σαικσπειριστῶν κριτικὰ τινα καὶ

Ἡ Τρικυμία, δρᾶμα Οὐίλλεμου Σαικσπέρ, μετάφρασις Ι. Πολυλά,
Κερκυραίου. Κερκύρα, 1855.

Ἰούλιος Καίσαρ, τραγωδία εἰς πέντε πράξεις τοῦ ποιητοῦ Σαικ-
σπέρ, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ κειμένου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μεταγλωττισθεῖσα
ὑπὸ Νικολάου Κ. Ἰωνίδου. Ἀθήνησι 1858.

Ἀμλέτος, βασιλεὺς τῆς Δανίας, τραγωδία τοῦ Ἀγγλοῦ Σαιξπέρου,
ἐνστίχως μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Ἰωάννου Η. Περδάνογλου. Ἐν Ἀθήναις 1858.

Ὁ Μάκβεθ, τραγωδία εἰς πράξεις πέντε, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Ν. Ι. Κ.
ἢ προσετέθη καὶ βιογραφία τοῦ ποιητοῦ. (Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τίτλου: Σαιξ-
πέρου τραγωδίαι). Ἐν Ἀθήναις 1862

Σαικσπέρου, ὁ Βασιλεὺς Λὴρ. μελέτη Σ. Ν. Βασιλειάδου.
Ἐν Ἀθήναις 1870.

Ρωμαῖος καὶ Ἰουλία, δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε, ὑπὸ Σαικσπέρου,
μεταφρασθὲν ὑπὸ Α. Σκαλίδου. Ἐν Ἀθήναις 1873.

Ὁ Ὀθέλλος, ἐξεδόθη ἐν μετάφράσει, ὡς πληροφοροῦμαι, ἐν ἐπιφυλ-
λίδι τοῦ περιοδικοῦ: «Ὁ Φιλόκαλος Σμυρναῖος».

Ὁ Κυμβελίνος, μελέτη ἐπὶ τοῦ δράματος τοῦ Σαικσπέρου, ὑπὸ
Κ. Γ. Ξένου. (Ἐν φυλλαδίῳ 9^ῳ τοῦ περιοδικοῦ ὁ Βύρων, ἐν Ἀθήναις 1874.)

Τὰ ἅπαντα τοῦ Σαικσπέρου, μετ' εἰκόνων, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου
Μέυμαρ. Παράρτημα τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδομένης Ἑθνικῆς Ἐπιθεωρή-
σεως, 1875. Ἐξεδόθη μέχρι τοῦδε ὁ Μάκβεθ, καὶ μέρος τοῦ Ἀμλέτου.
Ἐν τῇ Βιβλιογραφίᾳ αὐτοῦ ὁ Thimm μόνον τὴν ὑπὸ τοῦ Κ^{ου} Περδάνογλου
μετάφρασιν τοῦ Ἀμλέτου ἀναφέρει, καὶ ἐν ὑποσημειώσει (μετ' ἀμφιβολίας
ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξιν αὐτῆς) τὴν τῆς Τρικυμίας.

ιγ'.

ἐξηγηματικά ἀποσπάσματα, ἅτινα ἐν μεταφράσει προσήρτηνται: ἐκάστη τῶν προκειμένων τραγωδιῶν, ὅπως δι' αὐτῶν λάβῃ ὁ Ἑλλήν ἀναγνώστης ἰδέαν τινὰ τῆς πληθύος καὶ τῆς ποικιλίας τῆς τοιαύτης ὕλης.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀπόπειρα τῆς ἐξελληνίσεως τῶν ἀριστουργημάτων τούτων δὲν χρήζῃ δικαιολογήσεως, φοβοῦμαι ὅμως, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μου θὰ προσδοκῶσι τοιαύτην ὑπὲρ τοῦ ὕφους καὶ τῆς γλώσσης τῆς μεταφράσεως.

Τὸν δρόμον τῆς νέας Ἑλληνικῆς ἐχάραξαν ἤδη οἱ ἡμέτεροι πεζογράφοι, καίτοι διαφέροντες πρὸς ἀλλήλους ὡς πρὸς τὸ τέρμα τὸ ὅποῖον ἀπεκδέχονται, καὶ ἐρρύθμισαν ὕφος τι τοῦ πεζοῦ λόγου, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀκολουθούμενον παρὰ πάντων τῶν καθ' ἡμᾶς γραφόντων. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ποίησιν μένει εἰσέτι ἐκκρεμές τὸ ζήτημα, καὶ δὲν φαίνεται οὐδαμῶς ἀδικοιολόγητος, οὔτε καταδικαστέα ἡ προτίμησις τῆς καθομιλουμένης καὶ ἡ χρῆσις αὐτῆς, ὡς γλώσσης ποιητικῆς. Καὶ αὕτη δὲ ἡ ἀνωτάτη παρ' ἡμῖν ἀκαδημαϊκὴ ἀρχή, τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, ἐνῶ κατ' ἀρχὰς κατεδίκαζε τὴν κοινὴν καὶ ἐξωστράχιζεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν ποιητικῶν διαγωνισμῶν, ἐπισήμως ἐδῆλωσε τὴν ἀναίρεσιν τῆς τοιαύτης καταδίκης ὅτε, ἔθνικῆς πανηγύρεως τελουμένης, ἀνέθετε τὴν ἐξύμνησιν τοῦ πρωτομάρτυρος τῆς Ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως εἰς τὸν ἐξοχώτερον τῶν ζώντων ἀντιπροσώπων τῆς δημοτικῆς ἡμῶν ποιήσεως. (7)

Ἀλλ' ἡ σήμερον καθομιλουμένη, τροπολογηθεῖσα ὡς ἐκ τῶν νέων τοῦ ἔθνους ἡμῶν περιστάσεων, δὲν εἶναι βε-

(7) Ἴδε τὰς προσηρτημένας εἰς τὸν δευτέραμβον τοῦ Κ^{ου} Α. Βαλαωρίτου ἐπιστολάς τοῦ Κ. Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου, τῆς 1 Φεβρουαρίου καὶ τῆς 25 Μαρτίου 1872.

βαίως ἢ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐν χρήσει. Ὡστε, καίτοι παραδεχόμενοι τὴν ἀναπόδραστον ἐπὶ τῆς ποιητικῆς τῆς νέας Ἑλλάδος γλώσσης ἐπιρροὴν τῶν ἐθνικῶν τραγουδιῶν, τῆς βάσεως καὶ ἀφετηρίας ταύτης τῆς νέας ἡμῶν ποιήσεως, δὲν δυνάμεθα ὅμως ἄνευ ἀναχρονισμοῦ νὰ περιορίσωμεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ λεξικοῦ καὶ τῆς φρασεολογίας τῆς δημοτικῆς ἀνθολογίας. Ὅθεν ἐπροσπάθησα μεταφράζων τὸν Σαικσπείρον νὰ τηρήσω μέσον τινὰ ὅρον, γράφων τὴν καθομιλουμένην ὡς σήμερον κοινῶς λαλεῖται. (8) Ἄλλοι θὰ κρίνωσιν ἔαν, ἢ κατὰ πόσον, ἐπέτυχον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς θεωρίας, ὅτι διὰ τοιαύτης γλώσσης δύναται ἐν μέρει νὰ διατηρηθῇ ἡ ὁρμὴ καὶ τὸ πάθος, ἡ φυσικότης, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τοῦ πρωτοτύπου. Ἄλλοι ἐπίσης θὰ κρίνωσι μέχρι τίνος ἐπραγματοποιήθη ὁ διπλοῦς σκοπός, τὸν ὁποῖον προσέθεμην, τοῦ νὰ μεταφράσω ὅσον ἔνεστι πιστῶς τὸ Ἀγγλικὸν κείμενον, ταῦτοχρόνως δὲ νὰ δώσω μορφὴν Ἑλληνικὴν εἰς τὴν μετάφρασίν μου. Εἴθε νὰ μὴ ἀναφανῶσιν αἱ τοῦ ἔργου μου ἀτέλειαι τοσαῦται, ὥστε νὰ ματαιωθῇ ἢ εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ ὠθήσασά με ἐλπίς, ὅτι ἡδυνάμην οὕτω νὰ συντελέσω εἰς τε τὴν παρ' ἡμῖν ἐξάπλωσιν τῆς δόξης τοῦ Σαικσπείρου, καὶ εἰς πλουτισμὸν τῆς νέας Ἑλληνικῆς σκηνῆς. (9)

(8) Οὔτε τοὺς γραμματικὸς τύπους ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ καταπατήσω πρὸς διατήρησιν δὴθεν τῆς καθ' ἡμᾶς κοινῆς προφορᾶς· ἀφῆκα δὲ τὸ ν καὶ ὅπου δὲν προφέρεται, ὡς ἔγραψα υἱός καὶ ἑορτὴ καὶ Ἰουλιέτα καὶ Ἰάγος, ἀντὶ τῶν γιῶς καὶ γιορτῇ καὶ Γιουλιέτα καὶ Γιάγος.

(9) Πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν (εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος, εἴτε μὴ) ἡθοποιῶν ἐπισυνάπτω περιχοπὰς τινὰς περὶ τοῦ ἐπὶ Σαικσπείρου Ἀγγλικοῦ θεάτρου ἐκ τοῦ προμνημονευθέντος συγγράμματος τοῦ Γερβίνου. «Τὰ δημόσια θεάτρα ἦσαν κακῶς ἐκ ξύλων ὠκοδομημένα καὶ ἀστεγῆ. Περὶ μὲν τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἡθοποιῶν μεγάλη κατεβάλλετο φροντίς· ἦτο δὲ αὕτη μεγαλοπρεπὴς καὶ συχνάκις πολυδάπανος· ἀλλὰ τὰ τῆς σκηνογραφίας ἦσαν πενιχρώτατα.

Ἄλλ' οἷα δῆποτε ἀποβῇ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης ἡ τύχη, οὐδαμῶς ἀπαλλάττομαι τῆς ὀφειλῆς πρὸς τοὺς βοηθήσαντάς με κατὰ τὴν μετάφρασίν μου φίλους, ἰδίως δὲ πρὸς τὸν Κον Σάθαν, ὅστις ἐκ τοῦ πλησίον παρακολουθῶν τὴν ἐργασίαν, παρώτρυνέ με διὰ τῶν ἐνθαρρύνσεών του εἰς ἀποπεράτωσιν αὐτῆς, καὶ πρὸς τὸν Κον W. Wagner, τὸν οὐχὶ μόνον διὰ τὰς βαθείας περὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαίαν τε καὶ νεωτέραν γνώσεις ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐπὶ Σαικσπείρου μελέτας διακεκριμένον καθηγητὴν, ὅστις προθύμως μοι ἐχορήγησε καὶ μακρόθεν ἀρωγὴν πολύτιμον.

Ἄλλ' ὁ κυριώτερός μου βοηθός, ὁ σταθερὸς κατὰ τὰς ποικίλας τοῦ ἔργου δυσκολίας παραστάτης, ἦτο ἡ σεβαστὴ μου μήτηρ. Εἰς ταύτην καὶ εἰς τὴν πρὸς ἣν τὸ βιβλίον ἀνατίθεται ἀνήκει πᾶσα αὐτοῦ ἐπιτυχία· ἡ δ' ἀποτυχία εἰς ἐμέ.

Δ. Β.

Ἐπὶ παραστάσεως τραγωιδιῶν μέλανα παραπετάσματα ἐκρέμαντο ἐπὶ τοῦ θεάτρου. Ἐπιγραφή δέ τις ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ χώρου, ὅπου οἱ θεαταὶ ὤφειλον νὰ φαντασθῶσιν ὅτι παρευρίσκονται· ὥστε καὶ πλοῖα εὐκόλως ἐπαρυσίζοντο τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ αἱ τοπογραφαί διὰ μιᾶς μετεβάλλοντο. Ἰκρίωμά τι ἐν μέσῳ τῆς σκηνῆς ὑπελαμβάνετο ὡς πύργος, ἡ τεῖχος ἡ ἐξώστες ἡ παράθυρον.» Ἄλλ' ἡ τοιαύτη πενιχρότης, ὡς παρατηρεῖ ὁ Γερβίνος, οὐδαμῶς συνεπάγεται τῆς δραματικῆς τέχνης τὴν ἀτέλειαν. «Οὕτως ἐν Γερμανίᾳ εἶδομεν τὸ θέατρον ἀναβιβάζομενον ἀπὸ τῶν ἀχυρῶνων εἰς πενιχρὰ στεγάσματα, ἐκεῖθεν δὲ εἰς πολυτελεῖς οἰκοδομήματα· ἀλλὰ κατ' ἀντίστροφον ἔσως λόγον ἐκπίπτει ἡ διανοητικὴ ἀπόλαυσις, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ καλαισθησία τῶν θεατῶν. Ὅσῳ ὀλιγώτερον ἀποσπᾶται ἡ προσοχὴ ὡς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν τελειοποιήσεων, τοσοῦτον μᾶλλον προσκολληταὶ αὕτη εἰς τοὺς ἡθοποιούς, κατὰ τοσοῦτον δὲ καὶ αὐτοὶ οὗτοι ἀφιερῶνται εἰς τῆς τέχνης αὐτῶν τὴν οὐσίαν.» Συνετίνει δ' εἰς τοῦτο καὶ ὁ τῶν γυναικῶν ἀποκλεισμός· τότε ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Παιδὲς ἐξεπροσώπουν τὰς γυναικας. Τὸ τοιοῦτον δέ, ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς ἀφῆρει πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὅπισθεν αὐτῆς, ἐχρησίμευεν ἀφ' ἐτέρου ὡς σχολεῖον ἐπιτυχέστατον πρὸς μόρφωσιν ἀρίστων ἡθοποιῶν.

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ⁽¹⁾

ΤΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ τῆς Βερώνας.

ΠΑΡΗΣ, νέος ἄρχων, συγγενῆς τοῦ πρίγκηπος.

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ } ἀρχηγοὶ τῶν δύο ἀντιμαχομένων οἰκογενειῶν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ, συγγενῆς τοῦ προηγουμένου.

ΡΩΜΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μοντέκη.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ, συγγενῆς τοῦ πρίγκηπος καὶ φίλος τοῦ Ρωμαίου.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ, ἀνεψιὸς τοῦ Μοντέκη, φίλος τοῦ Ρωμαίου (²).

ΤΥΒΑΛΤΗΣ, ἀνεψιὸς τῆς συζύγου τοῦ Καπουλέτου.

ΠΑΤΕΡ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ } καλόγηροι.

ΠΑΤΕΡ ΙΩΑΝΝΗΣ

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ, ὑπηρέτης τοῦ Ρωμαίου.

ΣΑΜΨΩΝ

ΓΡΗΓΟΡΗΣ } ὑπηρετᾷ τοῦ Καπουλέτου.

ΑΒΡΑΑΜ, ὑπηρέτης τοῦ Μοντέκη.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ΤΡΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΙ.

ΠΕΤΡΟΣ.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ τοῦ Πάρη.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ τοῦ Καπουλέτου.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ τοῦ Μοντέκη.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ τοῦ Καπουλέτου.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ, θυγάτηρ τοῦ Καπουλέτου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ τῆς Ἰουλιέτας.

ΠΟΛΙΤΑΙ ΤΗΣ ΒΕΡΩΝΑΣ, ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑΙ, ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΤΩΝ
ΑΥΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ, ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΙ, ΦΡΟΥΡΟΙ, ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ.

*Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν Βερώναν, ἅπαξ δὲ ἐν τῇ πέμπτῃ
πράξει εἰς Μάρτουαν.*

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ^(*).

Πλατεῖα.

(Εισέρχονται ὁ ΣΑΜΨΩΝ καὶ ὁ ΓΡΗΓΟΡΗΣ φέροντες ξίφη καὶ ἀσπίδας).

ΣΑΜΨΩΝ

Γρηγόρη, μὰ τὴν πίστιν μου οὔτ' ἐγὼ τρώγω ἄχυρα,
οὔτε σύ! (*)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Ὅχι βέβαια! μήπως εἴμεθα γαϊδούρια;

ΣΑΜΨΩΝ

Θέλω νὰ εἰπῶ, ἂν μᾶς θυμώσουν νὰ πηδήσωμεν κα-
τ' ἐπάνω των.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Κύτταξε ὁμως νὰ μὴ πηδᾷς πολλὰ παλούκια.

ΣΑΜΨΩΝ

Δὲν ἀργῶ νὰ κτυπήσω, ἂν πάρω φωτιάν!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Ἄλλ' ἀργεῖς νὰ πάρῃς φωτιάν, διὰ νὰ κτυπήσῃς.

ΣΑΜΨΩΝ

Κ' ἓνα σκυλί ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μοντέκη μὲ φέρνει ἄνω κάτω!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

“Οποῖος εἶναι ἄνω κάτω σαλεύει. Καὶ ἡ παλληκαριὰ εἶναι νὰ μὴ σαλεύσης ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εὐρεθῇς.

ΣΑΜΨΩΝ

Δὲν σαλεύω κ' ἐγὼ ἂν ἀπαντήσω κ' ἓνα σκυλί ἀπ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι· ἢ ἄνδρα, ἢ γυναῖκα τύχω δὲν σαλεύω!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Λοιπὸν εἶσαι δειλός; Μόνον οἱ δειλοὶ κολνοῦν εἰς τὸν τοῖχον.

ΣΑΜΨΩΝ

Καλὰ λέγεις· καὶ διὰ τοῦτο σπρώχνομεν εἰς τὸν τοῖχον τὰς γυναῖκας, ὅπου εἶναι ἀδύνατα ἀγγεῖα. Λοιπὸν κ' ἐγὼ, ἂν πιασθῶ μὲ τοὺς Μοντέκιδες, θὰ σπρώξω τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τὸν τοῖχον, καὶ τὰς γυναῖκας εἰς τὸν τοῖχον.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Ὁ πόλεμος εἶναι μεταξὺ τῶν αὐθεντῶν μας καὶ τῶν ἀνδρῶν ὅπου τοὺς δουλεύουν.

ΣΑΜΨΩΝ

Τί με μέλει! Ἐγὼ θὰ κάμω τὸν τύραννον· ἀφοῦ πιασθῶ μὲ τοὺς ἄνδρας, θὰ καταπιασθῶ καὶ τὰς γυναῖκας. Δὲν θ' ἀφήσω κορίτζι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Θὰ τὰς κόψης ὅλας;

ΣΑΜΨΩΝ

Θὰ τὰς κόψω; ἢ..., ὅπως θέλεις πάρε το.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Νὰ τὸ πάρῃ ὅποιος τὸ δοκιμάσει.

ΣΑΜΨΩΝ

Θὰ μὲ δοκιμάσουν ἐμένα, ὅσον στέχω εἰς τὰ πόδια μου. Τὸ ἡξεύρει ὁ κόσμος ὅτι δὲν μοῦ λείπει αἷμα.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Τί καλὰ ὁποῦ δὲν εἶσαι ψάρι! — Τράβα τὸ ἐργαλεῖόν σου, κ' ἔρχονται δύο ἄνθρωποι τοῦ Μοντέκη⁽⁶⁾.

(Εἰσέρχεται ὁ ΑΒΡΑΑΜ καὶ ἕτερος ΥΠΗΡΕΤΗΣ τοῦ Μοντέκη).

ΣΑΜΨΩΝ

Ἐγύμνωσα τὸ σπαθί μου. Πιάσου μαζῇ των. Σοῦ δίδω χέρι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Τί; νὰ μὲ ἀποχαιρετήσης; Θὰ φύγῃς;

ΣΑΜΨΩΝ

Μὴ μὲ φοβᾶσαι.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Ἐσένα θὰ φοβηθῶ;

ΣΑΜΨΩΝ

Ἄφησε νὰ ἡμεθα 'ς τὸ δίκαιόν μας. Ἄς κάμουν ἐκεῖνοι τὴν ἀρχήν.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Θὰ σουφρώσω τὰ φρύδια μου καθὼς περνῶ, καὶ ἄς τὸ πάρουν ὅπως τοὺς ἀρέσει.

ΣΑΜΨΩΝ

Ἦ ὅπως τοὺς βαστᾷ. Θὰ τοὺς δαγκάσω τὸ μεγάλον μου δάκτυλον, νὰ τοὺς σκυλιάσω! Ἄν τὸ ὑποφέρουν, ἐντροπὴ ἰδική των (°).

ΑΒΡΑΑΜ

Διατί μᾶς δαγκάνεις τὸ δάκτυλόν σου, Κύριε;

ΣΑΜΨΩΝ

Δαγκάνω τὸ δάκτυλόν μου, Κύριε.

ΑΒΡΑΑΜ

Δι' ἐμένα τὸ δαγκάνεις, Κύριε;

ΣΑΜΨΩΝ, μυστικῶς πρὸς τὸν Γρηγόρη.

Ἄν τοῦ εἰπῶ ναί, εἴμεθα εἰς τὸ δίκαιόν μας;

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Ὁχι.

ΣΑΜΨΩΝ

Ὁχι, Κύριε· δὲν τὸ δαγκάνω δι' ἐσένα, ἀλλὰ δαγκάνω τὸ δάκτυλόν μου, Κύριε.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Πόλεμον θέλεις, Κύριε;

ΑΒΡΑΑΜ

Πόλεμον, Κύριε; Ὁχι, Κύριε.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Εἰδὲ μή, ἐδῶ εἶμαι ἐγώ, Κύριε! Ὁ αὐθέντης μου εἶναι ὅσον καλὸς εἶναι καὶ ὁ ἰδικός σου.

ΑΒΡΑΑΜ

Δὲν εἶναι καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου.

ΣΑΜΨΩΝ

Πολὺ καλὰ, Κύριε.

(Εἰσέρχεται ὁ ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὁ ΤΥΒΑΛΤΗΣ).

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Εἰπέ του ὅτι εἶναι καλλίτερος, κ' ἔρχεται ἓνας συγγενῆς τοῦ αὐθέντου μας.

ΣΑΜΨΩΝ

Μάλιστα, Κύριε, εἶναι καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου.

ΑΒΡΑΑΜ

Ψεύματα λέγεις!

ΣΑΜΨΩΝ

Ἔξω τὰ σπαθιά, ἂν εἴσθε παλληκάρια! — Γρηγόρη, μὴ ξεχνᾷς τὴν σπαθιὰν ὅπου σ' ἔμαθα.

(Μάχονται).

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ, σύρων τὸ ξίφος.

Σταθῆτε, ἀνόητοι! Κάτω τὰ σπαθιά! Δὲν ἤξεύρετε τί κάμνετε!

(Κτυπᾷ τὰ ξίφη αὐτῶν).

ΤΥΒΑΛΤΗΣ, ἐφορμῶν μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα.

Μὲ τοῦτα τ' ἄκαρδα σκυλιὰ τί παίζεις τὸ σπαθί σου; Γύρνα ἐδῶ, Μπεμβόλιε, κί' ἀντίκρυσε τὸν Χάρον.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Βάλε 'ς τὴν θήκην τὸ σπαθί, κ' ἐδῶ εἰρήνην θέλω· ἢ κὰν μεταχειρίσου το καὶ σύ, νὰ τοὺς χωρίσης.

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Κρατεῖς ἔς τὸ χέρι σου σπαθί, καὶ μοῦ λαλεῖς εἰρήνην!
 Αὐτὴν τὴν λέξιν τὴν μισῶ, ὅσον μισῶ τὸν ἄδην,
 καὶ ὅλους τοὺς Μοντέκιδες, καὶ σέ! Δειλέ, φυλάξου!

(Μάχονται ἅπαντες· εἰσέρχονται ἐκατέρωθεν ὁπαδοὶ
 τῶν δύο οἰκῶν καὶ συμμετέχουν τῆς μάχης· κατόπιν δὲ πολίται
 φέροντες ῥόπαλα).

ΕΙΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ξύλα, κοντάρια, ῥόπαλα! Κτυπᾶτε τους, κτυπᾶτε!
 ἔς τὸν ἄνεμον, Μοντέκιδες! ἔς τὴν ζάλην, Καπουλέτοι!

(Εἰσέρχεται ὁ γέρων ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ ἐνδεδυμένος κοιτωνίτην,
 καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί εἶν' ὁ θόρυβος αὐτός; Δὸς τὸ μακρὺ σπαθί μου.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Τί θὰ τὸ κάμης τὸ σπαθί; Μὴ θέλῃς πατερίτζαν;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δὸς τὸ σπαθί μου! Κύτταξε, ὁ γέρος ὁ Μοντέκης
 καταντικρὺ μου στέκεται, καὶ σείει τὸ ὀδικόν του.

(Ὁ ΜΟΝΤΕΚΗΣ εἰσέρχεται μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ).

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

Μὴ μ' ἐμποδίζης, ἄφες με!— ὦ παλαιο-Καπουλέτε!

ΜΟΝΤΕΚΑΙΝΑ

Βῆμα δὲν κάμνεις ἀπ' ἐδῶ νὰ σμίξης τὸν ἐχθρόν σου.

(Εἰσέρχεται ὁ ΠΡΙΓΚΗΣ μετὰ τῆς συνοδείας του).

ΠΡΙΓΚΗΣ

ὦ ἄνδρες ἀνυπόταγοι, ἐχθροὶ τῆς ἡσυχίας,
 ἔς τὸ αἷμα τῶν γειτόνων σας τί βάφετε τὰ χέρια;

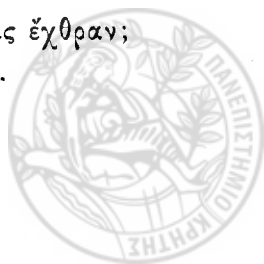

Δὲν θὰ μ' ἀκούσετε; ὦ σεῖς, — ὦ ἄνθρωποι, — ὦ κτήνη,
 ποῦ θέλετε νὰ σβύσετε τοῦ πάθους σας τὴν φλόγα
 εἰς βρύσιν ὀλοπόρφυρην, 'ς τὸ αἶμα τῶν φλεβῶν σας!
 Ἄν θέλετε 'ς τὰ σίδερα νὰ μὴ σᾶς βάλω ὅλους,
 ἀπ' τ' ἄνομα τὰ χέρια σας πετάξετε 'ς τὸ χῶμα
 αὐτὰ τ' ἀνόσια σπαθιά, 'ς τὸ ἔγκλημα βαμμένα,
 κι' ἀκούσατε τὸν ὀρισμὸν καὶ τὴν ἀπόφασίν μου.
 Τρεῖς πόλεμοι ἐμφύλιοι ἀπὸ ἀέρος λόγια,
 Μοντέκη ἐξ αἰτίας σου, — κ' ἐσένα Καπουλέτε, —
 τὴν ἡσυχίαν τρεῖς φοραῖς ἐτάραξαν τῆς χώρας,
 κ' ἠνάγκασαν τοὺς γέροντας κατοίκους τῆς Βερώνας,
 ν' ἀφήσουν τὰ εἰρηνικὰ στολίδια ποῦ τοὺς πρέπουν,
 καὶ μὲ κοντάρια παλαιὰ κ' εἰρηνοσκουριασμένα
 'ς τὰ γηρασμένα χέρια των, νὰ θέλουν νὰ χωρίσουν
 τὴν σκουριασμένην ἔχθραν σας! — Ἐὰν συμβῇ καὶ πάλιν
 τοὺς δρόμους νὰ ταραῖξετε μὲ τὰ μαλώματά σας,
 τῆς ταραχῆς ἡ πληρωμὴ θὰ εἶν' ἡ κεφαλὴ σας!
 Τώρα πηγαίνειτ' ἀπ' ἐδῶ, σεῖς ὅλοι, τραθηχθῆτε.
 Σὺ, Καπουλέτε, μοναχὰ ἔλα μαζὶ μου τώρα·
 καὶ τὸ ἀπόγευμα καὶ σὺ νὰ ἔλθῃς, ὦ Μοντέκη⁽⁷⁾,
 τί ἄλλο ἀπεφάσισα κι' ὀρίζω νὰ τὸ μάθῃς.
 Φύγετ' εὐθύς, ἢ θάνατος θὰ εἶναι ἡ ποινὴ σας!

(Ἀπέρχονται ὁ ΠΡΙΓΚΗΨ καὶ ἡ συνοδεία του, ὁ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ
 μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ὁ ΤΥΒΑΛΤΗΣ, οἱ πολῖται, καὶ οἱ ὑπηρέται.
 Μένουσι δὲ ὁ ΜΟΝΤΕΚΗΣ, ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ αὐτοῦ καὶ ὁ ΜΠΕΝΒΟΛΙΟΣ).

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

Ποιὸς ξαναέβαλε φωτιὰν 'ς τὴν παλαιάν μας ἔχθραν;
 Ἦσουν ἐδῶ ἀπ' τὴν ἀρχήν, ἀνεψιέ; Εἰπέ μου.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ὅποταν ἔφθασα ἐδῶ, τοὺς δούλους τοῦ ἐχθροῦ σου
μαζῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους σου τοὺς ἡῤῥα εἰς τὰ χέρια.
Ἀμέσως ἐξεσπάθωσα διὰ νὰ τοὺς χωρίσω·
ἀλλ' ὁ Τυβάλτης ἔξαφνα προβάλλει κορωμένος,
μὲ τὸ σπαθί ὀλόγυμνον, καὶ μοῦ τρυπᾷ τ' αὐτιά μου
μὲ λόγια ἐρεθιστικά, καὶ σείει τὸ σπαθί του
ἐπάν' ἀπ' τὸ κεφάλι του, καὶ κόπτει τὸν ἀέρα,
καὶ ὁ ἀέρας, ἄκοπος, σφυρίζει περιγέλιον.
Ἐνῷ σπαθοκοπήματα ἔπερνούσαν μεταξύ μας,
ὁ κόσμος ἐπερίσσευε κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη,
κ' ἐπλήθαινε ὁ πόλεμος, ὡς τὴν στιγμήν ποῦ ἤλθεν
ὁ πρίγκηψ, καὶ μᾶς ἔχωρισε.

MONTEKAINA

Ποῦ εἶναι ὁ Ρωμαῖος;
πέ μου τὸν εἶδες σήμερον; Πῶς χαίρετ' ἡ καρδιά μου
ποῦ εἰς τὸ μάλωμα αὐτὸ ἐκεῖνος δὲν εὗρέθη.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Μιὰν ὥραν πρὶν λαμπροφανῇ ὁ δοξασμένος ἥλιος
ἔς τὴν θύραν τῆς Ἀνατολῆς τὴν καταχρυσωμένην,
ἀνησυχία ψυχικὴ μ' ἐσήκωσ' ἀπ' τὴν κλίνην,
κ' ἐβγήκα ἔξω ἔς τὴν δροσιάν· κ' ἐκεῖ καταντικρύ μου
ἔς τὸ δάσος τῶν συκαμινιῶν, ἔς τῆς πόλεως τὴν ἄκρην,
τὸν εἶδα νὰ περιπατῇ, πρωτὶ, πρωτὶ, τὸν υἱόν σου.
Νὰ τοῦ μιλῇσω πῆγαινα· ἀλλὰ εὐθὺς ποῦ μ' εἶδεν
ἐκεῖνος ἐτραβήχθηκε ἔς τὸ πύκνωμα τοῦ δάσους.
Ἀπὸ ἐμένα καὶ αὐτὸν τὸν ἔκρινα, (διότι
ὁπόταν ἔχω συλλογαῖς τὴν μοναξιάν γυρεύω,)

κ' ἐπῆρα ἔγω τὸν δρόμον μου κ' ἐκεῖνος τὸν ὀδικόν του,
κ' ἕκαμα χάριν εἰς ἐμέ καὶ χάριν εἰς ἐκεῖνον.

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

Συχνοπηγαίνει μοναχὸς ἔς τὸ δάσος πρὶν νὰ φέξῃ,
καὶ τὴν δροσιὰν τὴν πρωϊνὴν μὲ δάκρυα πληθαίνει,
καὶ μὲ ἀναστενάγματα τὰ νέφη συννεφιάζει⁽⁸⁾.

Καὶ ἅμα ἔς τὴν Ἀνατολὴν ὁ Ἥλιος ἀρχίσῃ
νὰ πλησιάζῃ μὲ χαρὰν εἰς τῆς Αὐγῆς τὴν κλίνην
ναὶ νὰ τραβᾷ τὰ σκιερὰ παραπετάσματά της,
ὁ υἱὸς μου ὁ βαρύκαρδος φεύγει τὸ φῶς, γυρίζει,
καὶ κλειδομανταλόνεται, καὶ τὰ παράθυρά του
κλειστὰ τὰ ἔχει, καὶ μισεῖ τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας,
καὶ μίαν νύκτα τεχνητὴν ὀλόγυρά του κάμνει.
ὦ! τοῦτο μαῦρα κι' ἄσχημα φοβοῦμαι θὰ τελειώσῃ,
ἂν τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ κανεῖς δὲν ξερρίζώσῃ.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Καὶ ἡ αἰτία, θεῖέ μου, ποιά εἶναι; Τὴν γνωρίζεις;

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

Δὲν τὴν γνωρίζω· καὶ αὐτὸς νὰ τὴν εἰπῇ δὲν θέλει.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Καὶ τὸν ἐστενοχώρησες νὰ τὴν ξεμυστερεύσῃ;

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

Καὶ μόνος ἐπροσπάθησα, καὶ διὰ μέσου φίλων.
Πλὴν σύμβουλος τοῦ πόνου του ἐκεῖνος εἶναι μόνος·
Δὲν λέγω σύμβουλος καλός,—πλὴν τόσον πιστευμένος,
τόσον κρυφὸς καὶ μυστικὸς, τόσον βαθειὰ τὸν χώνει...
ἴσ' ἂν ἄνθος ἔπ' οὐ τὸ ὀάγκασε φαρμακερὸν σκουληχί,

πρὶν τὰ εὐώδη φύλλα του τ' ἀπλώσῃ ᾿ς τὸν ἀέρα,
καὶ δώσῃ ἀφιέρωμα τὸ κάλλος του ᾿ς τὸν ἥλιον.
Ἄν ἦτο τρόπος τὴν πηγὴν τῆς λύπης του νὰ ᾿ξεύρω,
θὰ ἦτο μόνη μου χαρὰ τὸ ἱατρικὸν νὰ εὕρω (°).

(Εἰσέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ μακρόθεν).

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Νά, ἔρχεται. Παρακαλῶ, ἀφήσατέ μας μόνους.
Θὰ καταφέρω νὰ μοῦ ᾿πῇ ποιὸς εἶναι ὁ καὺμός του.

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

Ἄλλο δὲν ἤθελα κ' ἐγὼ παρὰ νὰ κατορθώσῃς
νὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδιάν. — Πηγαίνωμεν, γυναῖκα.

(Ἀναχωρεῖ ὁ ΜΟΝΤΕΚΗΣ μετὰ τῆς συζύγου του).

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ἐξάδελφε, καλὸν πρωί!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶναι πρωὶ ἀκόμη;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Μόλις ἐσήμαναν ἐννῆά.

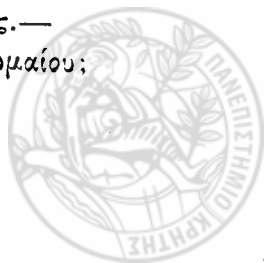
ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὅταν περνᾷ μὲ λύπαις
ἀργὰ ποῦ φεύγει ὁ καιρός! — Ἀπὸ ἐδῶ τρεχάτος
δὲν ἔφευγ' ὁ πατέρας μου, νομίζω;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ναί, ἐκεῖνος. —

Τί λύπη κάμνει μακρυναῖς ταῖς ὥραις τοῦ Ρωμαίου;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λείπει εκείνο ποῦ κονταῖς ἔμπορουσε νὰ ταῖς κάμῃ.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Εἶσαι εἰς ἔρωτα;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Χωρίς...

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Χωρίς τὸν ἔρωτά σου;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶμαι χωρὶς ἀπόκρισιν ἐκεῖ ὅπου λατρεύω.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ἀλλοίμονον! Ὁ ἔρωτας, νὰ ἔχῃ τόσην γλύκαν,
καὶ τέτοιος τύραννος σκληρὸς ὅπου χωθῇ νὰ εἶναι!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀλλοίμονον! Ὁ ἔρωτας κι' ἂν μὲ δεμένα ῥάτια
ὅπου θελήσῃ νὰ χωθῇ, εὕρισκει μονοπάτια!

Ποῦ θὰ γευθῇς;—Τί ἔπαθαν κ' ἐπολεμοῦσαν πάλιν;

Ἀλλ' ὅμως μὴ μοῦ τὸ εἰπῇς, διότι τὸ γνωρίζω.

ὦ! εἰν' ἐδῶ μῖσος πολὺ καὶ περισσὴ ἀγάπη!

Ἀγάπη μὲ μαλώματα! Ἐρωτευμένον μῖσος!

ὦ! Κάτι, ἀπ' τὸ τίποτε ἀρχῇ ἀρχῇ πλάσμενον!

Μιὰ ἐλαφρότης σοβαρά, — σπουδαία ματαιότης, —

καὶ χάος ἀσχημόπλαστον μορφαῖς καλαῖς γεμάτων, —

καὶ ὁ καπνὸς ὁλόλαμπρος, — καὶ τὸ πτερὸν μολύβι, —

ἴσ' ἂν πάγος χρῦα ἢ φωτιά, — κι' ἀρρώστια ἢ ὑγεία, —

καὶ ὕπνος ὁλοάγρυπνος, ποῦ εἶναι καὶ δὲν εἶναι...

Ἴδου τί ἔχω ἔς τὴν καρδίαν, κ' εἶν' ἡ καρδιά μου ἄδεια!

Δὲν μὲ γελᾷς; ⁽¹⁰⁾

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Δὲν σὲ γελῶ, ἐξάδελφέ μου· κλαίω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλὴ καρδιά! Καὶ κλαίεις τί;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Τὸ βάρος τῆς καρδιάς σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη σου 'ς αὐτὸ παραστρατίζει.
Ἡ λύπη πῶχῳ, ἀρκετὰ τὸ στῆθός μου βαραίνει,
καὶ τώρα μὲ τὴν λύπην σου τὸ βάρος του πληθαίνει.
Τὸ αἶσθημα ποῦ μ' ἔδειξες, τὴν πίκραν πλημμυρίζει
ποῦ μοῦ γεμίζει τὴν καρδιὰν τὴν πολυπικραμένην.
Εἶναι καπνὸς ὁ Ἑρωτας, καὶ γίνετ' ἀπ' τὰ νέφη
τῶν στεναγμῶν· ἂν σηκωθῇ, ἐκεῖνος ποῦ λατρεύει
βλέπει τὴν λάμψιν τῆς φωτιᾶς· ἂν ὁ καπνὸς καταίθῃ,
δὲν βλέπει παρὰ πέλαγος, ὅπου μὲ δάκρυ τρέφει.
Τί ἄλλο εἶν' ὁ Ἑρωτας; — Μιὰ γνωστικὴ μανία, —
πόνος ποῦ πνίγει τὸν λαιμόν, καὶ γλύκα ζωογόνος!
Ἐξάδελφε, σὲ χαιρετῶ.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ἀγάλια! ποῦ πηγαίνεις;
Μαζὴ σου ἔρχομαι κ' ἐγώ. Μὲ ἀδικεῖς, ἂν φύγῃς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὸν ἑαυτόν μου ἔχασα· δὲν εἶμ' ἐδῶ· Ρωμαῖος
δὲν εἶν' αὐτός ποῦ σοῦ λαλεῖ· εἶναι ἄλλοῦ ἐκεῖνος.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Εἰπέ μου τώρα σοβαρὰ ποιὰν ἀγαπᾷς:

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τί θέλεις ;

Ν' αναστενάξω καὶ νὰ 'πῶ ;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ν' αναστενάξης ; ὄχι·
πλὴν σοβαρά, ποιὰ εἶν' αὐτὴ 'ποῦ ἀγαπᾷς, εἰπέ μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἦε σοβαρὰ τὸν ἀσθενὴ νὰ κάμῃ διαθήκην !
'Σ ἓνα ποῦ κείτεται βαρυά, βαρὺς ὁ λόγος εἶναι.
'Εξάδελφέ μου, σοβαρά, λατρεύω μιὰν γυναῖκα.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ἀφοῦ δι' ἔρωτα λαλεῖς, ἕως ἐκεῖ μαντεύω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

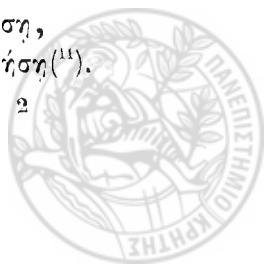
Περίφημα ἐπέτυχες. Κ' εἶναι καλὴ κι' ὠραία !

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Καὶ θὰ τὴν ἡῦρες βέβαια ὠραῖα 'ς τὸ σημάδι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὅχι· τὴν ἔσφαλές ἐδῶ. Τοῦ Ἔρωτος τὰ βέλη
δὲν τὴν τρυποῦν· εἰς τὴν ψυχὴν εἶν' Ἀρτεμις ἐκείνη.
Μ' ἀνίκητην σεμνότητα διπλοθωρακισμένη,
δὲν τὸ ψηφᾷ τοῦ Ἔρωτος τὸ παιδιακίσιον τόξον,
οὔτε ματιαῖς ἐρωτικαῖς νὰ τὴν κτυποῦν ἀφίνει,
οὔτε ἀγάπης στεναγμούς νὰ τὴν πολιορκήσουν.
Οὔτε ἀνοίγει τὴν καρδιὰν εἰς δόλωμα χρυσοῦ,
ποῦ ὡς καὶ ἅγιον πλανᾷ. Πλουσία εἰς τὰ κάλλη
εἶναι πτωχὴ μόνον 'ς αὐτό· πῶς ὅταν ξεψυχήσῃ,
ὁ θησαυρὸς τοῦ κάλλους τῆς κατόπιν δὲν θὰ ζήσῃ⁽¹⁾.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Τὴν παρθενιὰν ὠρκίσθηκε νὰ μὴ τὴν παραιτήσῃ·

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναί· κ' ἡ φιλαργυρία της εἶναι φρικτὴ σπατάλη.
Διὰ νὰ μένῃ αὐστηρὴ 'ς τὰ τρυφερά της κάλλη,
κανέννας δὲν θὰ γεννηθῇ νὰ τὰ κληρονομήσῃ·
'ς τὴν εὐμορφίαν της γνωσικὴ, 'ς τὴν γνῶσιν της ὥραία,
κερδίζει τὸν παράδεισον, διότι μ' ἀπελπίζει.
'Ετάχθη νὰ μὴν ἀγαπᾷ· καὶ δι' αὐτὸ τὸ τάγμα,
ἀποθαμμένος ζῶ ἐγώ, ποῦ ζῶ καὶ σέ τὰ λέγω.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

'Απὸ τὸν νοῦν σου βγάλε την. "Ὅπως σοῦ λέγω κάμε.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νὰ μὲ διδάξῃς καὶ τὸν νοῦν λοιπὸν νὰ σταματήσω.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

'Ελευθερίαν, ἀδελφέ, 'ς τὰ μάτια σου νὰ δώσῃς.
'Ιδὲ καὶ ἄλλαις εὐμορφιαῖς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Αὐτὸς θὰ ᾔῃναι τρόπος
ἀκόμῃ πλέον εὐμορφῇ νὰ μοῦ φανῇ ἐκείνη.
'Όταν ἰδῇς μιᾶς γυναικὸς τὴν μαύρην προσωπίδα⁽¹²⁾
καὶ τῆς φιλεῖ τὸ μέτωπον, μ' ἐκείνην τὴν μαυρίλαν
φαντάζεσαι πῶς κρύπτονται λευκὰ κι' ἀφράτα κάλλη.
'Εκεῖνος ὁποῦ τυφλωθῇ, δὲν λησμονεῖ ποτέ του
τί θησαυρὸν πολύτιμον 'στερήθηκε τὸ φῶς του!
'Απ' ὅσαις 'ξεύρεις δεῖξέ μου καὶ τὴν ὠραιότεραν,
καὶ ὅλη της ἡ εὐμορφία θὰ ᾔῃναι δι' ἐμένα,

ὥσαν βιβλίον ἀνοιχτόν, ποῦ θὰ μὲ δασκαλεύῃ,
πόσον μιὰ ἄλλη ξεπερνᾷ τὴν ωραιότητά της. —
"Ὡρα καλὴ ! Νὰ λησμονῶ ποτὲ δὲν θὰ μὲ μάθῃς.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

"Αν δὲν μοῦ 'πῆς τὸ κάθε τι, δὲν ἐξοφλῶ μαζὶ σου.
('Απέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

"Οδὸς ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχονται ὁ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ, ὁ ΠΑΡΗΣ καὶ ΥΠΗΡΕΤΗΣ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τὴν ἴδιαν ὑποχρέωσιν λαμβάνει κι' ὁ Μοντέκκης,
καθὼς ἐγώ, καὶ δύσκολον δὲν ἔπρεπε νὰ ᾔναι
'ς ἀνθρώπους γέρους 'σὰν ἐμᾶς, νὰ εἰρηνεύσουν πλέον.

ΠΑΡΗΣ

"Τοῦ κόσμου τὴν ὑπόληψιν τὴν ἔχετε κ' οἱ δύο,
καὶ κρῖμα εἶν' αἰῶνια νὰ ζῆτε 'ς τὰ μαχαίρια.
'Αλλ' ὅμως τί θ' ἀποκριθῇς 'ς τὴν ζήτησίν μου τώρα ;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δὲν ἔχω ἢ νὰ ξαναπῶ ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπα.
Εἶναι ἡ κόρη μου μικρὴ, καὶ εἰς τὸν κόσμον ξένη·
ἀκόμη δεκατέσσαρα τὰ χρόνια της δὲν εἶναι⁽¹³⁾.
δυσὶ καλοκαίρια πρόσμεινε νὰ μαρानθοῦν ἀκόμη,
καὶ τότε εἶναι ὠριμη, καὶ νύμφην τὴν μετροῦμεν.

ΠΑΡΗΣ

Μητέρες εἶναι ζηλευταὶ νεώτεραί της ἄλλαι.

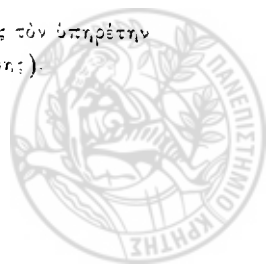
ΚΑΠΟΥΑΕΤΟΣ

Καὶ πάρωρα ἡμαράθησαν ἀπ' τὴν πολλὴν τὴν βίαν....
 Ἡ μαύρη γῆ μου ἔφαγε τὰς ἄλλας μου ἐλπίδας.
 Αὐτὴ μου μένει μοναχὴ, παρηγοριὰ κ' ἐλπίς μου.
 Νὰ τῆς κερδίσης τὴν καρδιὰν προσπάθησε, ὦ Πάρη,
 καὶ ἂν σὲ θέλῃ, σύμφωνη θὰ ᾔῃ ἢ θέλησίς μου·
 ἂν σ' ἀγαπήσῃ, καὶ δεχθῇ ἐκείνη νὰ σὲ πάρῃ,
 ἀκολουθεῖ κ' ἢ ψῆφός μου, κ' ἢ συγκατάθεσίς μου.
 Ἀπόψε, κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, ἐορτάζω,
 καὶ ὄλους, ὅσους ἀγαπῶ, τοὺς ἔχω καλεσμένους.
 Εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ αὐτούς, ἂν θέλῃς νὰ ὀρίσης.
 Τὸ πτωχικόν μου θὰ ἰδῇς νὰ τὸ στολίζουν ἄστρα,
 ποῦ κ' ἂν ᾗ τὴν γῆν περιπατοῦν, τὴν νύκτα θὰ φωτίζουν.
 Ὅσῃν λαχτάραν καὶ χαρὰν αἰσθάνετ' ἓνας νέος,
 ὁπότεν ὁ Ἀπρίλιος εὐμορφοστολισμένος
 βάλῃ τὸ πόδι του γοργὸς ᾗ τὰ ἔχνη τοῦ χειμῶνος,
 τόσῃν καὶ σὺ θὰ αἰσθανθῇς ᾗ τὸ σπίτι μου ἀπόψε,
 μέσ' ταῖς δροσάταις εὐμορφιαῖς, ὅπου ἐκεῖ θ' ἀνθίζουν.
 Ἰδέ τας ὅσας εἶν' ἐκεῖ, καὶ ἄκουσέ τας ὅλας,
 καὶ δόσε τὴν προτίμησιν ᾗ ἐκείνην ποῦ τ' ἀξίζει·
 ᾗ ταῖς ἄλλαις μέσα ταῖς πολλαῖς κ' ἢ κόρη μου θὰ ᾔῃαι,
 κ' ἂν δὲν ἀξίζῃ ᾗ αὐταῖς, ἅς μετρηθῇ μαζὶ τῶν.
 Ἔλα μαζὶ μου.—

(Πρὸς τὸν ὑπηρέτην)

Σύ, μωρέ, τὰ πόδια σου ᾗ τὸν ὄμνον,
 καὶ τὴν Βερῶναν κύτταξε νὰ πάρῃς δρόμον δρόμον.
 Εὖρε αὐτούς, ποῦ εἶν' ἐδῶ εἰς τὸ χαρτὶ γραμμένοι,
 κ' εἰπέ τους πῶς τὸ σπίτι μου ἀπόψε τοὺς προσμένει.

(Ἐγχειρίζει κατάλογον τῶν προσκεκλημένων εἰς τὸν ὑπηρέτην
 καὶ ἀπέρχεται· μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Πάρης).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, παρατηρῶν τὸν κατάλογον.

Εὔρε, λέγει, αὐτοὺς ποῦ εἶν' ἐδῶ γραμμένοι!—Εἶναι γραμμένον ὁ 'ποδηματᾶς νὰ βλέπη τὴν πῆχυν του, καὶ ὁ ῥάπτης τὸ καλαπόδι του, καὶ ὁ ψαρᾶς τὸ κονδύλι του, καὶ ὁ ζωγράφος τὸ δίκτυ του.—Μὲ θέλει νὰ εὔρω ἐκείνους ποῦ εἶν' ἐδῶ γραμμένοι! Καὶ ποῦ νὰ 'ξεύρω ἐγὼ τί ὀνόματα ἔγραψεν ἐδῶ, ἐκεῖνος ὁποῦ τὰ ἔγραψε;—Ἄς εὔρισκα κανένα γραμματισμένον!—Νά, 'ς τὴν φωνήν!

(Εἰσέρχονται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ ὁ ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ).

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

ὦ ἄνθρωπε, τὴν μιὰν φωτιὰν ἄλλη φωτιὰ τὴν καίει·
ὁ ἓνας πόνος ποῦ πονεῖ, μικραίνει ἄλλον πόνον·
ἂν ζαλισθῇς, ἀνάποδα γυρνᾷς, — περνᾷ ἡ ζάλη·
μιὰ λύπη ἀπελπιστικὴ ἱατρεύει ἄλλην λύπην·
ἂν μύλυσμα τὸ 'μάτι σου καινούριον φαρμακεύσῃ,
τὸ παλαιὸν φαρμάκι του ἀμέσως ξεθυμαίνει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Αὐτὰ ἱατρεύονται καλὰ μὲ τὸ πεντάνευρόν σου (14).

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ποιὰ εἶν' αὐτά, παρακαλῶ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὰ πόδια τὰ σπασμένα.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ρωμαῖε, ἐτρελλάθηκες;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὅλως διόλου ὄχι·

πλὴν εἶμαι καὶ ἀπὸ τρελλὸν σφικτώτερα δεμένος,

κλεισμένος εἰς τὰ σίδερα, καταθασανισμένος,
καὶ ῥαβδισμένος, νηστικός...

(Πρὸς τὸν ὑπηρέτην).

Παιδί μου, καλὴ ἡμέρα.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Διπλοκαλημερίζω σε. — Ἡξεύρεις νὰ διαβάζῃς;

ΡΩΜΑΙΟΣ

ὦ ναί! διαβάζω τὸ γραπτὸν τῆς μοίρας τῆς κακῆς μου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Καὶ θὰ τὸ ἔμαθες αὐτὸ χωρὶς βιβλίον ἴσως.

Ἄλλ' ὅμως ὅ,τι κι' ἂν ἰδῇς, ἔμπορεῖς νὰ τὸ διαβάσῃς;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐὰν τὴν γλῶσσαν ἐννοῶ, κ' ἡξεύρω τὰ ψηφία.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἄ! μετρημένα ὀμιλεῖς. Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇσῃ!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σταμάτησε, καλὸ παιδί, κ' ἡξεύρω νὰ διαβάζω.

(Ἀναγινώσκει τὸν κατάλογον).

«Ὁ σιὸρ Μαρτῖνος καὶ ἡ γυναῖκά του καὶ ἡ κόρη του, ὁ κόντε Ἀνσέλμης καὶ αἱ ὠραῖαι ἀδελφαὶ του, ἡ ἀρχόντισσα ἡ χήρα Βιτρουβίου, ὁ σιὸρ Πλακέντιος καὶ αἱ νόστιμαι ἀνεψιαὶ του, ὁ Μερκούτιος καὶ ὁ ἀδελφός του ὁ Βαλεντίνος, ὁ θεῖός μου Καπουλέτος, ἡ γυναῖκά του καὶ αἱ θυγατέρες του, ἡ ὠραία ἀνεψιά μου Ῥοζαλίνα, ἡ Λιβία, ὁ σιὸρ Βαλέντιος καὶ ὁ ἐξάδελφός του Τυβζάλτης, ὁ Λούκιος καὶ ἡ ζωηρὰ Ἑλένη».

Νὰ εὐμορφή συνάθροισις! Καὶ ποῦ θὰ τοὺς μαζεύσῃς;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐπάνω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ποῦ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

ἽΣ τὸ δεῖπνόν μας· Ἵς τὸ σπίτι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τίνος σπίτι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Τ' αὐθέντου μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ἸΑ! ἔπρεπε αὐτὸ νὰ σ' ἐρωτήσω.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσης. Ὁ αὐθέντης μου εἶναι ὁ μεγαλόπλουτος Καπουλέτος. Καὶ ἂν δὲν εἶσαι ἀπὸ τοὺς Μοντέκιδες, κόπιασε καὶ σύ, ἂν ἀγαπᾷς, νὰ κερασθῇς ἓνα ποτῆρι κρασί. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ!

(ἸΑναχωρεῖ).

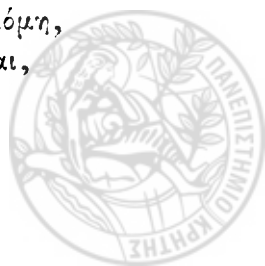
ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

ἽΣ τοῦ Καπουλέτου σήμερα τὸ σπίτι θὰ δειπνήσῃ κ' ἡ Ῥοζαλίνα σου αὐτή, ποῦ τόσον τὴν λατρεύεις, καὶ ὅλ' αἱ πλέον θαυμασταὶ ὥραῖαι τῆς Βερώνας.

Πήγαιν' ἐκεῖ, καὶ σύγκρινε τὸ πρόσωπόν της μ' ἄλλα ποῦ θὰ ἰδῇς, (πλὴν δίκαιον τὸ ἴμάτι σου νὰ ᾔῃαι), καὶ κόρακα τὸν κύκνον σου θὰ σοῦ τὸν ἀποδείξω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ἸΕὰν εἰς τὴν λατρείαν των ποτέ των ἀπιστήσουν τὰ ἴματια μου, — ἐὰν ποτὲ κηρύξουν τέτοιον ψεῦμα, ἄς χύνουν ἀντὶ δάκρυα, φωτιάν! Κι' αὐτὰ τὰ ἴματια, ποῦ ἂν κ' ἐπνίγηχαν συχνά, δὲν ἴπεθον ἀκόμη, αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ὑαλιστοί, οἱ κολασμένοι ψεύται,

μέσα 'ς τὴν φλόγα νὰ καοῦν, 'σάν ἄπιστοι ποῦ θᾶναι!
 'Σ τὰ κάλλη τὴν ἀγάπην μου θὰ ξεπεράσῃ ἄλλη!
 'Ο ἥλιος, ποῦ τὸ 'μάτι του τὰ πάντα ἐξετάζει,
 δὲν εἶδεν ἄλλην 'σάν αὐτὴν ἀπ' τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου!

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Καλὴν τὴν εἶδες, ἐπειδὴ κοντὰ δὲν ἦτον ἄλλη,
 καὶ μόνην τὴν ἐζύγιζες καὶ εἰς τὰ δύο σου 'μάτια.
 'Ἄλλ' ἂν εἰς τὴν χρυστάλλινην αὐτὴν τὴν ζυγαριάν σου
 ζυγίσῃς τὴν ἀγάπην σου καὶ μὲ καμμίαν ἄλλην,
 ἀπὸ αὐτὰς ποῦ 'ς τὸν χορὸν νὰ λάμπουν θὰ σοῦ δείξω,
 ἐκείνη, ποῦ καλλίτερον τὴν ἔχεις, θὰ ξεπέσῃ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πηγαίνω· ὅχι νὰ ἰδῶ τὸ θέαμα ποῦ λέγεις,
 πλὴν μόνον διὰ νὰ χαρῶ τὴν λάμψιν ποῦ μ' εὐφραίνει.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Θάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχονται ἡ ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ καὶ ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Τί ἔγεινεν ἡ κόρη μου; Τὴν κράζεις, παραμάννα;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Δὲν εἶν' ἐδῶ; Τί ἔγινε! — 'Αρνάκι μου, πουλί μου!
 Κύρι' ἐλέησον, καλέ!... ποῦ εἶσαι; 'Ιουλιέτα!

ΙΟΥΛΙΕΤΑ, εἰσερχομένη.

Τί εἶναι; ποιὸς μὲ κράζει,

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἡ μητέρα σου.

ΙΟΥΔΙΕΤΑ

Ἐδῶ εἶμαι, μητέρα μου· τί ὀρίζεις;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ... Παραμάννα, ἄφησέ μας ὀλίγον· ἔχω καῖτι κρυφὸν νὰ τῆς εἰπῶ.—Παραμάννα, ἔλα ὀπίσω καὶ ἡλλαξα γνώμην. Σὲ θέλω ν' ἀκούσης τὴν ὁμιλίαν μας. Ἡ κόρη μου τώρα ἔχει τὰ χρονάκια της· ἐσὺ τὰ 'ξεύρεις.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Μὰ τὴν πίστιν μου, τὰ 'ξεύρω τὰ χρονάκια της ὥς τὸ λεπτόν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Δὲν ἔχει τελειωμένα τὰ δεκατέσσαρα;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Νὰ χάνω δεκατέσσαρα δόντια, (μολονότι, κακὸν ποῦ μοῦλθε, δὲν μοῦ ἔμειναν παρὰ τέσσαρα,) ἂν τὰ ἔχη τελειωμένα τὰ δεκατέσσαρα. Πότε ἔχομεν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων; ⁽¹⁵⁾

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Σήμερον δεκαπέντε, ἢ ἐκεῖ κοντά.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Κοντὰ ἢ μακρὰ, ἀπὸ ὅλαις ταῖς ἡμέραις τοῦ χρόνου, ὅταν ἔλθῃ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων θὰ κλείσῃ τὰ δεκατέσσαρα. Αὕτῃ καὶ ἡ Σουσάνα μου, (ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ κάθε χριστιανοῦ ψυχὴν!) ἐγεννήθησαν μαζῇ. Ἡ καὺμένη ἡ Σουσάνα μου! Μοῦ τὴν ἐπῆρεν ὁ Θεός· δὲν

τὴν ἤξιζα νὰ τὴν ἔχω ἐγώ.—Λοιπόν, ὡς καθὼς σοῦ λέγω, ἀνήμερα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τὴν νύκτα, τελειώνει τὰ δεκατέσσαρα· σωστὰ δεκατέσσαρα.—Τὸ ἐνθυμοῦμαι ὥσάν νὰ ἦτον σήμερα. Εἶναι τώρα ἐνδεκα χρόνια, ὅπου ἔγινε ὁ σεισμός. Καὶ τὴν ἀπέκοψα, ἀπὸ ὅλαις ταῖς ἡμέραις τοῦ χρόνου, ἴσα ἴσα ἐκείνην τὴν ἡμέραν τοῦ σεισμοῦ ⁽¹⁶⁾. Ὅσον ζῶ, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω. Εἶχα βάλλει ἀψιθιὰν ἔς τὸ βυζί μου, καὶ ἤμουν καθισμένη ἔς τὸν ἥλιον, κάτω ἀπὸ τὸν περιστεριῶνα.—Ὁ αὐθέντης μου καὶ τοῦ λόγου σου ἐλείπατε εἰς τὴν Μάντουαν. —Δουλεύει ἀκόμη τὸ μυαλόν μου! Λοιπόν, ὡς καθὼς σοῦ λέγω, εὐθύς ὅπου ἐγεύθηκε τὴν ἀψιθιὰν ἔς τὴν ῥόγαν τοῦ βυζιοῦ μου, καὶ εἶδε τὴν πίκραν, — ὦ! πῶς ἐθύμωσε τὸ ἀνοητάκι μου, καὶ τὰ ἔβαλε μὲ τὸ βυζί μου. —Κ' ἐκεῖ, δὸς του ὁ περιστεριῶνας κούνημα! Δὲν εἶχα χρειάν νὰ μοῦ εἰπῇ κανεὶς νὰ τὸ ξεκόψω ἀπὸ τὸν τοῖχον. Καὶ ἀπὸ τότε ἐπέρασαν ἐνδεκα χρόνια· διότι ἔστεκε ἔς τὰ πόδια της τότε. Ναί, μὰ τὸν Σταυρόν! Ἐπεριπατοῦσε, κ' ἔτρεχεν ἐπάνω κάτω· ἀφοῦ, ἴσα ἴσα μίαν ἡμέραν πρὸ τοῦ σεισμοῦ εἶχε πέσει καταγῆς κ' ἐκτύπησε ἔς τὸ κούτελον· καὶ ὁ ἄνδρας μου, (Θεὸς συγχωρέσσοι τον, ἀγαποῦσε νὰ χωρατεύῃ ὁ μακαρίτης,) ἐσῆκωσε τὸ παιδί ἀπὸ καταγῆς, καὶ τοῦ λέγει: « τί εἶν' αὐτά, λέγει, μοῦ πέφτεις προύμητα τώρα; ὅταν βάλῃς γινῶσιν, θὰ πέφτης ἀνάσκειλα, λέγει· ἀλήθεια, Ζουλή; » Καὶ μὰ τὴν Παναγίαν, τὸ σιχαμένον ἀφίνει τὰ κλαύματα, καὶ τοῦ λέγει, ναί. Κύτταξε τώρα, τί καλὰ ὅπου ἦλθεν ὁ χωρατᾶς! Χίλια χρόνια νὰ ζήσω, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω. « Ἀλήθεια, Ζουλή, » λέγει· καὶ τὸ γλυκὸν ἀνοητάκι ἀφίνει τὰ κλαύματα καὶ τοῦ κάμνει, ναί.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Καλά, καλά! Ἄφησέ τα τώρα αὐτά, παραμάννα.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ναί, Κυρία· ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ μὴ γελῶ, ὅταν μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν πῶς ἄφησε τὰ κλαύματα, καὶ τοῦ κάμνει, ναί. Καὶ ὅμως εἶχε 'ς τὸ κούτελον ἓνα πρήξιμον ὡσὰν αὐγόν· — φοβερόν πρήξιμον! Καὶ ἔκλαιε δυνατά! «Τί εἶν' αὐτά, λέγει ὁ μακαρίτης· μοῦ πέφτεις προύμυτα τώρα, λέγει· ὅταν βάλῃς γνῶσιν, θὰ πέφτῃς ἀνάσκελα. Ἀλήθεια, Ζουλή;» κ' ἐκεῖνο ἀφίνει τὰ κλαύματα καὶ τοῦ λέγει, ναί.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τώρα σοῦ λέγω σώπαινε, καὶ παῦσε, παραμάννα.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἰδοὺ ποῦ ἐτελείωσα.—Θεὸς νὰ σέ χαρύνῃ!
Ἄχ! ὠραιότερον μωρόν δὲν 'βύζαξα ποτέ μου.
Νὰ μ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἰδῶ τὰ στέφανά σου,
καὶ ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Αὐτὸ εἶν' ἴσα ἴσα

ποῦ ἤθελα νὰ τῆς εἰπῶ. — Παιδί μου, Ἰουλιέτα,
εἶπέ μου, ἡ καρδοῦλά σου τί λέγει περὶ γάμου;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Οὔτ' ὠνειρεύθηκα ποτὲ τέτοιαν τιμὴν ἀκόμη.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τιμὴν! Ἄν δὲν ἐτύχαινα ἡ μόνη σου βυζάστρα,
θὰ ἔλεγα πῶς 'βύζαξες τὴν γνῶσιν μὲ τὸ γάλα.

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΑΙΝΑ

Καιρός νὰ τὸ συλλογισθῇς. Ἐδῶ εἰς τὴν Βερῶναν
ὀνομασται ἀρχόντισσαι πολὺ νεώτεραί σου
μητέρες κ' ὅλα ἔγιναν· κ' ἐγὼ ποῦ σοῦ τὰ λέγω,
μητέρα σου, παιδάκι μου, ἤμουν ἐπάνω κάτω
᾿ς τὴν ἡλικίαν, ὅπου σὺ παρθένος εἶς' ἀκόμη.
Ἄλλὰ, νὰ τὰ κοντολογῶ, ὁ Πάρης ὁ γενναῖος
σ' ἐζήτησε γυναῖκά του.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

ὦ κόρη μου, τί ἄνδρας!
Τί ἄνδρας, Ἰουλιέτα μου! Ἀληθινὰ κηρένιος!

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΑΙΝΑ

Τοῦ τόπου μας ἡ ἀνοιξὶς δὲν ἔχει τέτοιον ἄνθος.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τῷ ὄντι ἄνθος εἶν' αὐτός· ᾿ς τὴν πίστιν μου εἶν' ἄνθος!

ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΑΙΝΑ

Λοιπὸν τί λέγεις, κόρη μου; Ὁ νέος σοῦ ἀρέσει;
Ἀπόψε θὰ τὸν ἔχωμεν ᾿ς τὴν συναναστροφὴν μας·
τὸ πρόσωπόν του κύτταξε νὰ τὸ καλοδιαβάσῃς·
ιδὲ τὴν ὥραιότητα ἐκεῖ ζωγραφισμένην,
ἐξέτασε τ' ἁρμονικὰ χαρακτηριστικά του,
καὶ πῶς ἡ χάρις τοῦ ἐνὸς τὸ ἄλλο εὐμορφαίνει.
Κι' ἂν κατὰ τύχην εἰς αὐτὸ τὸ εὐμορφον βιβλίον
εὔρης καὶ κατὰ σκοτεινόν, θὰ τὸ ἰδῇς γραμμένον
᾿ς τὸ περιθῶρι τῶν ματιῶν (¹⁷). Ἐκεῖ ἐπάνω γράφει,
ὅτι αὐτὸ τὸ ἀκριβὸν βιβλίον τῆς ἀγάπης,
τὸ ἄδετον, χρειάζεται τὸ δέσιμον τοῦ γάμου,
καὶ τότε ὠραιότερον θὰ φαίνεται ἀκόμη.

Τὸ ψάρι δὲν ἐπιάσθηκε. — Τὸ εὐμορφον τὸ πρᾶγμα
κι' ἀπ' ἔξω σκέπασμα καλὸν χρειάζεται να ἔχη·
καὶ εἰς τὰ ῥάτια τῶν πολλῶν ἡ δόξα τοῦ βιβλίου
αὐξάνει, ἂν τὰ φύλλα του χρυσοδεμένα ᾖναι.
Ὅ,τι κι' ἂν ἔχη τ' ἀποκτᾷς λοιπόν, ἐὰν τὸν πάρης,
καὶ δὲν μικραίνεις δι' αὐτὸ διόλου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Νὰ μικραίνῃ!

Τὴν μεγαλόνει μάλιστα ὁ ἄνδρας τὴν γυναῖκα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Λοιπόν, τί ἀποκρίνεσαι; ὁ Πάρης σου ἀρέσει;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Νὰ τὸν ἀρέσω θὰ ἰδῶ, ἀφοῦ ἐσὺ τὸ θέλεις,
ἂν ᾖναι μὲ τὸ νὰ ἰδῶ νὰ ἔλθῃ τὸ ν' ἀρέσω·
ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸν σκοπὸν ν' ἀφήσω τὴν ῥατιάν μου
νὰ ῥάγῃ πλέον μακρὰ ἀπὸ τὴν ἀδειάν σου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, εἰσερχόμενος.

Κυρία, ἤλθαν οἱ καλεσμένοι, τὸ δεῖπνον εἶναι ἔτοι-
μον, ἐσένα σὲ προσμένουν, τὴν θυγατέρα σου τὴν ζη-
τοῦν, τὴν παραμάναν τὴν βλασφημοῦν εἰς τὸ μαγει-
ρεῖόν, καὶ κάθε τι εἶναι εἰς τὸν τόπον του. Πηγαίνω εἰς
τὴν δουλειάν μου. — Κοπιάσατε ἀμέσως, ἂν ἀγαπᾶτε.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ἀμέσως. — Ἰουλιέτα μου, ὁ Πάρης μᾶς προσμένει.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Μὲ τὴν εὐχὴν μου, κόρη μου, καὶ τὴν καλὴν τὴν ὥραν,
κ' αἰ νύκταις ἴσάν ταῖς ῥέμαις σου νὰ ᾖν εὐτυχημέναις!

(Ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ὁδὸς εἰς Βερώναν.

(Εἰσέρχονται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ, ὁ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ, ὁ ΜΠΕΜΒΟΔΙΟΣ καὶ πέντε
ἢ ἑξ ἑτεροὶ προσωποποιοί, μετὰ ἀδούχων)

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ πῶς; Μὲ μήνυμα γραπτὸν τὴν ἄδειαν ζητοῦμεν;
Ἦ νὰ πηγαίνωμεν ἐμπρὸς χωρὶς ἀπολογία; ⁽¹⁸⁾

ΜΠΕΜΒΟΔΙΟΣ

Δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ ἡ τόση φλυαρία.
Δὲν ἔχομεν νὰ στείλωμεν τὸν Ἑρωτα ἐμπρὸς μας,
μὲ τόξον εἰς τὰ χερίά του, καὶ με̐δεμένα ὄμματα,
ἐκεῖ σὰν σκιάχτρον νὰ φανῇ, τὰς νέας νὰ τρομάξῃ.
Ἄς λείψῃ κι' ὅταν ἔμβωμεν ὁ πρόλογος ξεστίχου,
ποῦ ἕνας τὸν καλαναρχᾷ, κι' ἄλλος σιγὰ τὸν λέγει.
Πηγαίνομεν, ἕνα χορὸν χοροπηδοῦμεν, κ' ἔξω!
Ἄν τοὺς ἀρέσωμεν καλὰ· εἰ δὲ κακὸν ὀδικόν των.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὸς μου δαυλόν, καὶ ὄρεξιν δὲν ἔχω νὰ πηδήξω.
Ἐγώ, ποῦ εἶμαι σκοτεινός, τὸ φῶς θὰ σᾶς κρατήσω ⁽¹⁹⁾.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὅχι, Ρωμαῖέ μου καλέ· σέ θέλω νὰ χορεύσης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀληθινὰ δὲν ἠμπορῶ. Σεῖς ἐλαφρὰ πατεῖτε
μὲ ὑποδήματα χοροῦ κ' εὐλύγιστην πατοῦνα,
ἐνῶ ἐμένα μοῦ πατεῖ μολύβι τὴν ψυχὴν μου,
κι' οὕτ' ἠμπορῶ νὰ κινηθῶ ἀπ' τὸ πολὺ τὸ βάρος.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἐρωτευμένε, τὰ πτερὰ τοῦ Ἑρωτος δανείσου,
κι' ἀνασηκώσου μὲ αὐτά, νὰ ἰδῇς πῶς θὰ πετάξης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τόσον μ' ἐτρύπησε βαθειὰ μὲ τὰ σκληρὰ του βέλη,
ποῦ νὰ πετάξω δὲν ἔμπορῶ 'ς τὰ ἐλαφρὰ πτερὰ του.
τὸ βάρος τῆς ἀγάπης μου τὸ στῆθός μου πλαχόνει.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ρίξου ἐπάνω τῆς ἐσύ, νὰ πλακωθῇ ἐκείνη.
Τέτοιον παιδάκι τρυφερόν 'ς τὸ βάρος σου θ' ἀνθέξῃ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐσύ τὸν ἔχεις τρυφερόν; Σκληρὸς ὁ Ἑρως εἶναι,
εἶναι στρυφνὸς κι' ἀνάποδος, κεντᾶ σὰν τὸ ἀγκάθι.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἐὰν σοῦ φέρνεται σκληρὰ, φέρσου σκληρὰ μαζῇ του·
ἂν σὲ κεντᾶ, κέντα καὶ σύ, νὰ τὸν ἐξημερώσῃς. —
Δώσατ' ἐδῶ ἓνα κουτί, τὸ μοῦτρόν μου νὰ χῶσω.
(Φορεῖ προσωπίδα).

Ἐ τὴν προσωπίδα προσωπίς! Καὶ τώρα τί μὲ μέλει,
ἐὰν τὴν ἀσχημάδα μου κανεῖς μοῦ ψεγαδιάσῃ;
Τὰ φρύδια τοῦτα τὰ χονδρὰ τὴν ἐντροπὴν ἄς πάρουν.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ἐμπρός! πηγαίνωμεν ἐμπρός! Ἐμθαίνωμεν, κι' ἀμέσως
τὸ ρίχνωμεν εἰς τὸν χορόν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐνα δαυλὸν ἐμένα.
Ἐσεῖς, ποῦ ἔχετ' ἐλαφρόν κι' ἀπλήγωτον τὸ στῆθος

ταῖς ψάθαις γαργαλίσετε ἀπόψε μὲ τὰ πόδια ⁽²⁰⁾.
 Ἐγὼ τὸ φῶς θὰ σᾶς κρατῶ, κ' οἱ ἄλλοι ἄς πηδῇξουν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἐπήδησεν ὁ ποντικός ἀπὸ τὸ παραθύρι....⁽²¹⁾
 Ἀλλ' ἐὰν εἶσαι ποντικός, σὲ βγάζω ἀπ' τὴν τρύπαν,
 ἢ μᾶλλον, μὲ συμπάθειον, ἀπ' τὴν ἀγάπην, ὅπου
 ἔως τ' αὐτιά εὐρίσκεσαι, Ρωμαῖε, βουτηγμένος.
 Ἐλα, μὴ χάνωμέν καιρόν, καὶ φέγγομεν τὸν ἥλιον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πῶς τοῦτο ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Θέλω νὰ εἰπῶ ἔξοδεύομεν τοῦ χάκου
 τὰ φῶτα, ὅταν νὰ καίωμεν τὸ μεσημέρι λύχνον.
 Τὸ νόημά μου κύτταξε, καὶ ἄφηγε τὰ λόγια.
 Ἐὰν λαλοῦμεν γνωστικὰ μίαν φορὰν ὅς ταῖς πέντε,
 πλὴν ὁ σκοπὸς εἶναι καλὸς συχνὰ καὶ εἰς ταῖς πέντε.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κ' ἐκεῖ ὅπου πηγαίνομεν καλὸς εἶν' ὁ σκοπὸς μας,
 ὅμως δὲν εἶναι γνωστικόν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ διατί ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Διότι,—

διότι εἶδα ὄνειρον ὅς τὸν ὕπνον μου ἀπόψε.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Εἶδα ὅς τὸν ὕπνον μου κ' ἐγώ.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τί ᾔητον τ' ὄνειρόν σου ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Πῶς ὅποιος βλέπει ὄνειρα ἀέρα κοπανίζει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναί, μέσα εἰς τὸ στῶμά του, ἐκεῖ ὅπου κοιμᾶται
κι' ἀλήθειαις ὀνειρεύεται.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τώρα καταλαμβάνω !

Τὴν Μάβω τὴν Νεραίδα ἐφίλευες ἀπόψε⁽²³⁾.

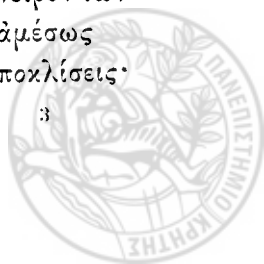
Ἡ Μάβω κάμνει τὴν μαμμήν, καὶ ἔρχεται τὴν νύκτα,
ὥσάν δακτυλιδόπετρα μεγάλη, ἀπ' ἐκείναις
ὅπου οἱ δημογέροντες φοροῦν ἔς τὸ δάκτυλόν των·
καὶ ξεύγει ἔς τὸ ἀμάξι της μικρὰ μικρὰ μαμμούδια,
καὶ ταξειδεύει καὶ περνᾷ εἰς μύταις κοιμισμένων.

Εἶναι τ' ἀδράχτιαν τῶν τροχῶν ἀπὸ ἀράχνης πόδια,
κι' ἀπ' τῶν ἀκρίδων τὰ πτερὰ τοῦ ἀμαξιοῦ ὁ θόλος·
ἀπ' ἀραχνιὰν ψιλὴν ψιλὴν τὰ χαλινάρια εἶναι·
τὰ ζυγολούρια ἀπὸ ὑγρὴν ἀκτῖνα τῆς Σελήνης·
ἡ μάσιξ γρύλλου κόκκαλον, καὶ πάχνη τὸ σχοινὶ της.

Καὶ ἓνας κύνουπας ψαρὸς ὁ ἀμαξῆς της εἶναι,
μικρὸς μικρὸς, ὅσῳ τὸ ἥμισόν ἀπ' ἓνα σκουληκάκι
ὅπου ταιμπᾷ τὸ δάκτυλον μιᾶς ὀκνηρῆς κοπέλας.

Τ' ἀμάξι της ὁ σκύουρος τὸ ἔχει καρωμένον,
ὁ λεπτοουργὸς τῶν Μαγισσῶν ἀπ' τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου·
καὶ τῆς τὸ κατεσκεύασεν ἀπ' ἄδειον λεπτοκάρυ.

Κ' ἔτσι μὲ δόξαν καὶ πομπὴν περιπατεῖ τὴν νύκτα
εἰς τὰ μυαλὰ τῶν ἑρασῶν, καὶ βλέπουν ἔς τ' ὄνειρόν των
ἀγάπαις· — εἰς τὰ γόνατα τῶν αὐλικῶν, κι' ἀμέσως
χαιρετισμοὺς φαντάζονται πῶς κάμνουν κ' ὑποκλίσεις·

ἔς τῶν δικηγόρων ἀπ' ἐκεῖ ταῖς φούκταις μεταβαίνει,
 κ' ἐκεῖνοι ὀνειρεύονται πελάτας, ποῦ πληρόνουν·

ἔς τῶν γυναικῶν περιπατεῖ τὰ χεῖλη, καὶ ἀμέσως
 φιλάκια ὀνειρεύονται· πλὴν κάποτε θυμόνει
 ἡ Μάβω, καὶ τὰ χεῖλη των γεμίζει φουσκαλίδες,
 ἐὰν τὰ εὖρη μ' ἀλοιφαῖς καὶ χρώματ' ἀλειμμένα.

Καμμιὰν φορὰν εἰς αὐλικοῦ παρασκαλόνει μύτην,
 καὶ εὖνοια βασιλικὴ ἔς τὸν ὕπνον τοῦ μυρίζει.

Ἄλλην φορὰν ἐνὸς παππᾶ τὴν μύτην γαργαλίζει,
 καὶ ἄρτους ὀνειρεύεται καὶ προσφοραῖς κ' ἐκεῖνος⁽²³⁾.

Καὶ κάποτε τ' ἀμάξι της τυχαίνει στρατιώτην
 κι' ἀπ' τὸ λαρύγγι του περνᾷ, καὶ βλέπει ἔς τ' ὄνειρόν του
 καρτέρια, μάχαις, καὶ σπαθιά, κ' ἐχθρῶν λαιμοὺς πῶς
 κόπτει,

φαντάζεται πῶς τὸν κερνοῦν πεντάπηχα ποτήρια,
 κ' ἐκεῖ βούζουν τύμπανα ἔς τ' αὐτιά του, καὶ τρομάζει,
 κ' ἐξιπασμένος ἐξυπνᾷ,—πλὴν κάμνει τὸν σαυρόν του,
 ξανατραβᾷ τὸ 'πάπλωμα κι' ἀποκοιμᾶται πάλιν.

Ἡ Μάβω εἶν' ἡ Μάγισσα ἐκείνη, ὅπου πλέκει
 τὴν νύκτα εἰς τὰ σκοτεινὰ τὴν γαίτην τῶν ἀλόγων,
 καὶ ταῖς τραχαῖς ταῖς τρίχαις των μὲ κόμπους ἐμπερ-
 δεύει,

π' ἀλλοίμονον, κ' ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον τοὺς ξεπλέξῃ!⁽²⁴⁾
 Αὐτ' εἶν' ἡ στρίγλα πῶρχεται τὴν νύκτα, καὶ πλακόνει
 τὰς νέας, ὅταν κείτονται ἀνάσκελα ἔς τὴν κλίνην,
 καὶ τὰς γυμνάζει νὰ βαστοῦν τῶν γυναικῶν τὸ βάρος·
 αὐτ' εἶν' ἐκείνη....

ΡΩΜΑΙΟΣ

Σώπαινε, Μερχούτιέ μου, σῶπα,
 καὶ διὰ τίποτε λαλεῖς.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Λαλῶ περὶ ὀνείρων·

καὶ εἶναι κούφιου κεφαλίου τὰ ὄνειρα παιδάκια,
γεννήματα τοῦ τίποτε, ἤγουν τῆς φαντασίας·
κ' ἡ φαντασία εἶναι τί, λεπτόν 'σάν τὸν ἀέρα,
καὶ ἄστατον 'σάν τὴν πνοὴν τ' ἀνέμου, ὅπου πότε
'ς τὴν παγωμένην τοῦ Βορρᾶ γλυκαίνεται ἀγκάλην,
καὶ ἂν θυμώσῃ ἔξαφνα, φυσᾷ καὶ τὴν ἀφίνει
καὶ στρέφεται πρὸς τὴν Νοτιὰν τὴν δροσοσκεπασμένην.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Μᾶς 'βγάζει ἀπ' τὸν δρόμον μας ὁ ἄνεμος ποῦ λέγεις.
Τὸ δεῖπνον θὰ 'τελείωσῃ. Θὰ φθάσωμεν ἐξώρας.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κ' ἐγὼ φοβοῦμαι πρόωρα! 'Σάν νὰ μοῦ λέγῃ καίτι,
ὅτι μεγάλη συμφορά, 'ς τὸ ἄστρον μου κρυμμένη,
ἀπ' τὸ νυκτοξεφάντωμα τ' ἀποψινόν θ' ἀρχίσῃ,
κί' ὅτι αὕτῃ, τὴν ὕπαρξιν τὴν καταφρονημένην
ποῦ κλείω εἰς τὰ στήθη μου, θὰ μοῦ τὴν τελειώσῃ
μὲ μιὰν φρικτὴν καταστροφὴν θανάτου πρὶν τῆς ὥρας!
'Αλλὰ Ἐχεῖνος π' ὁδηγεῖ τὸ σκάφος τῆς ζωῆς μου
ἄς τοῦ πρυμνίζῃ τ' ἄρμενα! Ἐμπρός, καλοὶ μου φίλοι.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Βαρέσατε τὰ τύμπανα!

(Ἐξέρχονται πάντες).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Αΐθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

(ΜΟΥΣΙΚΟΙ εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς κρατοῦντες τὰ ὄργανα αὐτῶν. Εἰσέρχονται ΥΠΗΡΕΤΑΙ).

Α΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ποῦ εἶναι ὁ Τηγανᾶς, καὶ δὲν ἔρχεται νὰ σηκώσω-
μεν τὰ πράγματα; Ποῦ νὰ σαλεύσῃ πινάκι αὐτός! Ποῦ
νὰ καθαρίσῃ πινάκι!

Β΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἀλλοίμονον ἂν ἀπομείνῃ τὸ νοικοκυριὸν εἰς τὰ χέ-
ρια ἑνὸς ἢ καὶ δύο ἀνθρώπων, καὶ ἐκεῖνα λερωμένα!

Α΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Πάρε τὰ σκαμνιά ἀπ' ἐδῶ. — Σπρώξε ἐκεῖ τ' ἀρμά-
ρι. — Ἐχε τὸν νοῦν σου εἰς τὸ ἀσημικόν. — Νὰ μοῦ
ζήσης, φύλαξέ μου κομμάτι ἀμυγδαλωτόν· καί, ἂν μ'
ἀγαπᾷς, εἰπὲ τοῦ θυρωροῦ ν' ἀφῆσῃ τὴν Σουσάναν τὴν
Μυλοπέτραιναν νὰ ἔμβῃ μέσα, — καὶ τὴν Νέλλην. —
Ἀντώνη! Τηγανᾶ!

Γ΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Παρών!

Α΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Σὲ φωνάζουν, σὲ ζητοῦν, σὲ θέλουν εἰς τὴν τραπε-
ζαρίαν.

Γ΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Δὲν ἠμπορῶ νὰ εἶμαι κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ. — Ἐμπρὸς παι-

διά! Τρέχετε ἐπάνω κάτω, καὶ ὅποιος μείνη ὕστερος, χάρισμά του ὅ,τι ἀπομείνη.

(Ἀποσύρονται).

(Εἰσέρχεται ὁ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ μετὰ τῶν προσκεκλημένων,
καὶ προσωπιδοφόροι).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Καλῶς ὠρίσατ' ἄρχοντες! — Ὅσαις δὲν ἔχουν κάλους
θὰ σηκωθοῦν εἰς τὸν χορόν νὰ σᾶς ξεποδαριάσουν.

Ἄ, ἄ! Ποιὰ τῶρ' ἀπ' ὅλαις σας θὰ 'πῇ πῶς δὲν χορεύει;

Ἐὰν καμμιὰ τὴν δύσκολην θελήσῃ νὰ μᾶς κάμῃ,
παίρνω τὸν ὄρκον μου ἐγὼ πῶς τῆς πονοῦν οἱ κάλοι.

Ὡραῖα δὲν σᾶς ἔπιασα; — Καλῶς τοὺς ἄρχοντάς μου!

Ἦτον καιρὸς ὁποῦ κ' ἐγὼ 'φοροῦσα προσωπίδα,

καὶ ἤξευρα εἰς τὸ αὐτὶ μιᾶς νέας νὰ λαλήσω

καὶ νὰ εἰπῶ σιγὰ σιγὰ ἐκεῖνα ποῦ ἀρέσουν·

ἀλλὰ ἐπέρασ' ὁ καιρὸς, ἐπέρασε καὶ 'πάγει. —

Καλῶς ὠρίσατ' ἄρχοντες. — Αἱ μουσικοί, λαλεῖτε!

Ὀλίγον τόπον κάμετε! — Κορίτσια, σηκωθῆτε!

(Ἡ μουσικὴ παιανίζει· ἀρχίζει ὁ χορὸς).

Καὶ ἄλλα φῶτα γρήγορα! — 'ς τὸν τοῖχον τὰ τραπέζια·

κι' ἄς σβύσῃ πλεόν ἡ φωτιά· κάμνει μεγάλην ζέσσην⁽²⁵⁾.

Αἶ, θεῖε Καπουλέτε μου, κάθισ' ἐδῶ κοντά μου·

ἐκάμαμεν τὸ χρέος μας ἡμεῖς εἰς τὸν καιρόν μας.

Ἀφ' ὅτου ἐχορεύσαμεν ὥς πόσα χρόνια εἶναι;

ΓΕΡΩΝ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Μὰ τὸν σταυρόν, ἐξάδελφε, εἶναι τριάντα χρόνια.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί! Ὀλιγώτερον καλέ, ἢ λιγώτερον σοῦ λέγω.

Θὰ γείνουν τὴν πεντηχοστὴν εἴκοσι πέντε χρόνια
 ποῦ εἶχεν ὁ Λουκέντιος τοὺς γάμους του· καὶ τότε
 κ' οἱ δύο μας ἐχορεύσαμεν. Θυμᾶσαι;

ΓΕΡΩΝ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐχεις λάθος.

Θὰ εἶναι περισσότερον, ἀφοῦ τριάντα χρόνων
 εἶναι ὁ υἱός του σήμερον.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί κάθεςαι καὶ λέγεις!

Ἦτον ἀνήλικος αὐτὸς τῶρὰ καὶ δύο χρόνοι.

(Ἀποσύρονται.).

ΡΩΜΑΙΟΣ, πρὸς ὑπηρέτην.

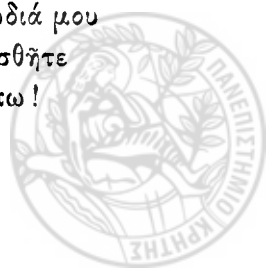
Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ποῦ ἔπερασε, κ' ἐπλούτιζε τὸ χέρι
 τοῦ νέου ὁποῦ τὴν κρατεῖ, ἐκεῖ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Δὲν τὴν γνωρίζω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ῶ! εἰς τὴν λάμψιν τῆς κοντὰ θαμπόνουν αἱ λαμπάδες!
 Μοῦ φαίνεται ἔς τὸ μάγουλον τῆς Νύκτας κρεμασμένη,
 ὥσάν διαμάντι λαμπερόν ἔς τ' αὐτὴ ἐνός Ἀράπη!
 Τόσον πλουσία εὐμορφιά δι' ἄνθρωπον δὲν εἶναι,
 τόσον ὠραῖον θησαυρόν ἢ γῆ δὲν τὸν ἀξίζει!
 Πῶς ξεχωρίζεται αὐτὴ ἀπ' ταῖς συντροφισσαῖς τῆς,
 ἴσάν περιστέρα κάτασπρη ἔς τὰ μαυροπούλια μέσα!
 Εὐθὺς ποῦ παύσῃ ὁ χορός, θὰ ἰδῶ ποῦ θὰ καθίσῃ,
 νὰ δώσω τὴν ἀνέκφραστην χαρὰν ἔς τ' ἀδρύ μου χέρι
 νὰ πιάσῃ τὸ χεράκι τῆς. — Ἀγάπησ' ἢ καρδιά μου
 ὥς τώρα; Ὅχι! Μάτια μου, ἐσεῖς νὰ ὀρκισθῇτε
 πῶς εὐμορφιὰν ἀληθινὴν ἀπόψε πρωτοβλέπω!

ΤΥΒΑΛΤΗΣ, πηρατηρῶν τὸν Ῥωμαῖον μακρόθεν.

Μοντέκης εἶναι βέβαια! Γνωρίζω τὴν φωνήν του.

(Πρὸς τὸν ἀκόλουθόν του)

Σὺ τὸ σπαθί μου φέρε μου. — Καὶ πῶς αὐθαδιάζει
ὁ ἄθλιος νὰ ἔρχεται μὲ μοῦτρα σκεπασμένα,
καὶ ἔς τὸν χορόν μας νὰ χωθῇ, νὰ μᾶς περιγελάσῃ!
Μὰ τὴν τιμὴν τοῦ γένους μου καὶ μὰ τὴν γενεάν μου,
κρίμα δὲν τόχω ἂν ἐδῶ ἔς τὸν τόπον τὸν ἀφήσω!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί ἔπαθες, ἀνεψιέ; τί ἔχεις καὶ ἀνάπτεις;

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Αὐτὸς ἐδῶ ἓνας ἐχθρός, ἓνας Μοντέκης εἶναι,
ἓνας ἀχρεῖος, θεῖέ μου, ποῦ ἤλθε μὲ κακίαν
τὴν ἑορτὴν μας νὰ ἰδῇ καὶ νὰ μᾶς περιπαίξῃ!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

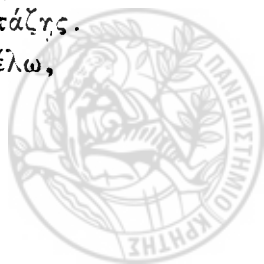
Τί; ὁ Ρωμαῖος εἶν' αὐτός;

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Ἐκεῖνος, ὁ ἀχρεῖος!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἦσύχασε καὶ ἄφες τον, ἀνεψιέ καλὲ μου·
ἀρχοντικὸν κ' εὐγενικὸν τὸ φέρεσιμόν του εἶναι,
κί' ἂν θέλῃς τὴν ἀλήθειαν, τὸν ἔχει καύχημά της
ὄλ' ἡ Βερῶνα, ὡς καλὸν καὶ καθῶς πρέπει νέον.
Καὶ ὅλα νὰ μοῦ ἐδιδες τοῦ τόπου μας τὰ πλούτη,
δὲν τὸ ἔχαμνα ἔς τὸ σπίτι μου νὰ τὸν καταφρονήσω.
Κάμε λοιπὸν ὑπομονὴν καὶ σύ. Μὴ τὸν κυττάζῃς.
Τὸ θέλημά μου εἶν' αὐτό, καὶ ἂν ψηφᾷς τί θέλω,

πρόσχαρος τώρα νὰ φανῆς. Μὴ μοῦ τὰ καταιβάξης,
καὶ δὲν ταιριάζουν 'ς τὸν χορὸν καταιβασμένα μοῦτρα.

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Ταιριάζουν, ὅταν χώνεται κ' ἓνας ἀχρεῖος μέσα!
Δὲν ὑποφέρεται αὐτό!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πλὴν θὰ τὸ ὑποφέρης!
Τί εἶναι τοῦτο, Κύριε; Σοῦ λέγω δά! Ποῦ εἶσαι;
'Ο νοικοκύρης εἴμ' ἐγώ, ἡ σύ; — Δὲν ὑποφέρεις!
Ποιὸς σ' ἐρωτᾷ; 'Ακοῦς ἐκεῖ! Θεὸς συγχώρεσέ με,
θέλεις οἱ φίλοι μου ἐδῶ νὰ γείνουν ἄνω κάτω;
νὰ γεῖν' ἀνάστα ὁ Θεός; τί θέλεις; νὰ μοῦ κάμῃς
τὸ παλλικάρι;

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Θεῖέ μου, εἶν' ἐντροπή μας.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Σώπα!

Συμμάζωξε τὰ λόγια σου! 'Ακόμη τί θ' ἀκούσω;
Νὰ μὴ πληρώσης ἀκριβὰ τὸ φέρσιμόν σου τοῦτο.
Θὰ μοῦ ἐναντιώνεσαι! Καίρὸς μὰ τὴν ἀλήθειαν....

(Πρὸς μέν τινά).

Πολὺ καλὰ, ψυχουλά μου.

(Πρὸς τὸν Τυβάλτην).

Ποῦ ἔχεις τὰ μυαλά σου;

Νὰ ποῦ τὸ λέγω, 'σύχασε, ἦ...

(Πρὸς τοὺς ἀπαρτάς).

Κι' ἄλλα φῶτα! φῶτα!

(Πρὸς τοὺς χορευτάς)

'Εμπρὸς νὰ ζῆτε.

(Πρὸς τὸν Τυβάλτην).

Εἰδεμή, ἐγὼ σὲ ἡσυχάζω!

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Βιάζομαι νὰ κρατηθῶ· πλὴν ὁ θυμὸς μὲ πνίγει,
 κι' ἀπὸ τὴν στενοχώριαν μου ἀνατριχιάζω ὁλος.
 Ἄς τραβηχθῶ. Ὅμως αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἐρχομὸς του,
 καὶ ἂν τοῦ φαίνεται γλυκός, εἰς πίκραν θὰ γυρίσῃ.
 (Ἀποσύρεται).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄν τύχῃ κ' ἐβεβήλωσε τ' ἀνάξιόν μου χέρι
 τὸ ἅγιον εἰκόνισμα ὁποῦ κρατῶ, ἄς σκύψουν
 δυὸ κόκκινοι προσκυνηταί, τὰ πρόθυμά μου χεῖλη,
 καὶ τὸ τραχύ μου ἔγγιγμα μ' ἓνα φιλὶ ἄς σβύσουν.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Τὸ ἀδικεῖς τὸ χέρι σου, καλὲ προσκυνητὰ μου·
 δὲν ἔδειξεν εὐλάβειαν ὁποῦ νὰ μὴν ἀρμόζῃ.
 Ἐγγίζουσιν οἱ προσκυνηταὶ τὰ χέρια τῶν ἁγίων,
 κι' ἀσπάζονται μ' εὐλάβειαν τὰ εἰκονίσματά των⁽²⁰⁾.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὰ χεῖλη τῶν προσκυνητῶν οἱ ἅγιοι δὲν τᾶχουν;

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Τὰ ἔχουν νὰ προσεύχωνται, προσκυνητὰ καλὲ μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λοιπόν, ὦ δέσποινα γλυκειά, ὅ,τι τὰ χέρια κάμνουν
 ἄς κάμουν καὶ τὰ χεῖλη μου· ἔς τὴν δέησίν των κλῖνε!
 Μὴν τ' ἀρνιθῇς, κι' ἀπελπισθοῦν ἐκεῖ ὁποῦ πιστεύουν.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Οἱ ἅγιοι ἀκίνητοι ἀκούουν τὰς δεήσεις.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μεῖνε ἀκίνητη καὶ σύ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ παίρνω
ἐκεῖνο ποῦ σοῦ δέομαι.

(Τὴν ἀσπάζεται).

Μ' αὐτὸ τὴν ἁμαρτίαν
Τῶν ἰδικῶν μου τῶν χειλιῶν τὴν σβύνουν τὰ ἴδικά σου.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Μένει 'ς τὰ χεῖλη μου λοιπὸν τὸ κρῖμα ποῦ ἐπῆραν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὸ κρῖμ' ἀπὸ τὰ χεῖλη μου; Τὸ μάλλωμα μ' εὐφραίνει.
Δὸς μου το ἴσιω τὸ λοιπόν.

(Τὴν ἀσπάζεται ἐκ νείου).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Φιλεῖς 'σὰν κομπολόγι⁽²⁷⁾.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Κυρία, ἡ μητέρα σου νὰ σοῦ ἱμιλήσῃ θέλει.

(Ἡ Ἰουλιέτα διευθύνεται πρὸς τὴν μητέρα της).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ποιὰ εἶναι ἡ μητέρα της;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Καλὸν μου παλλιχάρι,
εἶν' ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ. Ἐξαίρετη Κυρία,
καὶ φρόνιμη νοικοκυρά, καὶ ἀρεταῖς γεμάτη.
Ἐβύζαξα τὴν κόρην της, αὐτὴν ποῦ ὠμιλοῦσες.
Χαρὰς' ἐκεῖνον ποῦ θὰ πῇ: «τὴν ἔβαλα 'ς τὸ χέρι,»
διότι παίρνει θησαυρόν.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τοῦ Καπουλέτου κόρη!

ὦ! τί γλυκὸς λογαριασμός! ἔς τὴν κόρην τοῦ ἐχθροῦ μου
τὴν ὑπαρξίν μου χρεωστῶ.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Καιρὸς ν' ἀναχωροῦμεν·

Τελειόν' ἡ διασχέδασις.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κ' ἐγὼ αὐτὸ φοβοῦμαι.

Τελειόν' ἡ διασχέδασις, κι' ἡ συμφορὰ ἀρχίζει.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἀκόμῃ δά, ὦ ἄρχοντες, μὴ φεύγετε ἀκόμῃ.

Σταθῆτε νὰ δειπνήσετε· τώρα θὰ φέρουν χάτι.

Τ' ἀπεφασίσατε; Λοιπόν, ὑπόχρεως σᾶς εἶμαι,

ὑπόχρεως εἰς ὅλους σας πολὺ. Καλὴν σας νύκτα!

Φῶτα ἐδῶ! — Πηγαίνομεν κ' ἡμεῖς νὰ κοιμηθοῦμεν.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, θεῖέ μου, εἶναι πολὺ ἐξώρας.

Πηγαίνω ἔς τὸ κρεββάτι μου.

(Ἀποσύρονται πάντες, ἐκτὸς τῆς Ἰουλιέτας καὶ τῆς Παραμάνας).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Αἰ παραμάνα, ἔλα ἴδῶ. — Αὐτὸς ἐκεῖ ποιὸς εἶναι;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ὁ κληρονόμος καὶ υἱὸς τοῦ γέρο-Τιβερίου.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Κι' ὁ ἄλλος ἀπ' ὀπίσω του; Αὐτὸς ποῦ ἔρχεται τώρα;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ὁ νέος ὁ Πετρούκιος μου φαίνεται.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Κ' ἐκεῖνος

κοντά του; ποῦ δὲν ἤθελεν ἀπόψε νὰ χορεύσῃ;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Δὲν τὸν γνωρίζω.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Πήγαινε νὰ μάθῃς τ' ὄνομά του.—

Ἐὰν δὲν εἶν' ἐλεύθερος, ὁ τάφος μου θὰ ᾔῃαι
τὸ νυμφικὸν κρεβάτι μου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ, ἐπιστρέφουσα.

Μοντέκῃς εἶναι τοῦτος·

εἶν' ὁ Ρωμαῖος! τὸ παιδὶ τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ σου!

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τῆς μόνης ἐχθρας μου βλαστὸς ἢ μόνη μου ἀγάπη!

ὦ! πάρωρα τὸν ᾔγνώρισα, καὶ πρόωρα τὸν εἶδα!

Εἰς τὴν καρδιάν μου ᾠύτρωσε παράδοξος ἀγάπη,
καὶ τώρα ἔχω ν' ἀγαπῶ τὸν μισητὸν ἐχθρόν μου!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τί εἶν' αὐτό; τί εἶν' αὐτό;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Εἶν' ἓνα τραγοῦδάκι,

ποῦ μ' ἔμαθ' ἓνας χορευτῆς.

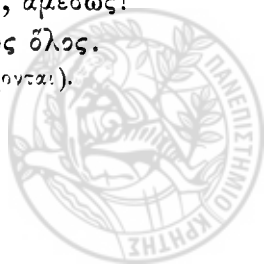
(Κράζουν ἔσωθεν τὴν Ἰουλιέταν).

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἀμέσως! Ναί, ἀμέσως!

Ἐλα πηγαίνομεν κ' ἡμεῖς; Ἐφυγ' ὁ κόσμος ὅλος.

(Ἀπέρχονται).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Πλατεία παρὰ τὸν κήπον τοῦ Καπουλέτου.

ΡΩΜΑΙΟΣ, εἰσερχόμενος.

ὦ! ἡ καρδιά μου εἶν' ἐδῶ. Κ' ἐγὼ ἐδῶ θὰ μείνω.
Κυλήσου, ζύμη γήινη, τὸ κέντρον σου νὰ εὔρης (¹⁸).
(Πηδᾷ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου).

(Εἰσέρχονται ὁ ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ καὶ ὁ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ).

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ρωμαῖέ μου! Ἐξάδελφε! Ρωμαῖε!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἐχει γινῶσιν
ὁ νέος, καὶ θὰ ἔφυγε νὰ πάγῃ νὰ πλαγιάσῃ.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Τὸν εἶδα· ἔτρεξ' ἀπ' ἐδῶ κ' ἐπήδησε τὸν τοῖχον.
Μερκούτιέ μου, κρᾶξέ τον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ νὰ τὸν ἐξορκίσω.—

Ρωμαῖε! παλαθέ, τρελλέ, ἐρωτοπληγωμένε!
Τὸ σχῆμα λάβε στεναγμοῦ κ' ἐμπρὸς μας ἐμφάνισου·
ἡ δίστιχον ἐρωτικὸν εἶπέ μου, καὶ μοῦ φθάνει·
φώναξε, Ἄχ! καὶ ταίριαξε μὲ περιστέρι, ταῖρι·
ἡ κάμε τὸ ἐγκώμιον τῆς ἄμιας Ἀφροδίτης,

ἡ δὸς ἓνα παράνομα εἰς τὸ τυφλὸν παιδί της⁽²⁹⁾.
 Δὲν μὲ ἀκούει, δὲν κουνεῖ, δὲν ὁμιλεῖ. — Ρωμαῖε! —
 Ἐφόφησεν ὁ πίθηκος. — Ἐξορκισμόν θὰ κάμω.
 Ρωμαῖε, μὰ τὰ εὐμορφα τῆς Ροζαλίνας μάτια,
 μὰ τὸ λευκὸν τῆς μέτωπον, τὰ κόκκινά της χεῖλη,
 μὰ τὸ μικρὸν ποδάρι της, τὴν ἀντζαν της τὴν ἴσιαν,
 μὰ τὸ παχοτρεμουλιαστὸν μηρί της, σ' ἐξορκίζω,
 ἵς τὴν φυσικὴν σου τὴν μορφήν ἐμπρός μας ἐμφανίσου!

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ἐὰν σ' ἀκούσῃ, βέβαια μαζῇ σου θὰ θυμώσῃ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

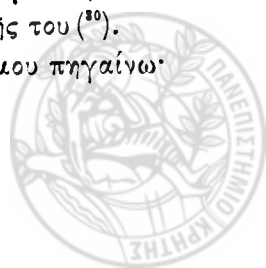
Πῶς θὰ θυμώσῃ; Δίκαιον θὰ εἶχε νὰ θυμώσῃ,
 ἐὰν μὲ τὸν ἐξορκισμόν τῆς ἀγαπητικῆς του
 τοῦ ἔστηνα δαιμόνιον τεράστιον ἐμπρός του,
 καὶ τ' ἄφηνα νὰ στέκεται, ὥς ποῦ νὰ καταφέρει
 ἐκείνη μὲ τὰ μάγια της νὰ τὸ κατακαθίσῃ.
 Αὐτὸ θὰ τὸν ἐπείραζεν· ἐνῶ τὰ ὅσα εἶπα
 εἶναι καλὰ κι' ἀπείραχτα· διότι ἵς τ' ὄνομά της
 ἐξώρχισα τὸν ἴδιον ἐμπρός μας νὰ φυτρώσῃ.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Πηγαίνομεν. Ἐκρύφθηκεν ἀνάμεσα ἵς τὰ δένδρα·
 θέλει νὰ ἔχῃ συντροφίαν τὴν νοτισμένην νύκτα.
 Εἶν' ἡ ἀγάπη του τυφλὴ καὶ ἀγαπᾷ τὸ σκότος.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἄν ἡ ἀγάπ' ᾗται τυφλὴ δὲν βλέπει ποῦ πηγαίνει.
 Τῶρ' ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἐλῆαν θὰ ᾗται ἔξαπλωμένος,
 νὰ λογαριάζῃ ταῖς ἐλῆαῖς τῆς ἀγαπητικῆς του⁽³⁰⁾.
 Ρωμαῖε, καλὴν νύκτα σου! — ἵς τὸ σρῶμά μου πηγαίνω.

δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ στρωθῶ εἰς λίθινον κρεβάτι.
Ἔλα πηγαίνομεν.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ἐμπρός! Τοῦ χάκου τὸν ζητοῦμεν,
ἀνίσως δὲν ἐπιθυμῇ νὰ εὔρεθῇ ἐκεῖνος.

(Ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ὁ κήπος τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὅποιος δὲν ἔπαθε πληγὴν, γελαῖ τὸν πληγωμένον!

(Ἡ Ἰουλιέτα φαίνεται εἰς τὸ παράθυρόν της).

Ἀγάλια! ἔς τὸ παράθυρον τί φῶς ἐκεῖ προβάλλει;

Ἀνατολὴ ἐπρόβαλε, κι' ἡ Ἰουλιέτα ἥλιος!

Ἦλιε γλυκέ, ἀνάτειλε καὶ σβῦσε τὴν Σελήνην.

Ἰδὲ τὴν· ἀπ' τὴν ζήλειάν της ἀχνίζει καὶ θαμπώνει,
διότι σὺ τὴν ξεπερνᾷς ἔς τὴν δόξαν καὶ ἔς τὰ κάλλη.

Μὴ τὴν λατρεύης⁽¹⁾· ἄφες τὴν, ἂν εἶναι καὶ ζηλεύη·

πρασινوخίτρινην θωριὰν ἢ φορεσιά της ἔχει,

καὶ μοναχὰ εἰς τοὺς τρελλοὺς ταιριάζει⁽²⁾· πέταξέ τὴν!

Εἶν' ἡ ἀγάπη μου ἐκεῖ· ἡ δέσποινά μου εἶναι.

ὦ! ἄς τὸ ἤξευρε! — Λαλεῖ. — Ὅχι. — δὲν εἶπε λέξιν·

ἀλλὰ τὸ μάτι της λαλεῖ. Ἀπόκρισιν θὰ δώσω.

Πλὴν ὑπερφηανεύθηκα· δὲν ὀμιλεῖ ἐμένα.

Δύο ἀστέρια τ' οὐρανοῦ, τὰ ὠραιότερά του,

θέλουν ἔς τὴν γῆν νὰ καταιδοῦν, καὶ ὥς ποῦ νὰ γυρίσουν

παρακαλοῦν τὰ μάτια της ἑς τοὺς οὐρανοὺς νὰ λάμπουν.
 Καὶ τί, ἐὰν τὰ μάτια της ἐκεῖ ἐπάνω ἦσαν;
 Καὶ τί, ἐὰν κατέβαιναν εἰς τὴν κεφαλὴν της τ' ἄστρα; —
 Ἡ λάμψις τοῦ μετώπου της θὰ θάμπωνε τ' ἀστέρια,
 καθὼς θαμπώνει λύχνου φῶς ἑστὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας,
 καὶ θάχυναν τὰ μάτια της ἑς τοὺς οὐρανοὺς ἐπάνω
 ἓνα ποτάμι φωτερὸν νὰ φέγγῃ τὸν αἰθέρα,
 ποῦ τὰ πουλιὰ νὰ κελαδοῦν ὅσῃ νὰ μὴν ἦτο νύκτα!
 Ἰδέ την, πῶς ἀκούμβησε τὸ μάγουλον ἑς τὸ χέρι.
 Ἄς ἤμουν εἰς τὸ χέρι της χειρόφτι, νὰ ἐγγίξω
 τὸ μάγουλόν της τὸ γλυκόν!

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

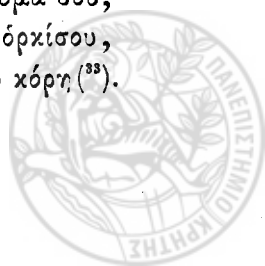
Ἄχ!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὅμιλει. — Ὅμιλει,
 ὁμίλει, ἄγγελε λαμπρέ! — Μοῦ ἔλαμψες ἑς τὸ σκότος,
 καθὼς ὁπότεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους στέλνει
 τὸν πτερωτόν του μυνητὴν ἀπ' τοῦ οὐρανοῦ τὰ ὕψη,
 κι' ἀναστηλόνουν ἐκθαμβὰ οἱ ἄνθρωποι τὰ μάτια,
 καὶ γέρνουν τὰ κεφάλια των ὀπίσω, νὰ τὸν βλέπουν,
 ποῦ κάθεται ἑς τὰ σύννεφα τὰ ἀργοκινήμενα
 καὶ ἀρμενίζει ὑψηλὰ ἑς τοὺς κόλπους τοῦ αἰθέρος!

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Ρωμαῖε, ὦ Ρωμαῖε! Ἄχ! τί λέγεσαι Ρωμαῖος;
 Ἀρνῆσου τὸν πατέρα σου, παραίτα τ' ὄνομά σου,
 ἢ ἂν δὲν θέλῃς, μοναχὰ πῶς μ' ἀγαπᾷς ὀρχίσου,
 καὶ ἔπαυσα νὰ λέγωμαι τοῦ Καπουλέτου κόρη⁽³³⁾.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ν' ἀκούσω κι' ἄλλα; ἢ αὐτὰ μέ φθάνουν;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τ' ὄνομά σου
εἶναι ὁ μόνος μου ἐχθρός. Μοντέκης ἂν δὲν ἦσουν,
μὴ ἄλλος θὰ ἐγίνεσο; τί θὰ εἶπῃ Μοντέκης;
Μὴ τύχη κ' εἶναι πρόσωπον, ἢ χέρι, ἢ ποδάρι,
ἢ ἄλλο μέρος τοῦ κορμιοῦ; ὦ! τ' ὄνομα ν' ἀλλάξῃς!
Καὶ τί σημαίνει τ' ὄνομα; τ' ἄνθος ποῦ λέγουν ῥόδον,
μέ ὅποιαν λέξιν κι' ἂν τὸ 'ποῦν, τὸ ἴδιον θὰ μυρίζῃ.
Καὶ ὁ Ρωμαῖος, τ' ὄνομα Ρωμαῖος ἂν δὲν εἶχε,
τὴν χάριν δὲν θὰ ἔχανε ποῦ ἔχει φυσικὴν του.
Λοιπὸν παραίτησε καὶ σύ, Ρωμαῖε, τ' ὄνομά σου,
καὶ δι' αὐτό σου τ' ὄνομα, ποῦ μέλος σου δὲν εἶναι,
ἐμένα ὅλην πάρε με.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὅσον τὸν λόγον σου σὲ παίρνω·
ἴπέ με ἀγάπην σου, κ' εὐθὺς μ' ἐβάπτισες ἐκ νέου·
ἀπὸ ἐδῶ κ' ἐμπρὸς ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ Ρωμαῖος.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ποιὸς εἶσαι σύ, ποῦ ἔρχεσαι κρυμμένος 'ς τὸ σκοτάδι,
καὶ χώνεσαι 'ς τὰ μυστικὰ κρυφομιλήματά μου;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν 'ξεύρω μέ τί ὄνομα νὰ σοῦ εἰπῶ ποιὸς εἶμαι·
τὸ ὄνομά μου τὸ μισῶ, ὦ δέσποινα γλυκειά μου,
διότι τὸ ἐχθρεύεσαι. Γραμμένον ἂν τὸ εἶχα,
θὰ τὸ ἐξέσχιζα ἐδῶ.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Τ' αὐτιά μου μόλις ἤπιαν
ὥς τώρα λέξεις ἑκατὸν ἀπὸ αὐτὸ τὸ στόμα,
ἀλλὰ γνωρίζω τὴν φωνήν. — Δὲν εἶσαι ὁ Ρωμαῖος;
Δὲν εἶσαι τοῦ Μοντέκη υἱός;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κανὲν ἀπὸ τὰ δύο,
ἀφοῦ ἐσὺ δὲν τ' ἀγαπᾷς, ὦ κόρη γλυκυτάτη.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Ἐδῶ πῶς ἤλθες; λέγε μου· καὶ διατί νὰ ἔλθῃς;
Ὁ τοῖχος εἶναι ὑψηλὸς καὶ δύσκολα περᾶται,
καὶ δι' ἐσένα θάνατος αὐτὸς ὁ κῆπος εἶναι,
ἂν σ' εὔρῃ ἔξαφνα ἐδῶ κανέναν συγγενῆς μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μὲ τὰ πτερὰ τοῦ Ἑρωτος ἐπήδησα τὸν τοῖχον.
Μὲ λίθινα ἐμπόδια δὲν κλείεται ὁ Ἑρως,
κι' ὅ,τι τοῦ εἶναι δυνατόν τολμᾷ καὶ νὰ τὸ κάμῃ·
κι' οὔτε μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν τῶν συγγενῶν σου φόβος.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Ἐὰν σ' ἰδοῦν σ' ἐσχότῳσαν!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀλλοίμονον 'ς ἐμένα!
Φοβοῦμαι περισσότερον τὸ ἰδικόν σου μάτι,
παρὰ σπαθιά των εἴχοσι. — Μὲ γλύκαν κῦτταξέ με,
καὶ οὔτε συλλογίζομαι τὴν ἰδικήν των ἔχθραν.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Δὲν ἤθελα νὰ σὲ ἰδοῦν διὰ τὸν κόσμον ὅλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν ἔχει φόβον· τῆς νυκτὸς τὸ ῥάσον μὲ σκεπάζει,
φθάνει ἐσὺ νὰ μ' ἀγαπᾷς, κι' ἄς μ' εὕρουν· δὲν μὲ μέλει!
Καλλίτερα ἢ ἔχθρα τῶν νὰ κόψῃ τὴν ζωὴν μου,
παρὰ νὰ μὴ με ἀγαπᾷς, κι' ὁ θάνατος ν' ἀργήσῃ.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Καὶ ποιὸς σ' ὠδήγησεν ἐδῶ τὸν δρόμον σου νὰ εὕρῃς;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὁ Ἔρως, ποῦ μοῦ ἔδειξε τὸν τρόπον νὰ τὸν μάθω·
ἐκεῖνος ἔβαλε τὸν νοῦν, κ' ἔβαλα ἡγὼ τὰ μάτια.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ θαλασσινός, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἄκρην
τοῦ κόσμου ἂν εὕρισκεσο, — καὶ ἕως τ' ἀκρογιαλὴ
ποῦ βρέχει τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ τελευταῖον κύμα
δι' ἓνα τέτοιον θησαυρὸν ἵτολμοῦσα ν' ἀρμενίσω.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἐεῦρεῖς, τὸ σκότος τῆς νυκτὸς τὸ ἔχω προσωπίδα,
εἰδὲ θὰ μ' ἐκοκκίνιζε παρθενικὴ σεμνότης
δι' ὅσα λόγια ἤκουσες ἀπόψε νὰ προσφέρω.
Ἐταίριαζε νὰ ἔμενα ἕως ἐκεῖ ποῦ πρέπει,
καὶ ὅλ' αὐτὰ νὰ τ' ἀρνηθῶ· ἀλλὰ, τὸ καθὼς πρέπει
ἄς ἵπάγῃ τώρα ἕς τὸ καλόν. — Μὲ ἀγαπᾷς; — Τὸ ξεύρω,
θὰ μοῦ εἴπῃς πῶς μ' ἀγαπᾷς, κ' ἐγὼ θὰ σὲ πιστεῦσω·
ἀλλὰ καὶ ἂν μὲ τ' ὀρμισθῇς ἵμπορεῖς νὰ μὲ γελάσῃς·
εἰς ἀπιστίας ἐραστῶν ὁ Ζεὺς γελά, μᾶς λέγουν.
Ἄν μ' ἀγαπᾷς, εἰπέ μου τὸ ἀληθινά, Ρωμαῖε.
Ἢ ἂν θαρρῶς πῶς εὐκόλα μ' ἐκέρδισες, εἰπέ το,
ᾧστε νὰ κάμνω τὴν κακίαν, τὰ φρύδια νὰ σου φρόνω,
καὶ ὅχι ν' ἀποκρίνωμαι, καὶ νὰ σὲ βασανίζω

πρὶν μὲ κερδίσης· — εἶδεμή, ἀλλέως δὲν τὸ κάμνω.
 Ἀληθινά, αἰσθάνομαι πολὺ ἐρωτευμένη,
 κ' ἴσως εὐρίσκης ἐλαφρὺ πολὺ τὸ φέρσιμόν μου·
 ἀλλ' ὅμως ἐμπιστεύσου με, Ρωμαῖε, καὶ θὰ μ' εὕρης
 πλέον πιστὴν ἀπὸ αὐτάς, ποῦ ξεύρουν νὰ κρατοῦνται.
 Τ' ὁμολογῶ, νὰ κρατηθῶ κ' ἐγὼ ἐχρεωστοῦσα,
 πλὴν ἄθελά μου ἤκουσες τὸν μυστικὸν μου πόθον,
 καὶ πρὶν τὸ πάρω εἶδῃσιν· λοιπὸν συμπάθησέ με,
 κ' εἰς ἐλαφράδα τῆς καρδιάς μὴ τύχη κι' ἀποδώσης
 τὰ ὅσα ἐξεσκέπασεν ἡ σιωπὴ τοῦ σκότους.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀγάπη μου, ὀρκίζομαι, μὰ τὸ σεμνὸν Φεγγάρι,
 ποῦ τὰ κλαδιὰ τὰ φουντωτὰ τῶν δένδρων ἀσημόνει....

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Μὴ 'ς τὸ φεγγάρι ὀρκισθῆς, τὸ ἄστατον φεγγάρι,
 ποῦ κάθε μῆνα κι' ἀλλαγὴν 'ς τὸν δίσκον του μᾶς κάμνει,
 μὴ τύχη κ' ἡ ἀγάπη σου ἀλλάζῃ 'σὰν ἐκεῖνο.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἰς τί λοιπὸν νὰ ὀρκισθῶ ;

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Μὴν ὀρκισθῆς διόλου.

Ἦ 'ς τὴν χαριτωμένην σου τὴν ὑπαρξιν ὀρκίσου,
 'ς αὐτήν, ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς ὅπου ἐγὼ λατρεύω,
 καὶ σὲ πιστεύω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄν ποτε ἡ καρδιακὴ ἀγάπη...

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Μὴν ὀρκισθῆς καλλίτερα. — Ἄν κ' ἦσαι ἡ χαρά μου,
ἀπόψε δὲν τὴν χαίρομαι τὴν ἔνωσιν αὐτὴν μας.
Ὅρμητικά, κ' ἐξαφνικά κι' ἀνέλπιστα μοῦ ἦλθε. —
ἦτον ὡσὰν τὴν ἀστραπὴν, ὅπου περνᾷ καὶ φεύγει
πρὶν' πῇ κανένας: ἄστραψε! — Γλυκέ μου, καλὴν νύκτα!
Ἴσως αὐτὸ τὸ σφαλιστὸν τὸ ἄνθος τῆς Ἀγάπης
'ς τὴν αὔραν τοῦ καλοκαιριοῦ τὰ φύλλα του ἀνοίξῃ,
κι' ἀνθίζει καὶ μοσχολοῖ ὡς ποῦ νὰ ξαναέλθῃς.
Καλὴ σου νύκτα κι' ἀγαθὴ! Τὸ στῆθός σου νὰ εἶναι
ἀναπαυμένον κ' ἥσυχον καθὼς τὸ ἰδικόν μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μ' ἀφίνεις; κ' εὐχαρίστησιν δὲν θελεις νὰ μοῦ δώσῃς;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Καὶ ποίαν εὐχαρίστησιν ἀπόψε περιμένεις;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὸ τάγμα τῆς ἀγάπης σου ἀντὶ τῆς ἰδικῆς μου.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Καὶ μὴ δὲν σοῦ τὴν ἔταξα καὶ πρὶν μοῦ τὴν ζητήσῃς;
Καὶ ὅμως θὰ μοῦ ἤρεζε νὰ μὴ τὴν εἶχα δώσει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ διατί, ἀγάπη μου, νὰ μοῦ τὴν πάρῃς ἴσω;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Διὰ νὰ ἔχω μοναχὰ νὰ σοῦ τὴν ξαναδώσω.
'Αλλὰ γυρεύω τοῦ κακοῦ τὸ πρᾶγμα ὅπου ἔχω.
Εἶν' ἡ ἀγάπη μου βαθειὰ ὅσον πέλαγος, κ' ἐξ ἴσου
καὶ ἡ φιλοδοξία μου ὅσον πέλαγος μεγάλῃ.

καὶ ὅσον περισσότερον σοῦ δίδω, τόσον μένει,
διότι ἀνεξάντλητα τὰ ἔχω καὶ τὰ δύο.

(Ἡ παραμὰνα κράζει ἔσωθεν).

Ἀκούω μέσα θόρυβον. Ἀγάπη μου σ' ἀφίνω.

— Ἀμέσως, παραμὰνα μου. — Ἔσο πιστός, Μοντέκη.

Πρόσμειν' ἐδῶ μίαν στιγμὴν κι' ἀμέσως ἐπιστρέφω.

(Ἀποσύρεται).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εὐλογημέν' ἡ νύκτ' αὐτὴ καὶ τρεῖς εὐλογημένῃ!
Φοβοῦμαι μήπως ὄνειρον ἦτον αὐτὸ ποῦ εἶδα·
τόσον μοῦ φαίνεται γλυκόν, ποῦ μόλις τὸ πιστεύω.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ, ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ παράθυρον.

Δύο λόγια μόνον νὰ σοῦ 'πῶ, κι' ἀλήθεια καλὴν νύκτα.
Ἐὰν τῷ ὄντι μ' ἀγαπᾷς, Ρωμαῖε, τιμημένα,
κ' εἶν' ὁ σκοπός σου στέφανα καὶ γάμος, μήνυσέ μου
μέ κάποιον, ὅπου αὔριον ἐγὼ θὰ σοῦ τὸν στείλω,
τὸ ποῦ καὶ πότ' ἐπιθυμεῖς ἡ τελετὴ νὰ γίνη,
κ' εἴμ' ἑτοιμὴ τὴν τύχην μου 'ς τὰ χέρια σου νὰ βάλω
καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ, ἔσωθεν.

Κυρία!

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Ἐφθασα.— Ἀλλὰ ἐὰν κακὸν 'ς τὸν νοῦν σου
ἐπέρασε, παρακαλῶ...

ΠΑΡΑΜΑΝΑ, ἔσωθεν.

Κυρία μου!

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Ἀμέσως!

— τότε νὰ μὴ με ξαναἰδῆς, καὶ ἄφες με νὰ κλαίω.

Θὰ σὲ μὴνύσω αὔριον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νὰ μὴ σωθῇ ἡ ψυχὴ μου

ἐὰν ποτέ...

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Χίλιαις φοραῖς, γλυκέ μου, καλὴν νύκτα!

(Ἀποσύρεται).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Χίλιαις φοραῖς νύκτα κακὴ ἀφοῦ δὲν τὴν φωτίζεις.

Ὁ Ἑρως πρὸς τὸν Ἑρωτα λαχταριστὸς βαδίζει

καθὼς τὸ μαθητόπουλον π' ἀφίνει τὸ βιβλίον·

καὶ ὅταν ἔλθῃ χωρισμός, ὅταν τὸ παιδὶ γυρίζει

ὅταν μὲ μάτια χαμηλὰ περιγαίνει ὅς τὸ σχολεῖον.

(Ἀποσύρεται βραδέως).

(Ἡ ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ ἔρχεται ἐκ νέου εἰς τὸ παράθυρον).

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Ρωμαῖε! Πσίτ!—ὦ! τὴν φωνὴν τοῦ ἱερακάρη ἃς εἶχα,
τὸ εὐμορφον ἱεράκι μου ὀπίσω νὰ τὸ κράξω.

Ἄχ! ἡ σκλαβιὰ εἶναι βραχνὴ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ κράξῃ.

Ἀλλέως μέσα ὅς τὴν σπηλιὰν ὅπου γλυκοκοιμᾶται

θὰ τὴν ξυπνοῦσα τὴν Ἠχώ, νὰ κάμω νὰ βραχνιάσῃ

κ' ἐκεῖνης ἡ ἀέρινη ἡ γλῶσσα, τὸν Ρωμαῖον

μὲ ἀντιλάλημα πυκνὸν νὰ κράξῃ μεσ' τὸ σκότος.

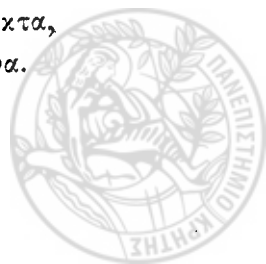
ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ποῦ λαλεῖ καὶ τ' ὄνομά μου κράζει.

ὦ! τί γλυκὰ ποῦ ἀντηχεῖ ὁ ἀστημένος ἦχος

μιᾶς φωνῆς ἐρωτικῆς ὅς τὰ σκοτεινά, τὴν νύκτα,

ὅς τὴν μουσικὴ ἀρμονικὴ ὅς αὐτιὰ προσηλωμένα.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Ρωμαϊέ μου!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀγάπη μου!

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Τί ὥραν νὰ σοῦ στείλω
τὸ μήνυμά μου αὔριον;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κοντὰ εἰς τὰς ἐννέα.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Πολὺ καλὰ μοῦ φαίνεται ὡς τότε δέκα χρόνια.
Ἐξέχασα τί σ' ἤθελα καὶ σ' ἔκραξα ὀπίσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐδῶ νὰ μένω ἄφησε ὡς ποῦ 'ς τὸν νοῦν νὰ σ' ἔλθῃ.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Θὰ τὸ ξεχνῶ, νὰ σέ κρατῶ ἐδῶ νὰ περιμένῃς,
καὶ θὰ θυμοῦμαι μοναχὰ πῶς θέλω νὰ σέ βλέπω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κ' ἐγὼ ἐδῶ θὰ καρτερῶ, καὶ νὰ ξεχνᾷς θὰ θέλω,
καὶ κάθε τί θὰ λησμονῶ ἐκτὸς ὅτι σέ βλέπω.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Κοντεύει τὸ ξημέρωμα. Τὸ ἤθελα νὰ φύγῃς,
ἀλλ' ὅχι πλέον μακριὰ ἀπ' τὸ μικρὸν πουλάκι,
π' ἀφίνει ἀπ' τὸ χέρι της μιὰ νέα νὰ μακραίνῃ,
μὲ μιὰν κλωστήν μεταξωτὴν 'σὰν ἀλυσσοδεμένον,
καὶ 'πίσω πάλιν πηδηκτὸν τὸ σέρνει 'ς τὴν ποδιάν της·
τόσον τὸ θέλει 'ς τὴν σκλαβιὰν ἀπ' τὴν πολλὴν ἀγάπην.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄς ἤμουν τὸ πουλάκι σου.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Μακάρι, ὦ γλυκέ μου·
ἀλλὰ θὰ σ' ἐθανάτονα ἀπ' τὸ πολὺ τὸ χάδι.
Καλὴν σου νύκτα· πήγαινε, Ρωμαῖε. Καλὴν νύκτα.
Τόσον μοῦ φαίνεται γλυκειὰ τοῦ χωρισμοῦ ἢ πίκρα,
ποῦ ἕως αὖριον ἴμπορῶ νὰ λέγω καλὴν νύκτα.

(Ἀποσύρεται).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὁ ὕπνος 'ς τὰ ματάκια σου, 'ς τὸ στήθος σου γαλήνη!
Ἄς ἤμουν ἡ γαλήνη σου, ὁ ὕπνος σου ἄς ἤμουν,
τόσον γλυκὰ ν' ἀναπαυθῶ. — Εἰς τὸ κελλὶ πηγαίνω
ἀμέσως, τὸν πνευματικὸν πατέρα μου νὰ εὔρω,
τὴν εὐτυχίαν μου νὰ 'πῶ κ' εὐχὴν νὰ τοῦ ζητήσω.

(Ἀναχωρεῖ).

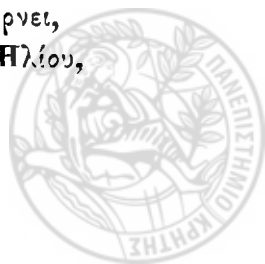
ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Τὸ κελλίον τοῦ πατρὸς Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχεται ὁ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ κρατῶν καλάθον).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Μὲ χαμογέλοια ἡ Αὐγὴ τὰ πλουμιστά της μάτια
τὰ στρέφει πρὸς τὴν σκυθρωπὴν τὴν Νύκτα, καὶ χαράζει
τὰ νέφη τῆς Ἀνατολῆς μὲ φωτερὰ χαράκια.
Καὶ 'σάν νὰ μεθοκόπησε, τὸ Σκότος παραδέρνει,
κί' ἀπὸ τὸν δρόμον προσπαθεῖ νὰ ἔβγῃ τοῦ Ἥλιου,

μὴ τὸ πατήσῃ ὁ Τίτᾶν κ' οἱ πύρινοι τροχοὶ του.
Καὶ τώρα, πρὶν ὁ Ἥλιος τὸ φλογερὸν του ῥάτι
τ' ἀναστηλώσῃ, τὴν χαρὰν νὰ φέρῃ ᾿ς τὴν Ἡμέραν,
καὶ νὰ στεγνώσῃ τὴν δροσιὰν τῆς νοτισμένης Νύκτας,
πηγαίνω, τὸ καλάθι μου νὰ τὸ παραγεμίσω
μὲ βότανα φαρμακερὰ καὶ μὲ γλυκόχυμ' ἄνθη.
Εἶναι τῆς φύσεως ἡ Γῆ καὶ τάφος καὶ μητέρα·
γίνονται μνημα νεκρικὸν οἱ μητρικοὶ τῆς κόλποι·
καὶ τὰ παιδιὰ τῶν σπλάγχνων τῆς, τὰ ἰδικὰ μας χέρια
τὰ κόπτουν εἰς τὰ στήθη τῆς, ὅπου ζῶν βυζάνουν.
Χάραις ἐξαίρεταις πολλαῖς ἔχουν πολλὰ παιδιὰ τῆς,
καθένα χάριν χωριστὴν, κανένα χωρὶς χάριν.
Εἶναι ἡ δύναμις πολλὴ κ' ἡ ἀρετὴ μεγάλη
ποῦ ἔχει κάθε βότανον, κάθε φυτὸν ἢ πέτρα·
κανένα πρᾶγμα ποταπὸν ᾿ς τὴν γῆν ζῶν δὲν ἔχει,
ποῦ διὰ κατὶ ἀγαθὸν ᾿ς τὴν γῆν δὲν χρησιμεύει·
ἀλλὰ δὲν ἔχει κι' ἀγαθόν, ποῦ ἂν παραστρατίσῃ,
νὰ μὴ χαλνᾷ ἡ φύσις του κ' εἰς βλάβην νὰ γυρίζῃ.
Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ γυρίζει ᾿ς ἀμαρτίαν
ἐὰν στραβὰ ἐφαρμοσθῇ· καθὼς κ' ἡ ἀμαρτία
τυχαίνει κ' ἐξαγνίζεται ᾿ς τὸν δρόμον τῆς κ' ἐκείνη.—
Μεσ' τὸν δροσάτον κάλυκα αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ ἄνθους
εἶναι κρυμμένον ἱατρικὸν καὶ κατοικεῖ φαρμάκι·
ἂν τὸ μυρίσῃς, ἡ ὁσμὴ τὴν αἴσθησιν εὐφραίνει·
ἂν τὸ γευθῇς, εἰς τὴν καρδιὰν τὴν αἴσθησιν νεκρόνει.
Κ' εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδιάν, καθὼς ᾿ς τὸ ἄνθος τοῦτο,
δυὸ βασιλεῖς ἀντίπαλοι στρατοπεδεύουν πάντα·
ἡ θεία χάρις ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου κακὴ τάσις·
καὶ ὅταν τὸ χειρότερον νικᾷ καὶ ὑπερέχει,
τρώγει τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ σκουληκι τοῦ θανάτου.

(Εισέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλή σου ἡμέρα, πάτερ μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Εὐλογητός, υἱέ μου.

Ποιὸς ἦλθε τόσον ἐνωρίς νὰ μὲ καλημερίσῃ;
 Παιδί μου! πρέπει ταραχὴ τῆς κεφαλῆς μεγάλη
 νὰ σ' ἔκαμε τὴν κλίνην σου τόσον πρωὶ ν' ἀφῆσῃς.
 Μετρᾷ τὰς ὥρας ἢ φροντὶς ἔς τὰ μάτια τῶν γερόντων,
 κι' ὅπου Φροντίδες κατοικοῦν ὁ Ὑπνος δὲν φωληάζει·
 ἀλλ' ὅμως, ὅπου τὰ γερά τὰ μέλη της ἔξαπλόνει
 Νεότης ξέννοιαστη, ἐκεῖ ὁ Ὑπνος βασιλεύει.
 Ὁ πρωῒνός σου ἐρχομός λοιπόν, μὲ βεβαιώνει
 πῶς πρέπει νὰ σ' ἐξύπνησε καμμία παραζάλη.
 ἦ, ἐὰν σφάλω εἰς αὐτό, μαντεύω πῶς ἀπόψε
 δὲν ἔπλάγιασε ἔς τὸ στρῶμά του διόλου ὁ Ρωμαῖος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναί· ἡ ἀλήθεια εἶν' αὐτή· — ἂν μ' ἔλειψεν ὁ ὕπνος,
 πλέον γλυκειὰν ἀνάπαυσιν ἐχάρηκ' ἡ καρδιά μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Τὴν ἁμαρτίαν ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὴν συγχωρήσῃ!
 ἔς τῆς Ροζαλίνας ἔμεινες;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἦς τῆς Ροζαλίνας; Ὁχι·
 ἐξέχασα καὶ τ' ὄνομα καὶ τὸν καϋμόν της, πάτερ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἔτσι σὲ θέλω· εὐγέ σου! Πέ μου λοιπόν, ποῦ ἦσουν;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θὰ σοῦ εἰπῶ τὸ κάθε τί, πρὶν ἐρωτήσης πάλιν.
 Τὴν νύκτα ἐξεφάντωσα μαζῇ μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου,
 καὶ ἐπληγώθηκα ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ προσμένω,
 ἀλλὰ ἐπλήγωσα κ' ἐγώ. Κ' οἱ δύο θεραπείαν,
 ἀπ' τ' ἅγιον τὸ χέρι σου, καὶ συνδρομὴν ζητοῦμεν.
 Ἦ ἐχθρα μοῦ ἐπέρασεν, ἀφοῦ καὶ τὸν ἐχθρόν μου
 ἡ χάρις ὅπου σοῦ ζητῶ θὰ ὠφελήσῃ, πάτερ.

ΛΑΥΡΕΝΙΟΣ

Ὅμιλῃσέ μου καθαρά, παιδί μου, κ' ἐξηγήσου.
 Ἄν ἤλθες γρίφους νὰ μοῦ πῆς, θὰ σ' εὐχθῶ μὲ γρίφους.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λοιπὸν σοῦ λέγω καθαρά, πῶς μ' ὄλην τὴν καρδιάν μου
 τοῦ Καπουλέτου ἀγαπῶ τὴν κόρην τὴν ὠραίαν,
 κι' ὅπως ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ μὲ ἀγαπᾷ κ' ἐκείνη.
 Δεμένοι εὐρισκόμεθα, καὶ μόνον τώρα μένει
 μὲ τ' ἅγιον μυστήριον τοῦ γάμου νὰ μᾶς δέσῃς.
 Τὸ ποῦ, καὶ πότε, καὶ τὸ πῶς τὴν εἶδα καὶ μὲ εἶδε,
 καὶ πῶς ἐρωτευθήκαμεν κι' ἀλλάξαμεν καὶ λόγον,
 θὰ σοῦ τὰ πῶ καταλεπτῶς—πλὴν χάμε μου τὴν χάριν,
 στεφάνωσέ μας σήμερον, ἂν μ' ἀγαπᾷς, ὦ πάτερ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐλέησόν με ὁ Θεός! Πῶς ἤλλαξε τὸ πρᾶγμα;
 Τὴν Ροζαλίναν, ποῦ ὡς χθὲς τὴν ἀγαποῦσες τόσον,
 τὴν ἐλθισμόνησες εὐθύς; Τῶν νέων ἡ ἀγάπη
 λοιπὸν δένειναι ἔς τὴν καρδιάν; ἔς τὰ μάτια μόνον εἶναι;
 Χριστέ καὶ Παναγία μου! Διὰ τὴν Ροζαλίαν
 τὰ μάγουλά σου τὰ χλωμὰ αὐλακωμένα ἦσαν!

Τόσα πικρά σου δάκρυα ἐπῆγαν 'ς τὰ χαμένα,
 ἄφοῦ ὥς καὶ τὴν πίκραν των τὴν ἔχεις ξεχασμένην.
 Ἀκόμη ἀπ' τὸν οὐρανὸν τοὺς ἀναστεναγμούς σου
 ὁ ἥλιος δὲν τοὺς 'σκόρπισεν· καὶ ἀντηχεῖ ἀκόμη
 'ς τὰ αὐτιά μου τὰ γεροντικά τὸ ἀναφυλλητόν σου.
 Ἰδού, ἀκόμη — κύτταξε, — 'ς τὸ μάγουλόν σου μένει
 ἑνὸς δακρύου παλαιοῦ τ' ἀσκούπιστον σημάδι.
 Ἄν εἶσαι σὺ ποῦ μοῦ 'μιλεῖς, κι' ὁ πόθος σου 'δικός σου,
 τότε κι' ὁ πόθος σου καὶ σὺ τῆς Ροζαλίνας εἶσθε!
 Καὶ τώρα τόσον ἤλλαξες; Ἄ! ὁμολόγησέ το:
 δὲν εἶναι ἀσυγχώρητον γυναῖκες ν' ἀμαρτάνουν,
 ὅταν 'ς τοὺς ἀνδρας φαίνεται ἀδυναμία τόση.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Συχνὰ ἐκατηγόρησες ἐκείνην τὴν ἀγάπην.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Παιδί μου, τὸν ξετρελλαμὸν καὶ ὄχι τὴν ἀγάπην.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ μ' ἔλεγες τὸν ἔρωτα νὰ θάψω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Δὲν σοῦ εἶπα

νὰ θάψῃς ἓνα ἔρωτα καὶ ἄλλον νὰ ξεθάψῃς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μὴ μ' ἐπιπλήττῃς, πάτερ μου· αὐτὴ ὅπου λατρεύω
 διδὲι καρδιάν ἀντὶ καρδιάς, κι' ἀγάπην δι' ἀγάπην!
 Ἢ ἄλλῃ δὲν τὸ ἔκαμνε.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Διότι ἐνοοῦσεν,

ὅτι τὰ χεῖλη ἀγαποῦν, πλὴν ὄχι κ' ἡ καρδιά σου.

Ἄς εἶναι πλέον, ἄστατε! Ἐλα μαζὶ μου τώρα.
 Ἐὰν σοῦ γίνω βοηθός, θὰ τὸ ἀποφασίσω
 μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ἐλπίζω εἰς ἀγάπην
 νὰ σρέψω μὲ τὸν γάμον σας τὴν ἔχθραν τῶν σπιτιῶν σας.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πηγαίνομεν· βιάζομαι νὰ γίνῃ ὁ σκοπός μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Σιγὰ σιγὰ καὶ γνωστικά. Σκοντάπτει ὅποιος τρέχει.
 (Ἀποσύρονται).

—•—

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ὁδός.

(Εἰσέρχεται ὁ ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ καὶ ὁ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ).

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ποῦ 'ς τὸν διάβολον νὰ εἶναι αὐτός ὁ Ρωμαῖος; —
 Δὲν ἐπῆγεν νὰ κοιμηθῇ τὴν νύχτα;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Δὲν ἐπῆγεν εἰς τοῦ πατρός του. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἄν-
 θρωπός του.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Αὐτὴ ἡ σκληρόκαρδη Ροζαλίνα μὲ τὸ χλωμόν της
 τὸ πρόσωπον τὸν κατατυραννεῖ καὶ 'πάγει νὰ τὸν τρελ-
 λάνῃ.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ὁ Τυβάλτης, ὁ συγγενὴς τοῦ γέρο-Καπουλέτου, τοῦ
 ἔστειλεν εἰς τοῦ πατρός του γράμμα.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Νὰ μὴν ἔχω ζωὴν, ἂν δὲν τὸν προσκαλῇ εἰς μονομαχίαν.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Θ' ἀποκριθῇ ὁ Ρωμαῖος.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὅποιος ἡξεύρει γράμματα ἢμπορεῖ ν' ἀποκριθῇ εἰς ἓνα γράμμα.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι θ' ἀποκριθῇ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ ἔγραψε, καθὼς τοῦ πρέπει. Στῆθος εἰς στῆθος!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἀλλοίμονον! Ὁ καχόμοιρος ὁ Ρωμαῖος εἶναι ἀποθαμμένος πλέον! Τὸν ἐμαχαίρωσε τὸ μαῦρο ῥμάτι μιᾶς ἄσπρης κοπέλας· τοῦ ἐτρύπησε τὸ αὐτὶ ἓνα ἐρωτικὸν τραγουδάκι· τοῦ ἐπλήγωσε τὰ φυλλοκάρδια τὸ βέλος τοῦ τυφλοῦ παιδιοῦ ποῦ ἡξεύρεις—καὶ θέλεις τέτοιος ἄνθρωπος νὰ δείξῃ στῆθος εἰς τὸν Τυβάλτην;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Καὶ τί τάχα εἶναι ὁ Τυβάλτης;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δὲν χωρατεύει ὁ Τυβάλτης. Ἡξεύρει εἰς τὰ δάκτυλά του τοὺς νόμους τῆς τιμῆς καὶ τὴν τέχνην τῆς μονομαχίας. Τὸ σπαθί του τὸ παίζει, καθὼς παίζεις τὸν ταμπουράν· προσέχει εἰς τὸ μέτρημα, εἰς τὸ λάλημα καὶ εἰς τὸ χτύπημα· θὰ σοῦ μετρήσῃ ἓν, δύο, τρία, καὶ ἄρπα τὴν εἰς τὸ στῆθος! Σοῦ ἐτρύπησε τὸ κουμβὶ ὡς

ποῦ νὰ γυρίσης νὰ ἰδῇς. Φοβερός εἰς ταῖς σπαθιαῖς! Μονομάχος τοῦ πρώτου νεροῦ! Ἡξεύρει διατί καὶ πῶς νὰ ξεσπαθῶσῃ. ὦ! περίφημη passata. Nà punto reverso μίαν φοράν. Νά σου hai⁽³⁴⁾.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Νά σου, τί;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Νὰ τοὺς πάρῃ ἡ ζάλη αὐτοὺς τοὺς φαντασμένους, ὅλον μορφασμοὺς καὶ τσακίσματα γεμάτους, καὶ προσποίησιν ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, ὅπου σοῦ τὰ λέγουν τორνευμένα: «Μὰ τὸν Δία! κάλλιστον ξίφος! Μέγιστος ἀνὴρ! ἑξαισία ἐταίρα!» ὦ παπουλῇ μου, δὲν εἶναι ἁμαρτία νὰ ἔχωμεν εἰς τὸ κεφάλι μας αὐταῖς ταῖς σκνίπαις, αὐτοὺς τοὺς ὁδηγοὺς τοῦ συρμοῦ, αὐτοὺς τοὺς pardonnez-mois, ὅπου γυρεύουν τοὺς νεωτερισμοὺς καὶ δὲν ἤμποροῦν νὰ στρογγυλοκαθήσουν εἰς τὰ παλαιὰ μας σκαμνιά! ποῦ νὰ τοὺς καθήσουν εἰς τὸν λαιμόν τὰ bonjour των καὶ τὰ bonsoir των!

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Νά τος ὁ Ρωμαῖος! Νά τος!

(Εἰσέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ).

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Πετσὶ καὶ κόκκαλον! σωστός τσίρος. ὦ σάρκα, σάρκα, πῶς ἀποψαρόνεσαι! Τώρα δὲ σοῦ πηγαίνουν οἱ στίχοι, ὅπου ἐξεχειλίζεν ὁ Πιτράρχης. Κοντὰ εἰς τὴν ἰδιότητα σου ἡ Λαύρα ἦτο μία μαγεύρισα· μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ ἰδικός της ἀγαπητικός ἔψαλλε τὸν ἔρωτά του καλλιτέρά σου. Κοντὰ εἰς τὴν ἰδικὴν σου ἡ Διδῶ

ἦτο μία χήνα, ἡ Κλεοπάτρα μία γύφτισσα, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Ἡρώ πατσαβοῦραι, ἡ Θίσβη μία ἀνάλατη γαλανομάτα. Signor Ρωμαῖε, bonjour. Ἴδού γαλλικὸς χαιρετισμὸς διὰ τὰ γαλλικὰ σου βρακιά. — Καλὰ μᾶς τὴν ἔπαιξες χθές.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλή σας ἡμέρα καὶ τοὺς δύο. — Τί σᾶς ἔπαιξα:

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μᾶς ἐξέφυγες, Κύριε· μᾶς ἐξέφυγες.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Συμπάθησέ με, καλέ μου Μερκούτιε· εἶχα μίαν ὑπόθεσιν πολὺ σπουδαίαν, καὶ εἰς μίαν περίστασιν, ὥσάν αὐτὴν ὁποῦ μοῦ ἔτυχεν, ἡ χωριατιά εἶναι συγχωρημένη μεταξὺ φίλων.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δηλαδή, μὲ ἄλλα λόγια, εἰς μίαν περίστασιν ὥσάν αὐτὴν ὁποῦ σοῦ ἔτυχε, συγχωρεῖται νὰ δείξῃ κανεὶς τὴν βράχιν του....

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀπὸ τὸ πολὺ σκύψιμον διὰ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καλὰ τὰ διορθόνεις.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καθὼς ἡ εὐγένεια τὸ ἀπαιτεῖ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ὡς πρὸς τοῦτο, μὴ λησμονῆς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι τῆς εὐγενείας τὸ ἄνθος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τριαντάφυλλον;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μάλιστα τριαντάφυλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐγὼ τὰ ἔχω εἰς τὰ ποδάρια μου τὰ τριαντάφυλλα.
Κύτταξε τὰ δεσίματα τῶν ὑποδημάτων μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τί νόστιμος ὁποῦ εἶσαι. Μὴ στέκης! Ἐμπρός, ὡς ποῦ
νὰ ἔβγουν οἱ πάτοι τῶν ὑποδημάτων σου αὐτῶν, καὶ νὰ
μὴν ἔχη ποῦ νὰ πατήσῃ ἡ νοστιμάδα σου....

ΡΩΜΑΙΟΣ

Διὰ νὰ ξεπατώσῃ τὸ πνεῦμά σου ⁽³⁸⁾.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Βοήθεια, Μπεμβόλιέ μου, κ' ἐχάθηκα! Αἶ; δὲν εἶναι
καλλίτερα ἔτσι παρὰ νὰ μοῦ βογκᾷς ἀπὸ ἔρωτα; Τώρα
μοῦ ἀρέσεις· τώρα εἶσαι ὁ Ρωμαῖος ὁποῦ θέλω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κύτταξ' ἐκεῖ· τί εἶναι αὐτὸ ποῦ ἔρχεται;

(Εἰσέρχονται ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ καὶ ὁ ΠΕΤΡΟΣ).

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἔνα πανί! ἕνα πανί!

ΜΗΕΜΒΟΛΙΟΣ

Δύο πανιά! Μία φούστα καὶ ἕνα βρακί.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Πέτρε !

ΠΕΤΡΟΣ

Παρών.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τὸ φουσερόν μου, Πέτρε ⁽³⁶⁾.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Δὸς της το, Πέτρε, νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν της. Μοῦ ἀρέσει καλλίτερα τὸ φουσερόν.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Καλὴ σας ἡμέρα, ἀρχοντες.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καλὴ ἐσπέρα, ἀρχόντισσά μου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Καλέ, ἀπὸ τώρα ἐβράδυνασε ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἦρχισε νὰ βραδυάζῃ, κυρά μου· διότι τὸ δάκτυλον τῆς ὥρας ἐγαργάλισε πλέον τὸ μεσημέρι.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Δέν με ξεφορτώνεσαι ; Τί λογῆς ἄνθρωπος εἶσαι τοῦ λόγου σου ;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶναι, κυρά μου, ἓνας ἄνθρωπος, ὅποῦ ὁ Θεὸς τὸν ἔπλασε κατ' εἰκόνα του, διὰ νὰ κάμῃ ἄδικον τοῦ ἑαυτοῦ του.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Καλὰ καὶ τὸ λέγεις τῷ ὄντι ! Νὰ κάμῃ ἄδικον τοῦ

ἐαυτοῦ του, λέγει. — Ἄρχοντες, ἤμπορεῖ κανεῖς σας νὰ μοῦ εἰπῇ ποῦ νὰ εὔρω τὸν νέον Ρωμαῖον;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ· ἀλλ' ὁ νέος Ρωμαῖος, ὡς ποῦ νὰ τὸν εὔρης, θὰ ᾔναι γεροντότερος ἀπὸ τότε ὁποῦ ἤρ-
χισες νὰ τὸν γυρεύης. Ἐγὼ εἶμαι ὁ νεώτερος μὲ αὐτὸ
τὸ ὄνομα, κυρά μου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἄν ᾔσαι σὺ ὁ Ρωμαῖος, ἔχω κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ χρυφόν.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Κάλεσμα ἔχει νὰ τοῦ κάμῃ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μαυλίστρα! Μαυλίστρα! Χώ, χῶ!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τί ξεφωνίζεις ἐκεῖ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἐμυρίσθηκα κυνῆγι. — Ἀκουσε, Ρωμαῖε, θὰ ἔλθῃς
ἔπειτα εἰς τοῦ πατρός σου; Θὰ γευματίσωμεν ἐκεῖ καὶ
οἱ δύο.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλὰ· τώρα ἔρχομαι.

(Ἐξέρχονται ὁ ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ καὶ ὁ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ).

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Καλὲ δὲν μοῦ λέγεις τί πράγμα εἶναι αὐτὸς ὁ γλωσ-
τᾶς, ὁποῦ μοῦ ἔκοψε τόσαις αὐθάδειαῖς;

ΡΩΜΙΛΟΣ

Εἶναι ἓνα ἀρχοντόπουλον, ὁποῦ τοῦ ἀρέσει ν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν του, καὶ ἡμπορεῖ νὰ εἰπῇ εἰς ἓνα λεπτὸν ὅσα δὲν ἔχει τὴν ὑπομονὴν ν' ἀκούσῃ εἰς ἓνα μῆνα.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἄν ἔχῃ τὴν ὄρεξιν νὰ φλυαρῇ δι' ἐμένα, τοῦ δείχνω ἐγὼ πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος! Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν ἡμ-
πορῶ, 'ξεύρω ποῦ νὰ εὔρω τὸν παιξομύτην του. Τὸ ξό-
ανον! Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπ' ἐκείναις ὁποῦ 'ξεύρει· (πρὸς τὸν
Πέτρον)—Καὶ σὺ στέχεις ἐκεῖ ὀρθοκαταίβατος, καὶ ἀφί-
νεις ὅποιον τύχῃ νὰ μὲ κάμῃ ὅ,τι θέλει;

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν εἶδα κανένα νὰ σὲ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ἄς τὸν ἐβλε-
πα, καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ ἐξεσπάθονα! Ἀκοῦς! Φθάνει νὰ
ἰδῶ, ὅτι εἶναι ἀνάγκη καὶ ὅτι εἶμαι εἰς τὸ δίκαιόν μου,
καὶ ξεσπαθόνω 'σὰν κάθε ἄλλον.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Μὲ ἐσύγχυσε τόσον, ὁποῦ μοῦ ἤλθεν ἀνατριχίλα. Ὁ
παλητάνθρωπος! — Παρακαλῶ, Κύριέ μου, νὰ σοῦ εἰπῶ
δύο λόγια. Ὡς καθὼς σοῦ εἶπα, μ' ἐστείλεν ἡ κυρία μου
νὰ σ' εὔρω. Τὸ τί μοῦ εἶπε νὰ σοῦ εἰπῶ, ἐγὼ τὸ 'ξεύρω·
ἀλλὰ, πρῶτα καὶ ἀρχή, ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι ἂν ὁ σκο-
πός σου ἦναι νὰ τὴν γελάσῃς, ἔτσι νὰ 'ποῦμεν, θὰ ἦναι
τὸ φέρισμόν σου κακὸν καὶ ψυχρόν, ἔτσι νὰ 'ποῦμεν.—
ἡ κυρία μου εἶναι νέα νέα, καὶ ἂν ἐβαλες εἰς τὸν νοῦν
σου νὰ τὴν παίξῃς, θὰ κάμῃς πράγμα ὁποῦ δὲν εἶναι
τιμημένον.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Παραμάννα, νὰ μοῦ χαιρετήσης τὴν Κυρίαν σου, καὶ νὰ τῆς εἰπῇς ὅτι διαμαρτύρομαι...

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Νὰ καλὴ καρδιά! Καὶ βέβαια θὰ τῆς τὸ εἰπῶ. Παναγία μου, πῶς θὰ τὸ χαρῇ!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ τί θὰ τῆς εἰπῇς, παραμάννα; δὲν μὲ ἤκουσες ἀκόμῃ.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Θὰ τῆς εἰπῶ ὅτι διαμαρτύρεσαι· καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ὅπου ἔπρεπε νὰ κάμῃς.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἰπέ τῆς τὸ ἀπόγευμα νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν νὰ ἔλθῃ ᾿ς τοῦ πνευματικοῦ νὰ τὴν ἐξαγορεύσῃ· κ' ἐκεῖ θὰ γείνη, ᾿ς τὸ κελλὶ τοῦ πάτερ Λαυρεντίου, καὶ ἡ ἐξομολόγησις καὶ τὸ στεφάνωμά μας. Ἴδου διὰ τὸν κόπον σου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Οὔτε λεπτὸν δὲν παίρνω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ὦ! ἔλα δά· παρακαλῶ. Σοῦ λέγω θὰ τὰ πάρῃς.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἀπόψε τὸ ἀπόγευμα; Καλὰ· ἐκεῖ θὰ ᾔναι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ἽΣ τὸν τοῖχον τοῦ μοναστηριοῦ περίμενε ὀλίγον,
 κ' ἐκεῖ θὰ στείλω ἄνθρωπον τώρα εὐθὺς νὰ σ' εὔρη
 καὶ νὰ σοῦ δώσῃ τὰ σχοινιά, ὅπου θὰ ἔχω σκάλαν
 εἰς τὰ ἐξάρτια τὰ ῥηλὰ ν' ἀναίβω τῆς χαρᾶς μου.
 Ὡρα καλῇ! Φέρσου πιστὰ καὶ θὰ σοῦ τὸ πληρώσω.
 Ὡρα καλῇ· ἐκ μέρας μου χαιρέτα τὴν κυράν σου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Νὰ σ' εὐλογήσῃ ὁ Θεός, παιδί μου. — Ἀκουσέ με.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τί εἶναι, παραμάνα μου;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

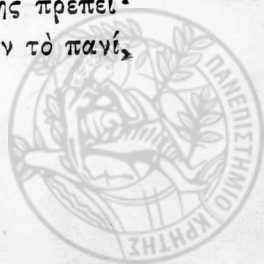
Ὁ ἄνθρωπος αὐτός σου
 εἶναι πιστός; — Τὰ μυστικά ὁ ἕνας τὰ φυλάγει
 καλλίτερα παρὰ οἱ δύο· τὸ 'ξεύρεις.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μὴ φοβᾶσαι,
 εἶναι πιστὸς καὶ μυστικός.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Πολὺ καλὰ, αὐθέντα μου. Δὲν ξαναέγεινε τέτοια
 γλυκεῖα νέα. Θεέ μου, Θεέ μου! ὅταν ἦτον τοσουλάκι
 ... Ὡ! εἶναι 'ς τὴν Βερώναν ἐν ἀρχοντόπουλον, τὸν
 λέγουν Πάρην, καὶ νοστιμεύεται νὰ τὴν πάρῃ. Ὅμως
 ἐκεῖνη ἡ καυμένη καλλίτερα ἔχει νὰ βλέπῃ ... δὲν ἤξεύ-
 ρω τί, παρὰ ἐκεῖνον. Κάποτε διὰ νὰ τὴν χολιάσω, τῆς
 λέγω, ὅτι ὁ Πάρης εἶναι ὁ γαμβρὸς ὅπου τῆς πρέπει·
 ἀλλὰ ὅταν ἀκούῃ τέτοια λόγια κιτρινίζει 'σὰν τὸ πανί,

ἡ καυμένη.—Εἰπέ μου δὲν ἀρχίζουν μὲ τὸ ἴδιον ψηφίον
Ρωμαῖος καὶ ῥόδον;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναί, παραμάνα· διατί ἐρωτᾷς; Καὶ τὰ δυὸ μὲ ῥῶ.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἐλα, μὴ μὲ περιπαίζης· τὸ ἔξέρω ὅτι δὲν εἶναι μὲ
ῥῶ· ἄς ᾔναι. — Λοιπὸν σοῦ λέγει ἐκείνη κάτι φαρσεο-
λογίαις διὰ τ' ὄνομά σου καὶ τὸ ῥόδον, ὅπου κάτι ἔδι-
δες νὰ ταῖς ἀκούσης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Χαιρέτα μού την, παραμάνα.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Καλὰ, καλὰ· — Πέτρε!

ΠΕΤΡΟΣ

Παρών.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Πήγαινε ἐμπρός. Σάλευε!

(Ἐξέρχονται).

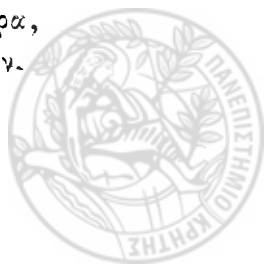
ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ὁ κήπος τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχεται ἡ ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ).

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Ὅταν τὴν ἔσπειλα, ἐννῆα ἐσήμεινεν ἡ ὥρα,
καὶ εἶπε τὸ πολὺ πολὺ νὰ λείψῃ μιστὴν ὥραν.

Μὴ νὰ τὸν εὕρῃ δὲν ἔμπορεῖ;—Ὁχι· δὲν εἶναι τοῦτο·—
εἶναι χωλὴ· κι' ὁ Ἑρωτας, ὑπομονὴν δὲν ἔχει,
καὶ θέλει ταχυδρόμους τοὺς σοχασμούς, ποῦ τρέχουν
δέκα φοραῖς πλέον γοργοὶ ἀπὸ ἀκτῖνα ἡλίου,
ὅταν τοὺς ἱσκιους ἔς τὰ βουνὰ τὰ βουρκωμένα διώχνῃ·
καὶ διὰ τοῦτο πτερωτὸν τὸν Ἑρωτα τὸν ἔχουν,
καὶ περιστέρια τὸν τραβοῦν, καὶ φεύγει ἅν ἀέρας.—
Ἐκαμ' ὁ Ἥλιος τὸ μισὸν ἡμεροκάματόν του
κ' εὐρίσκεται ἔς τοῦ δρόμου τοῦ τὴν κορυφὴν φθασμένος.
Ἐπέρασαν ἀπ' ταῖς ἐννὴὰ ἕως τὸ μεσημέρι
τρεῖς ὥραις, καὶ δὲν ἔφθασεν ἀκόμ' ἡ παραμὰνα!
Ἄν εἶχε τῆς νεότητος τὸ αἶμα καὶ τὰ πάθη,
θὰ ἦτο γοργοκίνητη· τὰ λόγια μου ἅν σφαῖρα
θὰ τὴν ἔπετοῦσαν νὰ ἰδῇ τὸν ἀγαπητικόν μου,
κι' ὀπίσω πάλιν καὶ αὐτὸς θὰ μοῦ τὴν ἐπετοῦσε.
Ἀλλὰ τοῦ γέρου τὸ κορμὶ τὸν θάνατον ἠθυμίζει·
εἶν' ἀργοκίνητον, χλωμόν, βαρὺ ἅν τὸ μολύβι.

(Εἰσέρχονται ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ καὶ ὁ ΠΕΤΡΟΣ).

Ἄ! νὰ τὴν!—ὦ μελίτικη, γλυκειά μου παραμὰνα,
τί νέα; τὸν ἐντάμωσες;—Τὸν ἄνθρωπόν σου διώξε.

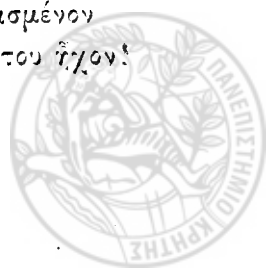
ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Πέτρε, ἔς τὴν θύραν πρόσμενε.

(Ἀπέρχεται ὁ ΠΕΤΡΟΣ).

ΙΟΥΛΙΑΝΑ

Γλυκειά μου παραμὰνα,
λέγε μου τώρα.—ὦ Θεέ! σὲ βλέπω λυπημένην!
Κακὸν ἂν ἔχῃς νὰ μοῦ ἔπῃς, καλὸκαρδα εἰπέ το,
καὶ ἂν καλὸν θὰ μοῦ εἰπῇς, μ' αὐτὸ τὸ ξυνισμένον
τὸ πρόσωπόν σου μὴ χαλνᾷς τὸν εὐμορφόν του ἔχον!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

ὦχ! ἄφησέ με μιὰν στιγμὴν καὶ εἶμαι κουρασμένη.
Τί δρόμον ποῦ τὸν ἔκαμα! Πονοῦν τὰ κόκκαλά μου.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Ἄς εἶχα ἡγὼ τὰ νέα σου καὶ σὺ τὰ κόκκαλά μου!
Πέ μου νὰ ζήσης, ὦ γλυκειά, γλυκειά μου παραμάννα.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τί βία! Μέγας ὁ Θεός! ὑπομονὴν δὲν ἔχεις;
Δὲν βλέπεις; Ἐλαχάνιασα κι' ἀναπνοὴν δὲν ἔχω.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Πῶς ἐλαχάνιασες, καὶ πῶς ἀναπνοὴν δὲν ἔχεις,
ἂν σ' ἔμεινε ἀναπνοὴ νὰ ᾤης πῶς δὲν τὴν ἔχεις;
Μ' αὐτὰ ποῦ προφασίζεσαι πλειότερα μοῦ λέγεις,
παρὰ ἐὰν μοῦ ἔλεγες ἐκεῖνα ποῦ μοῦ κρύπτεις.
Καλὸν μοῦ φέρνεις ἢ κακόν; Εἰς τοῦτο ἀποκρίσου.
Μιὰν λέξιν πέ μου· τὰ λοιπὰ κατόπιν μοῦ τὰ λέγεις.
Εἶναι καλόν; εἶναι κακόν; — Εἰπέ νὰ ἡσυχάσω.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, περίφημα τὸν ἐδιάλεξες! Ποῦ ἐπῆ-
γες νὰ τὸν εὔρης τέτοιον ἄνδρα; Χαρᾶς το! Ρωμαῖος,
λέγει! Ἴσως ἔχει πρόσωπον εὐμορφότερον παρὰ κάθε
ἄλλον νέον, ἀλλὰ τὸ ποδᾶρι του.... ποιὸς ἔχει καλλί-
τερον; Ὅσον διὰ τὸ χέρι του καὶ τὸ ἀνάστημά του....
καὶ τί νὰ εἰπῇ κανεὶς; καὶ μὲ τίνος νὰ τὸ συγκρίνῃ; Δὲν
εἶναι τὸ ἄνθος τῆς εὐγενείας ὁ Ρωμαῖος, ... ἀλλὰ εἶναι
ἡμέρος ᾧ ἀρνάκι. — Πήγαιν' ἀπ' ἐδῶ παληοκόριττον,
καὶ ὁ Θεὸς μαζὶ σου! — Τί ἐγευματίσατε ἐδῶ πέρα;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἄ! ὄχι, ὄχι! Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἤξευρ' ἀπὸ πρῶτα.
Ἀλλὰ διὰ τὸν γάμον μας εἶπέ μου, τί σοῦ εἶπε.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἡ κεφαλὴ μου πῶς πονεῖ! Φοβοῦμαι νὰ μὴ σπάσῃ.
ὦχ! πῶς πονεῖ κ' ἡ ῥάχη μου! ἡ ῥάχη μου — ἡ ῥάχη!
Μ' ἐπρόκοφες ποῦ μ' ἔστειλες νὰ τρέχω τόσον δρόμον,
κ' ἐπάνω κάτω νὰ γυρνῶ, τοῦ θανατῶ νὰ γείνω.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Πολὺ λυποῦμαι νὰ πονῆς, καλὴ μου παραμὰνα·
καλὴ, — καλὴ μου, λέγε μου, τί εἶπεν ὁ Ρωμαῖος;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Παρήγγειλε νὰ σοῦ εἰπῶ, ὡς νέος τιμημένος,
κ' εὐγενικός, καὶ ἀγαθός, καὶ καλοκαμωμένος,
κ' ἐνάρετος ἀληθινά... Ἡ μάνα σου ποῦ εἶναι;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἡ μάνα μου; ἡ μάνα μου ποῦ εἶναι; — Εἶναι μέσα.
Καὶ ποῦ θὰ ᾔηναι; θαυμαστὴν ἀπόκρισιν μοῦ δίδεις:
«Παρήγγειλε νὰ σοῦ εἰπῶ ὡς νέος τιμημένος,
«ποῦ εἶν' ἡ μάνα σου».

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Καλέ, Χριστὲ καὶ Παναγία,
τί εἶναι τόσον ἄναμμα; Διὰ τὰ κόκκαλά μου
τὰ πονεμένα, εἶν' αὐτὸ κατάπλασμα; Ὁραῖα!
Ἄλλην φορὰν μονάχη σου νὰ τρέχῃς 'ς ταῖς δουλειαῖς
σου.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τί βάσανον! — Παρακαλῶ, τί λέγει ὁ Ρωμαῖος;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἰῆρες τὴν ἄδειαν νὰ ᾤξῃ εἰς τὸν πνευματικόν σου;

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Ναί, τὴν ἐπῆρα.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἵς τὸ κελλί τοῦ πάτερ Λαυρεντίου ἀμέσως πῆγαινε. — Ἐκεῖ προσμένει ἓνας ἄνδρας νὰ γείνης ἡ γυναῖκά του. Ἐπέστρεψε τὸ αἶμα Ἵς τὰ μάγουλά σου; — δὲν ἀργοῦν νὰ κατακκοκινίσουν. Ἵς τὸ μοναστήρι πῆγαινε· κ' ἐγὼ ἀπ' ἄλλον δρόμον ἐκεῖ πηγαίνω, ἐπειδὴ θὰ ἐνταμώσω χάποιον, ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ μυστικά σχοινιά, διὰ ν' ἀναίβῃ εἰς τὴν φωλιὰν ἐνὸς πουλιοῦ ὁ ἀγαπητικός σου ὅταν νυκτώσῃ. — Πῆγαινε. — Πάγω κ' ἐγὼ νὰ φάγω.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

ὦ! μὲ τὴν ὥραν τὴν καλὴν, χρυσὴ μου παραμάννα.

(Ἐξέρχονται).

—❖—

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Τὸ κελλίον τοῦ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχονται ὁ ΠΑΤΕΡ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ καὶ ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Νὰ εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς τὸν γάμον σας, παιδί μου, διὰ νὰ μὴ πληρώσετε μὲ πίκραις τὴν χαρὰν σας.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀμήν, ἀμήν! Ἀλλ' ἡ χαρὰ, ὦ πάτερ, ποῦ μοῦ δίδει

κάθε στιγμή όπου περνῶ κοντά της καὶ τὴν βλέπω,
δὲν ἤμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μ' ὅσαις κι' ἂν ἔλθουν πίκραις.
Τὰ χέρια μας συνένωσε μὲ τ' ἁγιά σου λόγια,
κι' ἄς κάμῃ ὅ,τι τοῦ περνᾷ ὁ Θάνατος κατόπιν.
Φθάνει ἐγὼ ν' ἀξιωθῶ νὰ τὴν εἰπῶ 'δικήν μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Τέτοιαις χαραῖς ὀρμητικαῖς ὀλέθρια τελειοῦν
καὶ σβύνουν εἰς τὴν δόξαν των, καθὼς ἐκεῖ ποῦ σμίξουν
μαζῇ πυρῖτις καὶ φωτιά, φιλιοῦνται καὶ 'πεθαίνουν.
Τὸ μέλι τὸ γλυκύτερον ἀπ' τὴν πολλήν του γλύκαν
κανένας τὸ σιχαίνεται καὶ τὸ ἀηδιάζει.
λοιπὸν καὶ ἡ ἀγάπη σου ἄς ᾔῃαι μετρημένη·
ἐκείνη μόνη διαρκεῖ· ἀργὰ ἐξ ἴσου φθάνει
κ' ἐκεῖνος ποῦ ἀργοπατεῖ, καὶ ὅποιος πολυτρέχει.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἰουλιέτα).

Κ' ἡ νύμφη ἔρχεται· ἰδοῦ· ποτέ, ποτέ σημάδι
εἰς τῆς αἰωνιότητος τὴν πλάκα δὲν θ' ἀφήσῃ
τέτοιο ποδάρι ἐλαφρόν! — Ὁ ἐραστὴς δὲν πέφτει,
καὶ ἂν ἀκόμη κρεμασθῇ εἰς ταῖς κλωσταῖς τῆς πάχνης,
ποῦ 'ς τὸν ἀέρα τὸν ζεστὸν πετοῦν τὸ καλοκαῖρι!
Τόσον ζυγιάζει τῆς ζωῆς ἡ κούφια ματαιότης!

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

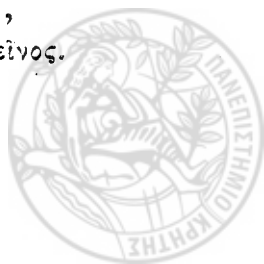
Καλὴ ἐσπέρα κι' ἀγαθὴ, πνευματικέ μου πάτερ.

ΛΑΥΡΕΝΙΟΣ

Ἐκ μέρους καὶ τῶν δύο μας, παιδί μου, ὁ Ρωμαῖος
ἄς σοῦ εἰπῇ εὐχαριστῶ.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Ἄς τὸν καλησπερίσω,
ὥστε ν' ἀξίζω νὰ μοῦ 'πῇ εὐχαριστῶ κ' ἐκεῖνος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὦ Ἰουλιέτα μου, ἐὰν κ' ἐσένα ξεχειλίζῃ
 ἀπὸ χαρὰν τὸ στῆθός σου, καθὼς τὸ ἰδιχόν μου,
 καὶ ἂν μὲ λόγια ἤμπορῆς ἐσὺ νὰ τὴν ἐκφράσῃς,
 ἢ γλύκα τότε ἄς χυθῇ ἀμέσως τῆς πνοῆς σου
 'ς τὴν ἀτμοσφαῖραν τὴν γλυκειὰν ποῦ μᾶς περικυκλόνει,
 κι' ἄς ἀντηχήσ' ἡ μουσικὴ τῆς θελκτικῆς φωνῆς σου
 τὴν εὐτυχίαν νὰ εἰπῇ τῆς ἐνταμώσεώς μας.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τὸ αἶσθημα ποῦ τῆς καρδιάς τὰ βάθη πλημμυρίζει,
 οὔτε μὲ λόγια λέγεται, οὔτε στολίδια θέλει·
 πτωχὸς ἐκεῖνος ποῦ μετρᾷ τὸν θησαυρόν ποῦ ἔχει·
 ἐμένα ἡ ἀγάπη μου εἶναι πλουσία τόσον,
 ὥστε δὲν ἔχει μετρημὸν οὔτ' ὁ μισὸς τῆς πλοῦτος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐμπρός, νὰ τελειώνωμεν. Ἐλᾶτε. Δὲν σκοπεύω
 νὰ σᾶς ἀφήσω μοναχούς, ἂν ᾔναι μ' ἄδειάν σας,
 πρὶν εὐλογία ἱερὰ κάμῃ τοὺς δύο ἕνα.

(Ἀποσύρονται).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Πλατεῖα.

(Εἰσέρχονται ὁ ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ, ὁ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ καὶ ΥΠΗΡΕΤΗΣ).

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Καλλίτερα νὰ φεύγωμεν, καλὲ Μερκούτιέ μου·
ὁ ἥλιος καίει, — καὶ ἐδῶ γυρίζουν Καπουλέτοι·
ἐὰν τοὺς ἀπαντήσωμεν, θὰ μαλοκοπηθοῦμεν,
διότ' ἡ ζέστη ἢ πολλὴ τὸ αἷμα τὸ ἀνάπτει.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μοῦ φαίνεσαι καὶ σὺ ὥσάν ἐκεῖνον, ὅπου ὅταν ἐμ-
βαίνῃ εἰς τὸ καπηλειόν, πετᾷ τὸ σπαθί του ἐπάνω εἰς
τὸ τραπέζι καὶ λέγει: «ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴν τὸ χρει-
«ασθῶ». Καὶ ἅμα σοῦ καταιβάσῃ δύο ποτήρια, τὸ ἀρ-
πάξει καὶ χύνεται ἐπάνω εἰς τὸν κάπηλαν, χωρὶς τῷ
ὄντι νὰ χρειάζεται.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Τέτοιος σοῦ φαίνομαι;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἔλα, ἔλα. Δὲν ἤξεύρω νὰ ἔχῃ ὅλη ἡ Ἰταλία ἄνθρω-
πον πλέον θερμοαίματον ἀπὸ ἐσένα. Γυρεύεις αἰῶνια
περίστασιν ν' ἀπλώσῃς τὸ ζωνάρι σου, καὶ ἀπλόνεις τὸ
ζωνάρι σου διὰ νὰ εὕρῃς περίστασιν.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Τί θέλεις νὰ εἶπῃς μὲ αὐτό;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ἂν εἶχεν ὁ κόσμος ἄλλον ἓνα ὥσάν ἐσένα, δὲν θὰ ἐπολυχρόνιζε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό σας·— ὁ ἓνας θὰ ἔτρωγε τὸν ἄλλον. Εἶσαι ἄξιος νὰ πιασθῇς μὲ τὸν πρῶτον, ὅπου σοῦ φανῇ νὰ ἔχῃ ὅς τὰ γένειά του μίαν τρίχα παρεπάνω ἢ μίαν τρίχα παρακάτω ἀπὸ ἐσένα. Εἶσαι καλὸς νὰ μαλώσης, ἂν ἰδῇς κανένα νὰ δαγκάνῃ λεπτοκαρύδον, μόνον καὶ μόνον διότι τὰ μάτια σου ἔχουν τὸ χρώμά του. Μόνον τέτοια μάτια ἔμπορουν νὰ ἰδοῦν εἰς τόσον πρᾶγμα αἰτίαν διὰ μάλωμα! Τὸ κεφάλι σου εἶναι γεμάτον μαλώματα, ὅσον εἶναι τὸ αὐγὸν γεμάτον κροκάδι· ἀλλὰ ἔγεινε καὶ ὥσάν κλούβιον αὐγὸν ἀπὸ τὰ πολλὰ μαλοκοπήματα. — Ἐμάλωσες μ' ἓνα ὅπου ἔβηχεν εἰς τὸν δρόμον, διότι σοῦ ἐξύπνησε τὸ σκυλί σου, ἐνῶ ἦτο κοιμισμένον εἰς τὸν ἥλιον. Ἐπιάσθηκες μ' ἓνα ῥάπτῃν, διότι ἔβαλε νέα φορέματα πρὸ τοῦ πάσχῃ, καὶ μ' ἓνα ἄλλον, διότι ἔδεσε μὲ παλαιὸν γαῖτάνι τὰ καινούρια του ὑποδήματα. Καὶ ὕστερον ἀπὸ αὐτὰ θὰ μοῦ κάμῃς ἐσὺ τὸν δάσκαλον, καὶ θὰ μὲ συμβουλεύῃς νὰ μὴ μαλώσω;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ἄν ᾔμαι τόσον ἀψίκορος, τότε δὲν ἀξίζω νὰ μοῦ ἀγοράσῃ κανεὶς τὴν ζωὴν μου οὔτε δι' ἓνα παρᾶν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Οὔτε δι' ἓνα παρᾶν, παράξενε!

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Μὰ τὴν κεφαλὴν μου, ἐπλάκωσαν οἱ Καπουλέτοι!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μὰ τὸ παποῦσί μου, δὲν μὲ μέλει.

(Εἰσέρχεται ὁ ΤΥΒΑΛΤΗΣ μετ' ἄλλων).

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Ἐλᾶτε, φίλοι μου, κοντά, καὶ θὰ πιασθῶ μαζὴ των.
— Καλὴ ἐσπέρα. Μ' ἔνα σας, παρακαλῶ, δυὸ λόγια.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ μόνον δύο λόγια μ' ἔνα μας; Ζευγάρωσέ τα μὲ τίποτε ἄλλο· δὲν προτιμᾷς λόγια μὲ σπαθιαῖς;

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Θὰ μ' εὖρης καὶ εἰς αὐτὸ πρόθυμον, φθάνει νὰ μοῦ δώσης ἀφορμὴν.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Καὶ δὲν ἤμπορεῖς νὰ τὴν πάρης μόνος σου τὴν ἀφορμὴν; Νὰ σοῦ τὴν δώσουν πρέπει;

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Μερκούτιε, συχνολαλεῖς μὲ τὸν Ρωμαῖον!

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Συχνολαλῶ! Παιγνιδιάτορα μ' ἔχαμες ἐμένα, νὰ λαλῶ; Ἄν μὲ χάμης παιγνιδιάτορα, κύτταξε καλὰ νὰ μὴ σοῦ ταῖς παίξω! Τὸ βλέπεις τὸ βιολί μου; Νὰ μὴ σὲ χάμω μ' αὐτὸ νὰ χορεύσης, ἐσύ! Ἀκοῦς ἐκεῖ, συχνολαλῶ!

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ἵς τὸν δρόμον εὐρισκόμεθα· ἐδῶ περνᾷ ὁ κόσμος·
 ἡ τραβηχθῆτε ποῦποτε παράμερα, ἡ ᾗπτε
 ἀγάλια, ὅσα ἔχετε νὰ ᾗπτε μεταξύ σας,
 ἡ ἡσυχάσετε. Ἐδῶ ὁ κόσμος ὅλος βλέπει.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τὰ μάτια τάχει ὁ καθείς νὰ βλέπῃ, καὶ ἄς βλέπῃ!
 Δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ ἐδῶ ἐγὼ διὰ κανένα.

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Καλά! Μαζῇ σου ὁ Θεός! Ὁ ἄνθρωπός μου νὰ τος.

(Εἰσέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ).

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἄν ἄνθρωπός σου ᾦν' αὐτός, νὰ κόπτης τὸν λαιμόν μου.
 Σύρε ἂν θέλῃς τὸ σπαθί καὶ θὰ σ' ἀκολουθήσῃ·
 μόνον καὶ μόνον εἰς αὐτὸ θὰ ᾦναι ἄνθρωπός σου.

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Ρωμαῖε, τὴν ἀγάπην μου θὰ σοῦ τὴν ἀποδείξω
 μ' αὐτὰς τὰς δύο λέξεις μου: Ἕνας ἀχρεῖος εἶσαι!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τυβάλτῃ, ἔχω ἀφορμὴν νὰ σ' ἀγαπῶ ἐσένα,
 καὶ δὲν σὲ συνερίζομαι δι' ὅσον πάθος δείχνεις
 μ' αὐτόν σου τὸν χαιρετισμόν. Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἀχρεῖος.
 Ὡρα καλὴ σου τὸ λοιπόν. Ἀκόμῃ δὲν μέ' ξεύρεις.

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔκαμες, δὲν μοῦ τὸ διορθόνεις
 μ' αὐτὰ τὰ λόγια. Γύρισε, καὶ σύρε τὸ σπαθί σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νὰ σὲ πειράξω τίποτε δὲν ἔκαμα ποτέ μου,
καὶ σ' ἀγαπῶ πλειότερον ἀπ' ὅτι σὺ νομίζεις.
Θὰ ἔλθῃ ὥρα καὶ καιρὸς τὸν λόγον νὰ τὸν μάθῃς.
Λοιπόν, ὦ Καπουλέτε μου, ἡσύχασε, διότι
τὸ ὄνομά σου τ' ἀγαπῶ ὥσάν τὸ ἰδικόν μου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Τί ταπεινὴ ὑποταγή! Τί ἐντροπή! Χαῖς το!
Αὐτὸς ποῦ παίζει ταῖς σπαθιαῖς θὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλει!
Ἐδῶ, Τυβάλτη· κόπιασε· ἐδῶ ποντικοπιάστη!

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

Τί θέλεις ἀπ' ἐμένα, σύ;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἀγριόγατε, θέλω μίαν ἀπὸ ταῖς ἐπτὰ σου ζωαῖς!
Μοῦ χρειάζεται τώρα ἡ μία, καὶ κατὰ τὸ φέρσιμόν σου
σοῦ κοπανίζω κατόπιν καὶ ταῖς ἐπίλοιπαις. Τράβα τὸ
σπαθί σου ἀπὸ τ' αὐτί, καὶ δείξέ μου το, εἰδεμὴ σοῦ κό-
πτω ἐγὼ τ' αὐτιά μετὰ τὸ σπαθί μου!

ΤΥΒΑΛΤΗΣ, σύρων τὸ ξίφος.

Ἐδῶ εἶμαι ἐγώ, νὰ σοῦ δείξω ἐσένα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μερκούτιέ μου, κρύψε τὸ σπαθί σου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ἐλα, Κύριε· νὰ ἰδῶ τὴν τέχνην σου.

(Μάχονται ὁ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ καὶ ὁ ΤΥΒΑΛΤΗΣ).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ξεσπάθωσε, Μπεμβόλιε, καὶ κτύπα τὰ σπαθιά των·
εἶν' ἐντροπή σας, ἄρχοντες· εἶν' ἐντροπή· σταθῆτε·
Τυβάλτη! ὦ Μερκούτιε! Ἐπρόσταξεν ὁ Πρίγκηψ
νὰ πάσουν τὰ μαλώματα 'ς τοὺς δρόμους τῆς Βερώνας·
Τυβάλτη, κάτω τὸ σπαθί! Μερκούτιε καλέ μου!

(Ἐνφ ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ προτείνει τὸ ξίφος μεταξὺ αὐτῶν ὅπως τοὺς
χωρίσῃ, ὁ ΤΥΒΑΛΤΗΣ πληγώνει τὸν ΜΑΡΚΟΥΤΙΟΝ ὑπὸ τὸν βραχίονα
τοῦ ΡΩΜΑΙΟΥ καὶ ἀπέρχεται μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ).

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Μ' ἐπλήγωσε! 'ς τ' ἀνάθεμα τὰ δύο σπιτικά σας!
'Απὸ τὴν μέσσην μ' ἔβγαλε μιὰν καὶ καλὴν!—Κ' ἐκεῖνος,
ἀπλήγωτος τὸ ἔστρηψε.

ΜΗΕΜΒΟΛΙΟΣ

Τί; πληγωμένος εἶσαι;

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

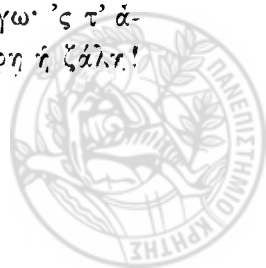
Δὲν εἶναι παρὰ ξέγδαρμα· ναί, ξέγδαρμα· πλὴν φθάνει!
Ποῦ εἶν' ὁ δοῦλός μου; Μωρέ, τρέχα ἱατρὸν νὰ φέρῃς.
(Ἐξέρχεται ὁ ὑπηρέτης).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θάρρος, ὦ φίλε· ἔλαφρά θὰ ᾔναι ἡ πληγὴ σου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

Ναί· δὲν εἶναι βαθεῖα 'σὰν πηγὰδι, οὔτε πλατεῖα 'σὰν
ἐκκλησίας πύλη, ἀλλὰ εἶναι ἀρκετὴ, καὶ θὰ κάμῃ τὴν
δουλειάν της. Ἄν μὲ γυρεύῃς αὔριον, θὰ μ' εὔρῃς πα-
ραχωμένον. Μ' ἐδιόρθωσε περίφημα, σοῦ λέγω· 'ς τ' ἀ-
νάθεμα καὶ τὰ δύο τὰ σπιτικά σας! Νὰ πάρῃ ἡ ζάλη!

Ἕνας σκυῖλος, ἕνας παληόγατος, ἕνας ποντικὸς νὰ μὲ σκοτώσῃ ἐμένα μὲ μίαν τσουγγρανιάν! Ἕνας καυχησιάρης, ἕνας ἀχρεῖος, ἕνα κνώδαλον, ποῦ παίζει τὸ σπαθί του μὲ τὴν ἀριθμητικὴν! — Τί ἤθελες νὰ χωθῇς μεταξύ μας; Μοῦ ἔδωκε τὴν σπαθιὰν κάτω ἀπὸ τὸ χέρι σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Διὰ καλὸν τὸ ἔκαμα.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ

ὦχ! εἰς κανένα σπίτι
βοήθησέ με νὰ χωθῶ, πρὶν νὰ λιγοθυμήσω,
Μπεμβόλιε· — 'ς τ' ἀνάθεμα τὰ δύο σπιτικά σας!
Μ' ἐπρόκοψε περίφημα!... τὰ δύο σπιτικά σας... (ᾄ)

(Ἐξέρχονται ὁ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ καὶ ὁ ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Αὐτὸς ὁ νέος ὁ καλός, ὁ ἀκριβὸς μου φίλος,
ὁ συγγενὴς τοῦ πρίγκηπος, πληγὴν θανατηφόρον
ἐπῆρεν ἐξ αἰτίας μου· καὶ τὴν ὑπόληψίν μου
μοῦ τὴν κατεκληλίδωσεν ἡ γλῶσσα τοῦ Τυβάλτη·
κ' ἐξάδελφόν μου σήμερον τὸν ἔχω τὸν Τυβάλτην!
ὦ Ἰουλιέτα μου γλυκειά, ἰδέ, ἡ εὐμορφιά σου
καρδιὰν μοῦ βάζει γυναικὸς 'ς τὰ στήθη μου, καὶ κάμνει
τὴν κόψιν του τὴν ἀνδρικήν νὰ χάσῃ τὸ σπαθί μου.

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ, ἐπανερχόμενος.

Ρωμαῖε! Ὁ Μερκούτιος ἀπέθανε, Ρωμαῖε!
Τὴν γῆν τὴν ἐβαρέθηκε πρὶν ἔλθῃ ὁ καιρὸς του,
καὶ ἡ γενναία του ψυχὴ ἀνέβηκε 'ς τὰ νέφη.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Εἶναι ἀρχὴ τῆς συμφορᾶς ἡ μαύρη τούτη 'μέρα·
ἐδῶ ἀρχίζει ὁ καῦμός κι' ἄλλου θὰ τελειώσῃ.

(Εἰσέρχεται ἐκ νέου ὁ ΤΥΒΑΛΤΗΣ).

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Νά! λυσιασμένος ἔρχεται καὶ πάλιν ὁ Τυβάλτης.

ΡΩΜΑΙΟΣ

'Α! ὁ Μερκούτιος νεκρός, καὶ τοῦτος θριαμβεύει!
Φύγ' ἀπ' ἐδῶ Ὑπομονή, καὶ γείνου ὁδηγός μου
ἐσὺ Μανία φοβερά, πῶχεις φωτιὰν 'ς τὰ μάτια!
Τυβάλτη, 'πίσω πάρε τον τὸν λόγον ποῦ μοῦ εἶπες,
καὶ ὁ ἀχρεῖος εἶσαι σύ! 'Επάνω μας πλανᾶται
τοῦ Μερκουτίου ἡ ψυχὴ, καὶ συντροφιὰν προσμένει
τὴν ἰδικὴν σου τὴν ψυχὴν ἐκεῖ νὰ τοῦ τὴν στείλω.
Κατόπιν του ὁ ἓνας μας θὰ 'πάγῃ, ἢ κ' οἱ δύο μας!

ΤΥΒΑΛΤΗΣ

'Εσὺ παλινόπαιδον, ἐσὺ θὰ τὸν ἀκολουθήσῃς,
ἐσύ, ποῦ εἶχε συντροφιὰν ἐκεῖνός κ' ἐδῶ κάτω!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὸ ποιὸς θὰ 'πάγῃ, τὸ σπαθὶ θὰ τὸ ἀποφασίσῃ.
(Μάχονται· φονεύεται ὁ ΤΥΒΑΛΤΗΣ).

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ρωμαῖε, φύγε· πήγαινε! Νεκρός εἶν' ὁ Τυβάλτης,
κι' ὁ κόσμος ἐσηκώθηκε. Τί στέκεσαι καὶ βλέπεις;
'Ο πρίγκηψ σ' ἐθανάτωσε ἂν σὲ συλλάβῃ... Φύγε!

ΡΩΜΑΙΟΣ

'Ω! Εἶμαι τ' ἀναγέλασμα τῆς Μοίρας!

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Τί προσμένεις ;
(Ἀπέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ).

(Εισέρχονται ΠΟΛΙΤΑΙ κ.τ.λ.).

ΕΙΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸν εἶδες ; ποῦ ἐξέφυγε ; ποῦ εἶν' ὁ δολοφόνος
τοῦ Μερκουτίου ; λέγε μας, ποῦ εἶναι ὁ Τυβάλτης ;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Νὰ ὁ Τυβάλτης, καταγῆς.

Ο ΠΟΛΙΤΗΣ

Τυβάλτη, σὲ προστάζω
εἰς τ' ὄνομα τοῦ πρίγκηπος νὰ μὲ ἀκολουθήσης.

(Εισέρχεται ὁ ΠΡΙΓΚΗΨ μετὰ τῆς συνοδείας του, ὁ ΜΟΝΤΕΚΗΣ, ὁ
ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ μετὰ τῶν συζύγων αὐτῶν, καὶ ἕτεροι).

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ποῦ εἶναι οἱ πρωταῖτιοι αὐτῆς τῆς παραζάλης ;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ὡ ἄρχον, εὐγενέστατε, νὰ σοῦ τὸν φανερώσω
ὅλης αὐτῆς τῆς ταραχῆς τὸν αἴτιον τὸν πρῶτον.
Αὐτός, ποῦ τὸν ἐσχότωσεν ὁ νέος ὁ Ρωμαῖος,
αὐτὸς ποῦ τὸν Μερκούτιον ἐσχότωσε, — ἰδέ τον.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Τυβάλτη μου ! ἀνεψιέ ! παιδὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου !
Ὡ ἄρχον ! ὦ ἐξάδελφε ! ὦ ἄνδρα μου ! Τὸ αἶμα
τοῦ συγγενοῦ μας ἔχυσαν ! Δικαιοσύνη, πρίγκηψ !
Ξεπλήρωσε τὸ αἷμά του μὲ τοῦ Μοντέκη αἷμα.
Ἀνεψιέ, ἀνεψιέ !

ΠΡΙΓΚΗΨ

Μπεμβόλιε, ποιὸς ἦτον
ἡ ἀφορμή; ποιὸς ἤρχισεν ὁ πρῶτος;

ΜΠΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ὁ Τυβάλτης!

αὐτός; ποῦ τὸν ἐφόνευσε τὸ ξίφος τοῦ Ρωμαίου.
Φρόνιμα λόγια καὶ σωστὰ τοῦ εἶπεν ὁ Ρωμαῖος·
τοῦ εἶπεν ὅτι ἀφορμὴν δὲν εἶχε νὰ μαλώσῃ·
τὸν ὑψηλὸν σου ὀρισμὸν νὰ θυμηθῇ τοῦ εἶπε·
καὶ τοῦ τὰ ἔλεγεν αὐτὰ μὲ γλύκαν 'ς τὴν φωνήν του,
μὲ 'μάτι ἡμερώτατον, μ' εὐγένειαν 'ς τοὺς τρόπους.
'Αλλ' ὅμως ὁ ἀράθυμος Τυβάλτης δὲν ἀκούει,
κι' ἀντὶ τὰ λόγια του αὐτὰ νὰ τὸν καθησυχάσουν,
'ς τοῦ Μερκουτίου χύνεται τὸ στήθος τὸ γενναῖον
μὲ τὸ σπαθί του τὸ γυμνόν. Κ' ἐκεῖνος ἀναμμένος
τῷ σίδερον 'ς τὸ σίδερον ἀμέσως ἀντικρύζει,
καὶ μ' ἓνα χέρι πολεμᾷ τὸν θάνατον νὰ διώξῃ,
κ' εἰς τὸν Τυβάλτην προσπαθεῖ μὲ τ' ἄλλο νὰ τὸν δώσῃ·
κι' αὐτὸς πασχίζει τεχνικὰ νὰ τοῦ τὸν στείλῃ 'πίσω.
Καὶ ὁ Ρωμαῖος δυνατὰ φωνάζει: «χωρισθῆτε,
σταθῆτε, φίλοι!» καὶ γοργὰ τὸ χέρι του σηκώνει,
ἀπ' ὅ,τι τοὺς τὰ ἔλεγε γοργώτερος ἀκόμη,
καὶ χύνεται 'ς τὴν μέσσην των καὶ τοὺς κτυπᾷ μὲ βίαν
τὰ κοπερά των τὰ σπαθιά, νὰ τοὺς τὰ χαμηλώσῃ.
Πλὴν κάτω ἀπ' τὸ χέρι του προκάμνει ὁ Τυβάλτης
καὶ τὸν καλὸν Μερκούτιον θανάσιμα πληγώνει
μὲ μιὰν ἐπίβουλην σπαθιάν, κ' εὐθὺς τρεχάτος φεύγει.
'Αλλ' εἰς ὀλίγον ἔρχεται ὀπίσω 'ς τὸν Ρωμαῖον,
ποῦ τὸν ἐπῆρεν ὁ θυμὸς κ' ἐχδίκησιν γυρεύει,

καὶ πιάνονται καὶ πολεμοῦν ἅν' ἀστραπὴν κ' οἱ δύο.
 Πρὶν σύρω ἔξω τὸ σπαθὶ κ' ἐγὼ νὰ τοὺς χωρίσω,
 θανατωμένος ἔπεσε ἔς τὸ χῶμα ὁ Τυβάλτης,
 κ' ἐκεῖ ἀμέσως στρέφεται καὶ φεύγει ὁ Ρωμαῖος.
 Ἐὰν σοῦ εἶπα ψεύματα, νὰ χάνω τὴν ζωὴν μου.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

ὦ πρίγκηψ, εἶναι συγγενὴς καὶ τοῦτος τοῦ Μοντέκη·
 κλίνει ἐκεῖ ποῦ ἀγαπᾷ κι' ἀλήθειαν δὲν σοῦ λέγει.
 Ἦσαν καμμιὰ εἰκοσαριὰ ποῦ τὸν ἐπολεμοῦσαν,
 κ' οἱ εἴκοσι κατώρθωσαν τὸν ἕνα νὰ σκοτώσουν.
 Δικαιοσύνην σοῦ ζητῶ, ὦ πρίγκηψ! πλήρωσέ μου
 μὲ τοῦ Ρωμαίου τὴν ζωὴν τὸν φόνον τοῦ Τυβάλτη!

ΠΡΙΓΚΗΨ

Αὐτὸν ἐδῶ ποῦ κείμεται τὸν ἰσχύωσ' ὁ Ρωμαῖος,
 καὶ τοῦτος τὸν Μερκούτιον· — κ' ἐμένα ποῖος τώρα
 θὰ μοῦ πληρώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος ποῦ κλαίω;

ΜΗΕΜΒΟΛΙΟΣ

Ὅχι ἐκεῖνος, ὁ πιστὸς τοῦ Μερκουτίου φίλος.
 Ἄν ὁ Ρωμαῖος τὴν ζωὴν ἐπῆρε τοῦ Τυβάλτη
 καὶ ἔπταισε, τὸ πταῖσμά του ἐπρόλαβε τὸν νόμον.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τὸν ἐξορίζω ἀπ' ἐδῶ διὰ τὸ πταῖσμα τοῦτο.
 Ἰδού· ἐπλήρωσα κ' ἐγὼ τῆς ἐχθρας σας τὸν φόρον,
 καὶ χύνεται τὸ αἷμά μου μὲ τὰ μαλώματά σας.
 Ἀλλὰ ποινὴ τόσον βαρεῖα ἐπάνω σας θὰ πέσῃ,
 ποῦ ὅλοι σας θὰ κλαίετε καὶ θὰ μετανοῆτε!
 Ὡς τὰ δικαιολογήματα καὶ εἰς τὰ παραχάλια
 εἶμαι κωφός· δὲν ὠφελοῦν τὰ δάκρυα κ' οἱ θρήνοι.

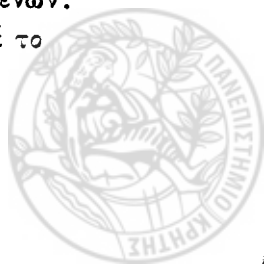
δὲν διορθόνηται μ' αὐτὰ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἄς λείψουν.
 Θέλω νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ ἀμέσως ὁ Ρωμαῖος·
 εἰδέ, ἂν μείνῃ κ' εὐρεθῇ, θὰ ᾔν' ὑστερινή του ⁽³⁸⁾
 ἡ ὥρα ὁποῦ εὐρεθῇ! — Τὸ πτώμα τοῦ Τυβάλτη
 σηκώσατέ το ἀπ' ἐδῶ, κι' ἄς γείνῃ ὅπως λέγω.
 Ὅποιος φονέα συγχωρεῖ, τὸν φόνον προστατεύει!
 ('Απέρχονταί πάντες).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Θάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἵπίσω 'ς τοῦ Φοίβου τὴν σκηνὴν γυρίσετε τρεχάτα,
 ὦ ἄλογά του σεῖς γοργά, φλογοκαλιγωμένα!
 ὦ! τώρα ἦτον ὁ καιρὸς νὰ ἔλθῃ ὁ Φαέθων
 νὰ σᾶς κεντρόνῃ τὰ πλευρά, νὰ τρέξετε 'ς τὴν Δύσιν
 τὴν Νύκτα νὰ μοῦ φέρετε τὴν παχνοσκεπασμένην!
 Ἐλα ν' ἀπλώσῃς τὰ πυκνὰ παραπετάσματά σου,
 ὦ Νύκτα, καὶ σκοτείνιασε, ποῦ τ' ἀγκαλιάσματά μας
 νὰ μὴ 'μπορῇ νὰ τὰ ἰδῇ ὁ Ἔρως ὁ δραπέτης ⁽³⁹⁾,
 κι' ὁ ἄνδρας μου νὰ πεταχθῇ κρυφὰ 'ς τὴν ἀγκαλιάν μου,
 χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἰδῇ, κανεὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ.
 Δὲν θέλουν φῶς οἱ ἔρασαί· τὰ κάλλη των τοὺς φέγγουν!
 Εἶναι τυφλός, καὶ προτιμᾷ τὰ σκοτεινὰ ὁ Ἔρως.
 Ἐλα, ὦ νύκτα ἤσυχη καὶ ταπεινή, ὦ! ἔλα
 μὲ τὴν σεμνὴν σου φορεσιάν, 'ς τὰ μαῦρα βουτημένη,
 καὶ μάθε μου νὰ νικηθῶ, εἰς τρόπον νὰ νικήσω,
 'ς τὴν πάλην τὴν ἐρωτικὴν δυὸ καρδιῶν παρθένων.
 Τὸ αἷμα ποῦ τὰ μάγουλα μ' ἀνάπτει, κάλυψέ το

ὥς ποῦ νὰ γείνη θαρρετὴ ἡ ἔντροπαλὴ καρδιά μου,
καὶ μόνον τὴν ἀγνότητα σεμνοῦ κι' ἀθώου πόθου
νὰ βλέπη 'ς τὰ ἀγκαλιάσματα συζυγικῆς ἀγάπης.
ὦ! ἔλα Νύκτα, σίμωσε! Ἐλα, Ρωμαῖε, ἔλα,
ἐσύ, ἡμέρα τῆς Νυκτός! διότι θὰ μοῦ ἔλθῃς
εἰς ταῖς πτεροῦγαις τῆς νυκτός, λευκότερος ἀκόμη
καὶ ἀπὸ χιόνι, 'ς τὰ πτερὰ τοῦ κόρακος στρωμένον.
Ἐλα, γλυκειά, ἐρωτικὴ καὶ μαυροφρεῖδα Νύκτα,
ὦ! ἔλα, ἔλα νύκτα μου καὶ δός μου τὸν Ρωμαῖον!
Κι' ἂν ἀποθάνῃ, κόψε τον νὰ κάμῃς ἀστεράκια·
καὶ τότε ἡ ὄψις τ' οὐρανοῦ θὰ εὐμορφαίνῃ τόσον,
ποῦ μέ τὴν Νύκτα ὅλ' ἡ γῆ θὰ ᾔν' ἐρωτευμένη,
καὶ πλέον δὲν θὰ προσκυνῇ τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου.
Ἐνα παλάτι μ' ἔλαχε τοῦ Ἑρωτος, κι' ἀκόμη
ἐγὼ δὲν τὸ ἐχάρηκα· πούληθηκα, πλὴν εἶμαι
ἀνέγγικτη. ὦ! βαρετὴ ποῦ εἶναι ἡ ἡμέρα!
Ἐτσι ἐορτῆς παραμονὴν βαρύνεται τὴν νύκτα
τὸ ἀνυπόμονον παιδί, ποῦ ὅταν ἔξημερώσῃ
νὰ πρωτοβάλλῃ φόρεμα καινούριον περιμένει. —
Ἄ! νὰ ἡ παραμάνα μου! εἰδήσεις τοῦ μοῦ φέρνει.
Μοῦ φαίνονται οὐράνια τὰ ὅσα κι' ἂν μοῦ λέγῃ
ἡ γλῶσσα, ὅπου τ' ὄνομα προφέρει τοῦ Ρωμαίου!

(Εἰσέρχεται ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ κρατοῦσα σχοινία).

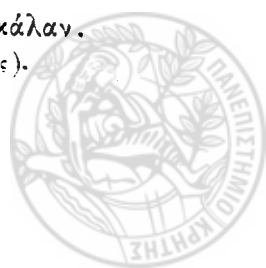
ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τί νέα, παραμάνα μου; Τί ἔφερεις; τὴν σκάλαν
ποῦ ὁ Ρωμαῖος ἔστειλε;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ναί! μάλιστα· τὴν σκάλαν.

(Τὴν ρίπτει κατὰ γῆς).

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Ἀλλοίμονον! Τί ἔπαθες; καὶ τί κτυπᾷς τὰ χέρια;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἀπέθανε! ἀπέθανε! ὦρα κακὴ ποῦ ἦλθε!
 ὦρα κακὴ! ᾗχθήκαμεν, ᾗχθήκαμεν σοῦ λέγω.
 ὦ πίκρα! ἐσκοτώθηκε! ἀποθαμμένος εἶναι.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Μ' ἐφθόνησεν ὁ Οὐρανός;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Σ' ἐφθόνησ' ὁ Ρωμαῖος.
 Ποιὸς νὰ τὸ ἔλεγέ ποτε, Ρωμαῖε — ὦ Ρωμαῖε!

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Ποιὰ εἶσαι σύ; τί δαίμονας, καὶ τί μὲ βασανίζεις;
 Δὲν ἔχει τέτοια βάσανα ἢ κόλασις ἢ μαῦρη!
 Εἰπέ μου, ἐσκοτώθηκε μονάχος ὁ Ρωμαῖος; (°)
 Νεκρὸς ἂν ἦναι, πέ μου ναί. — ἂν ὄχι, πέ μου ὄχι.
 Μιὰ λέξις μόνη ἄς μοῦ πῇ νὰ ζῶ, ἢ ν' ἀποθάνω.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τὴν εἶδα τὴν πληγὴν του!
 μὰ τὸν σταυρόν! 'ς τὸ στήθος του τὴν εἶδα τὸ γενναῖον!
 Τὸν εἶδα μέσ' τὰ αἵματα, κατάχλωμον ὅσταν στάκτην,
 ἐλεεινόν, ἐλεεινόν κ' αἱματοκυλισμένον!
 Τὸν εἶδα, κ' ἔμεινα ξερὴ καὶ ἀπολιθωμένη.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Σχίσου καρδιά μου, ῥάγισε! Καρδιά καμμένη σχίσου.
 Κλεισθῆτε μάτια μου! τὸ φῶς ποτὲ μὴ ξαναἰδῆτε!
 ὦ χῶμα, γύρισε 'ς τὴν γῆν. Σταμάτησε πνοή μου.
 Κ' ἐμέ καὶ τὸν Ρωμαῖόν μου μιὰ πλάχα νὰ σκεπᾷ!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τυβάλτη μου, Τυβάλτη μου! Καλλίτερέ μου φίλε,
εὐγενικὲ Τυβάλτη μου, ὦ νέε τιμημένε,
νὰ ζήσω μ' ἔμελε νεκρὸν νὰ σέ μοιρολογήσω!

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τί συμφορὰ εἶναι αὐτὴ καὶ τί ἀνεμοζάλη;
'Σκοτώθηκ' ὁ Ρωμαῖός μου, κι' ἀπέθαν' ὁ Τυβάλτης;
Κι' ὁ ἀκριβὸς ἐξάδελφος, κι' ὁ ποθητός μου ἄνδρας;
'Ας ἀντηχήσῃ τὸ λοιπὸν Δευτέρα Παρουσία!
'Εὰν ἀπέθαναν κ' οἱ δύο, τότε ζωὴ ποῦ μένει;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Νεκρὸς εἶν' ὁ Τυβάλτη μας, νεκρὸς· καὶ ὁ Ρωμαῖος,
ποῦ τοῦ ἐπῆρε τὴν ζωὴν, ἐξωρισμένος εἶναι.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τί; ὁ Ρωμαῖος ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ Τυβάλτη;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

'Εκεῖνος τὸν ἐσκότωσε, ἀλλοίμονον! ἐκεῖνος.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Καρδιὰ φιδιοῦ ποῦ μ' ἔκρυπταν τὰ ἄνθη τῆς μορφῆς σου!
Τέτοια χιλιόκαλλη σπηλιὰ νὰ κρύπτῃ τέτοιον δράκον!
'Ὡ δαίμον' ἀγγελόμορφε, ὦ τύραννε ὥραϊε,
ὦ κόρακα, ποῦ μέ πτερὰ περιστεριοῦ 'πετοῦσες·
ἄρνι μὲ λύκου λύσσιασμα, οὐσία σιχαμένη
μὲ παρουσίαν θεϊκὴν· εἰς ὅλα ἐναντίος
ἀπ' ὅ,τι μοῦ ἐφαίνεσο κι' ἀπ' ὅτι ἐθαβροῦσα!
'Ὡ κολασμένε ἅγιε, κι' ἀχρεῖε τιμημένε!
'Ὡ φύσις, ἀπ' τὴν κόλασιν τί ἤθελες νὰ πάρῃς

ἐνὸς διαβόλου τὴν ψυχὴν, νὰ τὴν μεταφυτεύσῃς
εἰς τέτοιον γλυκοαίματον χαριτωμένον κῆπον;
Πῶς ἔτσι νὰ χρυσοδεθῇ τέτοιον αἰσχρὸν βιβλίον;
Πῶς ἡ ψευτιά νὰ κατοικῇ τόσον λαμπρὸν παλάτι;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἵς τοὺς ἄνδρας ποῦ ἐχάθηκα τιμὴ καὶ πιστοσύνη;
Εἶν' ὅλοι των ἐπίορκοι καὶ ψεῦται καὶ προδόται. —
Ποῦ εἶν' ὁ Πέτρος; ἤθελα ἴλιγον ῥακί. — Ἡ λύπη
καὶ ὁ καῦμός μ' ἐγήρασαν· ἔντροπή εἰς τὸν Ρωμαῖον!

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

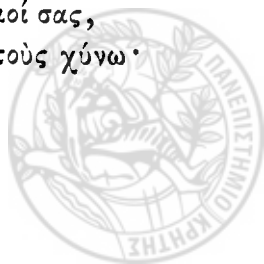
Ἄφτραις νὰ βγάλ' ἡ γλῶσσά σου διὰ τὸν λόγον τοῦτον!
Δὲν ἐγεννήθηκε αὐτὸς νὰ ᾔν' ἐντροπιασμένος!
Ἡ ἔντροπή ἐντρέπεται νὰ ἰδῇ τὸ μέτωπόν του.
Ἵς τὸ μέτωπόν του ἡ Τιμὴ στεφανοθρονιασμένη
ἴσ' ὅσον βασιλεὺς ὅλης τῆς γῆς ἔς τὴν δόξαν μέσα λάμπει!
Τί τέρας, νᾶχω τὴν καρδιάν νὰ τὸν κακολογήσω!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Καλὸν νὰ λέγῃς ἡμπορεῖς διὰ τὸν δολοφόνον
τοῦ ἐξαδέλφου σου;

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Κακὸν πῶς ἡμπορῶ νὰ λέγω
διὰ τὸν ἄνδρα μου, ἐγώ; Κακόμοιρέ μου ἄνδρα,
ποιὸς τ' ὄνομά σου τὸ καλὸν θὰ ᾔπῃ, ἀφοῦ μονάχη,
τριῶν ὥρων γυναῖκά σου, ἐγώ σοῦ τὸ ξεσχίζω;
Πλὴν τὸν Τυβάλτην διατί, κακέ, νὰ τὸν σκοτώσῃς;
Διότι θὰ ἐσκότονε τὸν ἄνδρα μου ἐκεῖνος.
Ἀνόητά μου δάκρυα, γυρίσετε ὀπίσω.
Τῆς λύπης φόρος ἔπρεπε νὰ ᾔν' οἱ σταλαγμοί σας,
καὶ κατὰ λάθος προσφορὰν εἰς τὴν χαρὰν τοὺς χύνω.

διότι ζῇ ὁ ἄνδρας μου, ποῦ ἤθελ' ὁ Τυβάλτης
νὰ τὸν σκοτώσῃ· καὶ νεκρὸς εἶν' ὁ ἐξάδελφός μου
ποῦ τὸν Ρωμαῖον ἤθελε νὰ μοῦ τὸν θανατώσῃ.

Παρηγορία εἶν' αὐτό· λοιπὸν ἐγὼ τί κλαίω;
"ὦ! μία λέξις μ' ἔσφαξε, χειρότερη ἀκόμη
κι' ἀπ' τοῦ Τυβάλτη τὴν σφαγὴν. Νὰ τὴν ξεχάσω θέλω,
ἀλλὰ τὴν μνήμην μου βαρεῖά μοῦ τὴν καταπιλαχώνει,
καθὼς τὸν νοῦν ἀμαρτωλοῦ βαραίνει ἀμαρτία.

Εἶν' ὁ Τυβάλτης ἔκραξε, νεκρὸς, καὶ ὁ Ρωμαῖος
ἐξωρισμένος! Ἡ φωνὴ αὐτῆ, ἐξωρισμένος,
μοῦ ἤλθε 'σὰν νὰ ἔσφαξαν Τυβάλτιδες χιλίους.

Μοῦ ἔφθανε τὸν θάνατον νὰ κλαύσω τοῦ Τυβάλτη,
ἢ ἐὰν πρόπη συντροφίαν ἢ συμφορὰ νὰ ἔχῃ,
κ' ἢ πίκρα συνοδείαν τῆς νὰ ἔχῃ κι' ἄλλην πίκραν,
πῶς, ὅταν ἔλεγεν αὐτῇ, νεκρὸς εἶν' ὁ Τυβάλτης,
δὲν εἶπε: κι' ὁ πατέρας σου κατόπιν, ἢ δὲν εἶπε:
κ' ἢ μάνα σου, ἢ καὶ οἱ δύο. Αὐτὸ καῦμός θὰ ᾔτο,
ἀλλὰ καῦμός ὑποφερτός. Ἀλλὰ εἰς τοῦ Τυβάλτη
τὸν θάνατον, νὰ ἔρχεται κατόπιν, κι' ὁ Ρωμαῖος
ἐξωρισμένος! Μὲ αὐτὸ καὶ μάνα, καὶ πατέρας,
καὶ ὁ Τυβάλτης, καὶ ἐγὼ, καὶ ὁ Ρωμαῖος κι' ὅλοι,
ὅλοι μοῦ φαίνονται νεκροί, καὶ ὅλοι σκοτωμένοι!

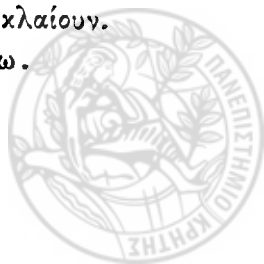
Ἐξωρισμένος! Θάνατος ἢ λέξις εἶναι τούτῃ!

ὦ! Θάνατος ἀμέτρητος κι' ὅπου δὲν ἔχει ἄκρην!
λόγια δὲν ἔχει τὸν καῦμόν αὐτόν νὰ τὸν ἐκφράζουν.....

— Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου; ἢ μάνα μου ποῦ εἶναι;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Εἰς τοῦ Τυβάλτη τὸν νεκρὸν μοιρολογοῦν καὶ κλαίουں.
Θέλεις καὶ σὺ νὰ τὸν ἰδῇς; Ἐγὼ νὰ σ' ὀδηγήσω.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Ἄς πλύνουν μὲ τὰ δάκρυα ἐκεῖνοι ταῖς πληγαῖς του.
 Ἐγὼ θ' ἀρχίσω νὰ θρηνῶ ὅταν ἐκεῖνοι παύσουν.
 Θὰ κλαίω τοῦ Ρωμαίου μου ἐγὼ τὴν ἐξορίαν. —
 Πάρε τα τοῦτα τὰ σχοινιά. Πτωχὰ σχοινιά, κ' οἱ δύο μας
 εἴμεθα τώρα περιττοί. Ἐξωρισμένος εἶναι
 ἐκεῖνος ποῦ σὰς ἤθελε ἔς τὴν κλίνην μου γεφύρι.
 Ἀλλὰ, παρθένος ἔμεινα ἐγὼ, καὶ θ' ἀποθάνω
 παρθένος χήρα... ὦ σχοινιά, ἐλᾶτε! — Παραμὰνα,
 ἔλα καὶ σύ· ἔς τὴν κλίνην μου τὴν νυμφικὴν πηγαίνω,
 νὰ εὕρω Χάρου ἀγκαλιὰν ἀντὶ Ρωμαίου χάδια.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἦς τὸν θάλαμόν σου πήγαινε. Νὰ σὲ παρηγορήσῃ
 θὰ φέρω τὸν Ρωμαῖόν σου· ἔξέρω ἐγὼ ποῦ εἶναι.
 Ἀκούεις; τὸν Ρωμαῖόν σου ἀπόψε θὰ τὸν ἔχῃς.
 Εἶναι κρυμμένος ἔς τὸ κελλί τοῦ πάτερ Λαυρεντίου.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

ὦ! εὐρέ μου τον! Δόσε του αὐτὸ τὸ δακτυλίδι·
 πέ του νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἰδῇ, νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ.
 (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Τὸ κελλίον τοῦ πάτερ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχεται ὁ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ καὶ ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐλα, Ρωμαῖ. Ἀνθρωπε τῆς δυστυχίας, ἔλα.
 Ἡ λύπη ἐρωτεύθηκε, καχότυχε, μαζί σου,
 καὶ ἔγεινεν ἡ συμφορὰ γυναικά σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

ὦ πάτερ,
τί ἔμαθες; τοῦ πρίγκηπος τὸ θέλημα τί εἶναι;
Ποιὰ πίκρα πάλιν ἄγνωστη μὲ θέλει σύντροφόν της,
ποῦ δὲν τὴν ἐδοκίμασα ὡς τώρα;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

ὦ παιδί μου,
ἀληθινὰ συντρόφισσα σοῦ ἔγεινεν ἡ πίκρα.
Σοῦ φέρνω τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρίγκηπος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τί θέλει;
Τί ἄλλο θ' ἀπεφάσισε παρὰ τὸν θάνατόν μου;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Τόσον δὲν ἔκρινε σκληρά. Τὸν θάνατόν σου ὄχι,
ἀλλὰ τὴν ἐξορίαν σου προστάζει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

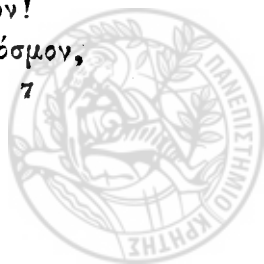
Ἐξορίαν!
Λυπήσου με, καὶ πρόφερε θανάτου καταδίκην!
Μοῦ εἶναι κι' ἀπὸ θάνατον πλέον φρικτὴ καὶ μαύρη
ἡ ἐξορία! Πάτερ μου, μὴ λέγῃς ἐξορίαν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἐξωρισμένος ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' τὴν Βερώναν, εἶσαι.
Ὑπομονή, ὑπομονή! Μεγάλος εἶν' ὁ κόσμος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κόσμον δὲν ἔχει δι' ἐμὲ ἀπ' τὴν Βερώναν ἔξω·
δὲν ἔχει παρὰ χόλασιν, καὶ βάσανα καὶ θρῆνον!
Ἄν μ' ἐξορίζῃ ἀπ' ἐδῶ, μ' ἐξώρισ' ἀπ' τὸν κόσμον,

μ' ἐξώρισεν ἀπ' τὴν ζωὴν. Τί λέγεις ἐξορίαν;
 Τὸ πρᾶγμα εἶναι θάνατος, κ' ἡ λέξις δὲν τ' ἀλλάζει.
 Ἐὰν τὸν θάνατον ἐσὺ τὸν λέγεις ἐξορίαν,
 μοῦ κόπτεις τὸ κεφάλι μου μ' ἓνα χρυσὸν μαχαῖρι,
 κ' ἐνῶ μὲ σφάζει ἡ μαχαιριά, χαμογελᾷς καὶ βλέπεις!

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Θανάσιμον ἀμάρτημα! Φρικτὴ ἀχαριστία!
 Τὸ πταῖσμά σου μὲ θάνατον τὸ τιμωρεῖ ὁ Νόμος,
 ἀλλὰ ὁ πρίγκηψ ὁ καλός, τὸ μέρος σου ἐπῆρε,
 τὸν νόμον ἐχαλάρωσε πρὸς χάριν σου, κ' ἀλλάζει
 τὴν μαύρην λέξιν θάνατον, 'ς τὴν λέξιν ἐξορία.
 Σοῦ εἶναι χάρις κ' ἔλεος αὐτό, καὶ δὲν τὸ βλέπεις;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν εἶναι χάρις· βάσανον καὶ τυραννία εἶναι!
 Μόνον ἐδῶ εἶν' οὐρανός, ποῦ ζῇ ἡ Ἰουλιέτα·
 κ' ἐδῶ θὰ ζοῦν κ' οἱ ποντικοί, κ' οἱ γάτοι, καὶ οἱ σκύλοι,
 καὶ ὅλ' αὐτὰ τ' ἀκάθαρτα τὰ πράγματα, καὶ ὅλα
 θὰ ἡμποροῦν νὰ τὴν ἰδοῦν· πλὴν ὄχι ὁ Ρωμαῖος!
 Κ' αἱ μυίγαις περισσότερην χαρὰν, τιμὴν καὶ δόξαν
 ἀπ' τὸν Ρωμαῖον τὸν πτωχὸν θὰ χαίρωνται, διότι
 τῆς Ἰουλιέτας θὰ τσιμποῦν τὸ μαρμαρένιον χέρι,
 καὶ παραδείσου μυρωδιὰν 'ς τὰ χεῖλη θὰ τῆς κλέπτουν,
 'ς τὰ δύο τῆς χεῖλη ποῦ γλυκὰ φιλοῦν τὸ ἓνα τ' ἄλλο,
 κ' ἐντρέπονται τὸ φίλημα καὶ σεμνοκοκκινίζουν·
 αὐτὰ αἱ μυίγαις θὰ ἡμποροῦν, πλὴν ὄχι ὁ Ρωμαῖος!
 Ἐκεῖνος εἶν' ἐξόριστος· ἀλλοῦ θὰ ζῇ ἐκεῖνος!
 Καὶ λέγεις ὅτι θάνατος δὲν εἶν' ἡ ἐξορία;
 Δός μου φαρμάκι δυνατόν, ἡ κοπτερόν μαχαῖρι,
 ὅ,τι κι' ἂν ᾔναι ποῦ εὐθὺς τὸν θάνατον νὰ φέρῃ,

κι' ὄχι τὸν θάνατον αὐτόν, ποῦ λέγεις ἐξορίαν!
 ὦ! ἐξορίαν! Κάτω 'κεῖ, καλόγηρε, 'ς τὸν ἄδην
 οἱ κολασμένοι, 'ς τὴν φωτιάν, αὐτὴν τὴν λέξιν λέγουν
 κι' ἀκούονται οὐρλιάσματα ἐκεῖ ποῦ τὴν προφέρουν!
 Καὶ πῶς νὰ ἔχῃς τὴν καρδιάν, ἐσὺ ἱερωμένος,
 ἐσὺ πατὴρ πνευματικός, ποῦ δίδεις εὐλογίας
 καὶ ἁμαρτίας συγχωρεῖς, σὺ ὁ καλὸς μου φίλος,
 νὰ μοῦ συντρίβῃς τὴν καρδιάν μ' αὐτὴν τὴν ἐξορίαν;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

ὦ ἄνθρωπε ἀστόχαστε κ' ἐρωτοπληγωμένε,
 δὲν θὰ μ' ἀκούσης;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Θὰ μοῦ 'πῆς καὶ πάλιν ἐξορίαν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Τὴν πανοπλίαν θὰ σοῦ 'πῶ ποῦ πρέπει νὰ φορέσης·
 φιλοσοφίαν! Εἴν' αὐτὴ γλυκὺ τῆς πίκρας γάλα.
 Παρηγορήσου μὲ αὐτὴν κ' ἐξόριστος, υἱέ μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

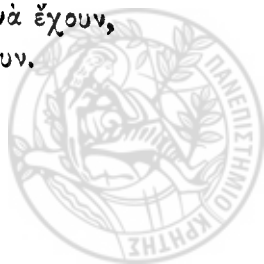
Ἐξόριστος! 'ς τὸν ἄνεμον φιλοσοφία τέτοια!
 Ἄν ἡ φιλοσοφία σου δὲν ἔμπορῇ νὰ κάμῃ
 μιὰν Ἰουλιέταν, δὲν ἔμπορῇ νὰ ξερρίζωσῃ πόλεις,
 ἂν δὲν ἔμπορῇ τὸ πρόσταγμα τοῦ πρίγκηπος ν' ἀλλάξῃ,
 δὲν ὤφελεῖ, δὲν βοηθεῖ! — Παραίτησε τὰ λόγια.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Αὐτιά δὲν ἔχουν οἱ τρελλοί· τὸ βλέπω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πῶς νὰ ἔχουν,
 ἀφοῦ καὶ 'μάτια νὰ ἰδοῦν οἱ φρόνιμοι δὲν ἔχουν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Νὰ σ' ἐξηγήσω ἄφησε τὴν θέσιν σου, παιδί μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νὰ ἐξηγήσης δὲν ἔμπορεῖς ἐκεῖνο ποῦ δὲν νοιώθεις.
 Ἄν εἶχες σὺ τὰ χρόνια μου, ἐὰν τὴν Ἰουλιέταν
 τὴν ἀγαποῦσες, ἄνδρας τῆς ἀν ἦσουν πρὸ μιᾶς ὥρας,
 καὶ τὸν Τυβάλτην ἴσκότονες, κ' ἐρωτευμένος ἦσουν
 καθὼς ἐγώ, κι' ὥσάν ἐμέ καὶ σὺ ἐξωρισμένος,
 τότε ἔμποροῦσες νὰ λαλῆς, καὶ τότε τὰ μαλλιά σου
 νὰ τὰ τραβᾷς, καὶ καταγῆς νὰ πέφτης καθὼς πέφτω,
 καὶ εἰς τὸ χῶμα νὰ μετρᾷς τὸν ἄσκαφτόν σου τάφον!

(Πίπτει κατὰ γῆς· κρούεται ἡ θύρα).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Σήκω· ἴς τὴν θύραν μου χτυποῦν· κρύψου, Ρωμαῖε,
 κρύψου.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν θὰ κρυφθῶ· ἐκτὸς ἐὰν τ' ἀναστενάγματά μου
 μοῦ κάμουν γύρω καταχνιὰν καὶ κρύψουν τὸ κορμί μου.
 (Κρούεται ἡ θύρα).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἀκοῦς· χτυποῦν. — Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; — Σήκω, Ρωμαῖε,
 σήκω.

Θὰ σὲ συλλάβουν. — Ἐρχομαι, ἀμέσως. — Σήκω λέγω·
 τρέξ' ἐκεῖ μέσα. — Ἐφθασα. — Θεέ, τὸ θέλημά σου!
 Τί πράγματ' ἀσυλλόγιστα! — Ἦλθα, ἀμέσως, ἦλθα.
 Ποῖος χτυπᾷ; ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ποιὸς σ' ἔστειλε; τί θέλεις;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ, ἔξωθεν.

Νὰ ἔμβω πρῶτα, κ' ἔπειτα σοῦ λέγω τὸ τί θέλω.
 Ἢ Ἰουλιέτα μ' ἔστειλε.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

ὦ! τότε καλῶς ἦλθες!

(Εἰσέρχεται ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

ὦ ἅγιε πνευματικέ, ὦ πάτερ μου, ποῦ εἶναι
ὁ ἄνδρας τῆς Κυρίας μου; ποῦ εἶναι ὁ Ρωμαῖος;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Νά! καταγῆς· ἐμέθυσεν ἀπὸ τὰ δάκρυσά του.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλακτα κ' ἡ Ἰουλιέτα κάμνει.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Κ' οἱ δυὸ ἀξιολύπητοι, κ' οἱ δυὸ δυστυχισμένοι!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἔτσι κ' ἐκείνη καταγῆς ἔξαπλόνεται καὶ κλαίει,
καὶ οὔτε τ' ἀναφυλλητόν, οὔτε τὸ κλαῦμα παύει.
ὦ! σήκω, σήκω ἀπ' τὴν γῆν· νὰ ἦσαι ἄνδρας πρέπει.
ὦ! σήκω! ἂν τὴν ἀγαπᾷς τὴν Ἰουλιέταν, σήκω.
Τί ὠφελεῖ τόσον κακὸν καὶ θρῆνος;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Παραμάννα!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ .

Ἄχ! ὅλοι θ' ἀποθάνωμεν, αὐθέντη μου, αὐθέντη!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τῆς Ἰουλιέτας τ' ὄνομα ἐπρόφερες. Τί κάμνει;
Εἰπέ μου, δὲν μὲ θεωρεῖ αἰσχροὺν μαχαιροβγάλτην,
ἀφοῦ τῆς ἐκηλίδωσα τὰ νειάτα τῆς χαρᾶς μας

μέ αἷμά της συγγενικόν, μέ ἰδικόν της αἷμα;
 Τί γίνεται ἡ μυστική γυναῖκά μου; τί λέγει
 εἰς τόν ἀνεμοστρόβιλον τοῦ ἔρωτός μας τοῦτον;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Δὲν λέγει γρυῦ, αὐθέντα μου, πλὴν κλαίει κι' ὅλον κλαίει·
 καὶ πότε 'ς τὸ κρεβάτι της ξαπλόνεται καὶ πέφτει,
 καὶ πότ' ἀνασηκόνεται, καὶ μιὰν Τυβάλτη! κράζει,
 Ρωμαῖε! κράζει ἔπειτα, καὶ πάλιν ξαναπέφτει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὅσ' ἀνὰ νὰ ἦτο τ' ὄνομα ἐκεῖνο μία σφαῖρα,
 ποῦ ἀπὸ στόμα κανονιοῦ ἐβγῆκεν ἀναμμένη
 καὶ τὴν ἐσκότωσε! Ὅσ' ἀνὰ εἰς τ' ὄνομα ἐκεῖνο
 ν' ἀνήκη τὸ ἀνόσιον τὸ χέρι τοῦ φονέως
 τοῦ ἐξαδέλφου της! — Εἰπέ, καλόγηρε, εἰπέ μου
 ποῦ τ' ὄνομά μου κατοικεῖ εἰς τὸ αἰσχροὺν κορμί μου;
 ποῦ νὰ τὸ εὗρω δεῖξέ μου, νὰ τὸ κατασπαράξω!
 (Σύρει τὸ ξίφος).

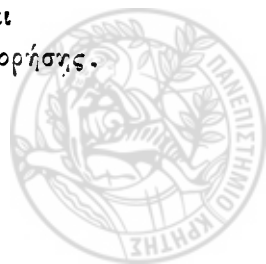
ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Κάτω τ' ἀπελπισμένον σου τὸ χέρι! Ἄνδρας εἶσαι;
 φαίνεσαι ἄνδρας 'ς τὴν μορφήν, πλὴν εἶναι γυναικίσια
 τὰ δάκρυά σου· τ' ἄγρια καμώματά σου τοῦτα
 ἑνὸς θηρίου μαρτυροῦν τὴν ἄλογον μανίαν.
 ὦ σύ, μέ πρόσωπον ἀνδρὸς ἀδύνατη γυναῖκα,
 καὶ μέ ἀνθρώπινον μορφήν ἀνήμερον θηρίον...
 μὰ τὴν ἱερwsύνην μου, μέ χάμνεις καὶ θαυμάζω.
 Σὲ εἶχα φρονιμώτερον· εἶχα γερόν τὸν νοῦν σου.
 Θέλεις καὶ σὺ νὰ σκοτωθῇς; Δὲν φθάνει τοῦ Τυβάλτη
 ὁ σκοτωμός; Καὶ μέ αὐτό, ἁμαρτωλέ, ποῦ θέλεις
 νὰ χάμης ἐναντίον σου, νὰ τὴν σκοτώσης θέλεις
 κ' ἐκεῖνην, τὴν γυναῖκά σου, ποῦ ζῇ ἀπ' τὴν ζωὴν σου;

Τί ἐξυβρίζεις κι' οὐρανὸν καὶ γῆν καὶ ὑπαρξίν σου;
 Καὶ ὑπαρξίν σου, κι' οὐρανόν, καὶ γῆν, τὰ ἔχεις ὅλα,
 εἶν' εἰς τὸ χέρι σου, καὶ σὺ γυρεύεις νὰ τὰ χάσης!
 ὦ! ἐντροπιάζεις καὶ μορφὴν καὶ πνεῦμα καὶ ἀγάπην!
 εἰς ὅλα εἶσαι πλούσιος, τὰ ἔχεις καὶ τὰ τρία,
 πλὴν δὲν τὰ χρησιμεύεις 'ς τὴν χρῆσιν, ποῦ ἀρμόζει
 'ς τὸ πνεῦμα 'ς τὴν ἀγάπην σου κ' εἰς τὴν καλὴν μορ-
 φὴν σου.

Ὡσὰν κηρένιον ἄγαλμα κατήντησ' ἡ μορφὴ σου,
 ἀφοῦ τῆς ἔλειψ' ἡ καρδιὰ ἐνὸς ἀνδρὸς γενναίου.
 Κατήντησ' ἡ ἀγάπη σου ἐπίορκη, διότι
 σκοτόνεις τὴν ἀγάπην σου, ποῦ ν' ἀγαπᾷς ὠρκίσθης.
 Τὸ πνεῦμά σου, τὸ στόλισμα κι' ἀγάπης καὶ μορφῆς σου,
 εἰς τὰ στραβά σέ ὀδηγεῖ, ἀντὶ νὰ σέ φωτίζῃ,
 κι' ἀπ' τὴν ἀνοησίαν σου παίρνει φωτιά κι' ἀνάπτει,
 ὥσάν πυρῖτις εἰς φλασκὶ ἀτέχνου στρατιώτου·
 κ' ἐκεῖνο ποῦ εἶν' ὄπλον σου, τὸ κάμνεις θάνατόν σου!
 Ἐξύπνησε, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ζῇ ἡ Ἰουλιέτα,
 ποῦ τώρα ἐξ αἰτίας τῆς ζητοῦσες ν' ἀποθάνῃς.
 Εἶν' εὐτυχία σου αὐτό! — Θὰ σ' ἔσφαζ' ὁ Τυβάλτης,
 ἂν δὲν τὸν ἐθανάτονες. Καὶ τοῦτο εὐτυχία! —
 Ὁ Νόμος σ' ἐφοβέριζε μὲ θάνατον, ἀλλ' ὅμως
 ἡμέρωσε πρὸς χάριν σου καὶ μόνον σ' ἐξορίζει.
 Καὶ τοῦτο εὐτυχία σου! — Ἡ Τύχη σέ χαϊδεύει,
 καὶ χύνει 'ς τὸ κεφάλι σου ἐπάνω εὐλογίας,
 καὶ ἀγαθὰ· ἀλλὰ ἐσύ, 'σάν δύστροπη γυναῖκα,
 ἐνῶ ἡ Τύχη σ' ἀγαπᾷ, ἐσύ τῆς κάμνεις μοῦτρα.
 ὦ! πρόσεχε, καὶ δυστυχεῖς οἱ τέτοιοι ἀποθνήσκουν.
 Πήγαινε τώρα, πήγαινε, κ' ἐνύμφη περιμένει
 'ς τὸν θάλαμόν της ν' ἀναβῇς νὰ τὴν παρηγορήσῃς.

Ἄλλὰ ξεκίνησ' ἀπ' ἐδῶ προτοῦ νὰ ξημερώσῃ,
 εἰδὲ θὰ ἦν' ἀδύνατον 'ς τὴν Μάντουαν νὰ φύγῃς.
 Ἐκεῖ ἐξόριστος θὰ ζῇς, ἕως νὰ γείνῃ τρόπος
 ὁ γάμος σας νὰ κηρυχθῇ, καὶ ν' ἀγαπήσουν πλέον
 τὰ σπιτικά σας, νὰ πεισθῇ κι' ὁ Πρίγκιψ νὰ σοῦ δώσῃ
 συγχώρησιν, — καὶ τότε σὺ ὀπίσω νὰ μᾶς ἔλθῃς,
 χαρούμενος πλειότερον χίλιαις φοραῖς καὶ χίλιαις,
 παρὰ ποῦ φεύγεις δυστυχῆς καὶ καταλυπημένος. —
 Πήγαιν' ἐμπρός, καὶ νὰ εἰπῇς τὴν νύμφην, παραμάννα,
 νὰ κάμῃ ὅλους ἐνωρὶς 'ς τὸ σπίτι νὰ πλαγιάσουν,
 (κι' ἀπὸ τὴν λύπην τὴν βαρεϊάν, ὅλοι ἐκεῖ θὰ ἔχουν
 διάθεσιν ν' ἀναπαυθοῦν). — Θὰ ἔλθῃ ὁ Ρωμαῖος.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Βοήθειά μου ὁ Θεός! Ὡς ποῦ νὰ ξημερώσῃ
 νὰ μείνω ἤθελα ἐδῶ, ν' ἀκούω τέτοια λόγια.
 Τί θὰ εἰπῇ ἡ προκοπή! — Αὐθέντα μου, πηγαίνω
 νὰ τῆς εἰπῶ πῶς ἔρχεσαι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναί, πηγαινὲ ἀμέσως·
 καὶ ὅτι θέλω μάλωμα εἰπέ τῆς, παραμάννα.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τὸ δακτυλίδι τῆς αὐτὸ μοῦ εἶπε νὰ σοῦ δώσω.
 Γρήγορα ἔλα, μὴν ἀργῆς, κ' ἐπέρασεν ἡ ὥρα.
 (Ἀπέρχεται ἡ παραμάννα).

ΡΩΜΑΙΟΣ

ὦ! πῶς ἀναγεννήθηκε τὸ θάρρος κ' ἡ ἐλπίς μου!

ΛΑΓΡΕΝΤΙΟΣ

Καλὴ σου νύκτα· μὴν ἀργῆς· κ' ἔχε καλὰ τὸν νοῦν σου
 ν' ἀναχωρήσῃς ἀπ' ἐδῶ ἐνόσω εἶναι νύκτα,

ἢ πρὸς τὰ ξημερώματα, χωρὶς νὰ σὲ γνωρίσουν.
 Κατοίκησε ἔς τὴν Μάντουαν· καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπόν σου
 ἔχω τὴν ἔννοιαν μου ἐγὼ εἰδήσεις νὰ σοῦ στέλνω,
 εὐθὺς ποῦ τίποτε συμβῇ ἐδῶ διὰ καλόν σου.
 Δὸς μου τὸ χέρι· εἶν' ἀργά· καλήν σου νύκτα. Φύγε.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄν δὲν μ' ἐπρόσμενεν ἄλλοῦ τέτοια χαρὰ μεγάλη,
 θὰ ἦτο λύπη μου βαρειά ὁ χωρισμός σου, πάτερ.
 Ὡρα καλή.

(Ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Θάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

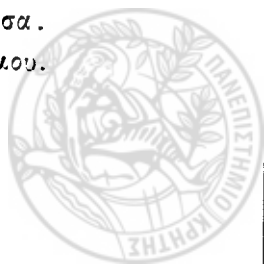
(Εἰσέρχονται ὁ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ, ἡ ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ καὶ ὁ ΠΑΡΗΣ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τόσον πολὺ ἀνάποδα τὰ πράγματα μᾶς ἤλθαν,
 ὥστε δὲν ἔϋραμεν καιρὸν τὴν κόρην μας ἀκόμη
 νὰ τὴν προδιαθέσωμεν. Πολὺ τὸν ἀγαποῦσε
 τὸν μαῦρόν της ἐξάδελφον. Κ' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα.
 Πλὴν τί νὰ γείνη; Ὅλους μας τὸ χῶμα θὰ μᾶς φάγῃ!
 Θὰ ἦναι ἔς τὸ κρεββάτι της ἐκείνη· εἶν' ἐξώρας·
 καὶ τὴν ἀλήθειαν νὰ σοῦ πῶ, ἐάν κ' ἐγὼ δὲν εἶχα
 τὴν συντροφίαν σου, πρό πολλοῦ θὰ ἤμουν πλαγιασμένος.

ΠΑΡΗΣ

Ἀγάπης λόγια δὲν χωροῦν ἔς τὰ μοιρολόγια μέσα.
 Καλήν σας νύκτα· πῆτέ της τὰ χαιρετίσματά μου.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Πρῶτ' πρῶτ' τὴν γνώμην της ἐγὼ θὰ ἐξετάσω.
 Ἀπόψε μὲ βαρεῖαν καρδιὰν νὰ κλειδωθῇ ἐπῆγε.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ τελειώσω, Πάρη.
 Ἰδοῦ, τῆς κόρης μου ἐγὼ σοῦ τάζω τὴν ἀγάπην.
 Νομίζω, ἡ καλλίτερα νὰ 'πῶ, δὲν ἀμφιβάλλω,
 ὅτι ἐκεῖν' εἰς κάθε τι θὰ κάμῃ ὅπως θέλω.
 Ἐσύ, γυναῖκα, πῆγαινε κ' ἰδέ την πρὶν πλαγιάσης,
 κ' εἰπέ της ὅτι τὴν ζητεῖ ὁ Πάρης, ὁ υἱός μου,
 καὶ ὅτι ἀπεφάσισα — μ' ἀκούεις; — τὴν τετάρτην....
 στάσου· τί 'μέρα εἶν' αὕτῃ;

ΠΑΡΗΣ

Δευτέρα, Κύριέ μου.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δευτέρα; Ἄ! 'σὰν γρήγορα θὰ ᾔναι τὴν τετάρτην.
 Τὴν πέμπτην ἄς τὸ κάμωμεν. Νὰ τῆς εἰπῆς τὴν πέμπτην
 μὲ τοῦτο τ' ἀρχοντόπουλον οἱ γάμοι της θὰ γείνουν.
 Προφθάνεις νὰ ἐτοιμασθῆς; σ' ἀρέσει τόση βία;
 Θὰ γείνουν ὅλα ἥσυχα, μ' ἓνα ἡ δύο φίλους·
 διότι ἐὰν κάμωμεν ξεφάντωμα μέγανον,
 ἐνῶ ἀκόμη σήμερα 'σκοτώθηκ' ὁ Τυβάλτης,
 'μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ εἰπῇ, ὅτι τὸν συγγενῇ μας
 δὲν τὸν ἐλυπηθήκαμεν καὶ δὲν μᾶς πολυμέλει.
 Λοιπόν, θὰ προσκαλέσωμεν πέντ' ἕξ μονὸν φίλους,
 καὶ τελειόνομεν. Ἀλλὰ, σοῦ ἔρχεται ἡ πέμπτη;

ΠΑΡΗΣ

Ἐπεθυμοῦσα κι' αὔριον νὰ ξημερόνῃ πέμπτη.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πολὺ καλὰ! ὦρα καλῇ! τὸ εἶπαμεν· τὴν πέμπτην.
 Ὑπὸ τὴν Ἰουλιέταν πῆγαινε, γυναῖκα, πρὶν πλαγιάσης,
 κ' εἰπέ της πότε γίνονται τὰ στεφανώματά της.—
 Καλὴν σου νύκτα.—Φέρετε τὸν λύχνον μου ἐπάνω!—
 Μὰ τὴν ζωὴν μου εἴν' ἀργά· τόσον ἐξώρας εἶναι,
 ὥστε κανέναν κ' ἐνωρὶς ἔμπορεῖ νὰ τ' ὀνομάσῃ.
 (Ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ὁ θάλαμος τῆς Ἰουλιέτας.

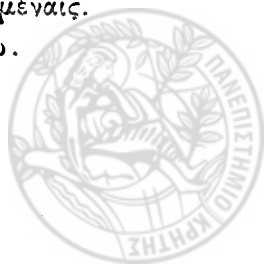
(Εἰσέρχονται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ ἡ ΙΟΥΛΙΕΤΑ).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἀκόμῃ δὲν ἔξημέρωσε· θὰ φύγῃς ἀπὸ τώρα;
 Ἦτον φωνὴ ἀηδονιοῦ, κορυδαλὸς δὲν ἦτον
 ποῦ σοῦ ἐφόβισε τ' αὐτὶ μὲ τὸ κελάδημά του·
 ἔς ἐκείνην πέρα τὴν ῥωδιὰν τ' ἀκούω κάθε νύκτα.
 ὦ! πιστευσέ μ', ἀγάπη μου, ἦτον αὐτὸ ἀηδόνι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Κορυδαλὸς ἐλάλησε καὶ τὴν αὐγὴν κηρύττει·
 δὲν εἴν' ἀηδόνι. Κύτταξε τὰ φθονερὰ χαράκια,
 ποῦ ἐσημάδευσε τὸ φῶς ἔς ταῖς ἄκραις τῶν συννέφων.
 Ἰδέ, τῆς νύκτας ἐσθυσαν οἱ λύχνοι ἕνας ἕνας,
 καὶ τώρα ἐλαφροπατεῖ πασίχαρῃ ἡ ἡμέρα
 εἰς τῶν βουνῶν ταῖς κορυφαῖς ταῖς παγνοσχεπασμέναις.
 Πρέπει νὰ φύγω νὰ σωθῶ· ἂν μείνω θ' ἀποθάνω.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τὸ 'ξεύρω 'γώ· τὸ φῶς αὐτὸ ξημέρωμα δὲν εἶναι·
εἶναι μετέωρον λαμπρὸν ὅπου ὁ ἥλιος χύνει,
νὰ ἔχῃς λαμπαδόχυτην μαζῇ σου συνοδείαν,
καὶ νὰ σοῦ κάμῃ φωτερόν τῆς Μάντουας τὸν δρόμον.
Λοιπὸν ἀκόμη πρόσμενε· μὴ φύγῃς ἀπὸ τώρα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἄς μὴ προφθάσω νὰ σωθῶ, ἄς μ' εὗρουν, ἄς μὲ σφάξουν!
'Αφοῦ ἐσὺ μοῦ τὸ ζητεῖς, ἐμένα δὲν μὲ μέλει!
'ματιὰ δὲν εἶναι τῆς Αὐγῆς ἐκεῖνη ἢ ἀσπρίλα·
εἶν' ἀντανάκλασις ἀχνή, ποῦ χύνει τῆς Σελήνης
τὸ μέτωπον· καὶ οὐτ' αὐτὸ κορυδαλὸς δὲν εἶναι,
ὅπου 'ς τὸν θόλον τ' οὐρανοῦ ἐπάνω μας βούζει.
'Εδῶ νὰ μείνω λαχταρῶ· νὰ φύγω δὲν τὸ θέλω.
'Ελα, ὦ θάνατε, λοιπὸν! τὸ θέλει ἡ 'Ιουλιέτα.
Ψυχὴ μου, ἔλα — λέγε μου. Δὲν εἶν' ἀκόμη 'μέρα.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

'Ω! εἶναι 'μέρα! μὴν ἀργῆς· φύγ' ἀπ' ἐδῶ ἀμέσως.
Κορυδαλὸς εἶναι αὐτὸς ὅπου βραχνὰ φωνάζει
καὶ μ' ἄγριον κελάδημα ξεσχίζει τὸν ἀέρα!
Τὸ λάλημά του διατί ἁρμονικὸν τὸ λέγουν; (⁴¹)
'Αφοῦ μᾶς φέρνει χωρισμόν, ἁρμονικὸν δὲν εἶναι.
Τί λέγουν, ὁ κορυδαλὸς ἀλλάζει μὲ τὸν φρῦνον
τὰ μάτια του; (⁴²). Καὶ τὴν φωνὴν ἃς εἶχεν ἀλλαγμένην,
ἀφοῦ σὲ διώχνει ἀπ' ἐδῶ μὲ τὸ κελάδημά του,
σὰν ξυπνητῆρι θλιβερόν καὶ παραπονεμένον.
'Ω! φύγε, φύγε, καὶ τὸ φῶς αὐξάνει καὶ πληθαίνει (⁴³).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Λάμπει τὸ φῶς, κ' ἡ Μοῖρά μας θολώνει καὶ μαυρίζει.

(Εισέρχεται ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Κυρία!

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Παραμάνα μου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἡ μάνα σου θὰ ἔλθῃ.

Ἐνιμέρωσε. Προσέχετε.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Λοιπὸν ἄς σὲ ἀνοίξω
παράθυρον, νὰ ἔμβῃ φῶς, καὶ ἡ ζωὴ νὰ ἔβγῃ!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Υγείαινε, ἀγάπη μου· ἕνα φιλὶ καὶ φεύγω.

(Καταβαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρον).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἀναχωρεῖς, ὦ ἄνδρα μου, ἀγάπη μου, ψυχὴ μου!
Θέλω νὰ ἔχω νέα σου κάθε στιγμὴν καὶ ὥραν·
πλὴν μῆνας θὰ μοῦ φαίνεται κάθε στιγμὴ μακράν σου.
Ὡ! μὲ τὸ μέτρημα αὐτὸ χρόνια πολλὰ θὰ γείνουν,
ὥς ποῦ καὶ πάλιν νὰ ἰδῶ τὸν ἀκριβόν μου ἄνδρα.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Συχνά συχνά, γυναῖκά μου, εἰδήσεις μου θὰ ἔχῃς.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ μ'ἰδῇς ἄλλην φορὰν ἐλπίζεις;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὡ, βέβαια! Οἱ τωρινοὶ καῦμοί μας θὰ περάσουν·
καὶ θὰ τὰ λέγωμεν αὐτὰ μὲ γλύκαν μιὰν ἡμέραν.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἄχ! ἡ ψυχὴ μου συμφοραῖς, Ρωμαῖε, προμαντεύει·
καὶ τώρα, τώρα χαμηλά, ἐκεῖ ὅπου σὲ βλέπω,
ὥσάν νεκρὸς μου φαίνεσαι 'ς τὸ βάθος ἐνὸς τάφου·
μου φαίνεσαι κατάχλωμος· ἢ μὴ τὸ φῶς μου χάνω;

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καὶ σὺ μου φαίνεσαι χλωμή. Ἡ διψασμένη λύπη
ἐβρόύφησε τὸ αἷμά μας. — Ὑγείαινε, ψυχὴ μου!
(Ἀπέρχεται).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

ὦ Τύχη, Τύχη! ἄστατην οἱ ἄνθρωποι σὲ λέγουν.
Ἀπὸ αὐτὸν τὸν σταθερόν, σὺ ἄστατη, τί θέλεις;
Ἄς εἶσαι Τύχη ἄστατη, ὥστε ν' ἀλλάξης γνώμην
κί' ἀντὶ μακρὰν νὰ τὸν κρατῇς, νὰ μοῦ τὸν σείλῃς πίσω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ, ἔξωθεν.

Αἶ, κόρη μου, ἐξύπνησες;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Τί εἶναι; ποιὸς μὲ κράζει;
Ἐσύ 'σαι, ὦ μητέρα μου; — (Ἐξύπνησ' ἀπὸ τώρα;
ἢ μήπως δὲν ἐπλάγιασεν ἀκόμη; τί νὰ θέλῃς;)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ, εἰσερχομένη.

Πῶς εἶσαι, Ἰουλιέτα μου;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ὅχι καλά, μητέρα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Αἰῶνια τὸν θάνατον θὰ κλαίῃς τοῦ Τυβάλτη;
ἢ μὲ τὰ δάκρυα θαρρῆεις τὸν τάφον του θ' ἀνοίξῃς;

κι' ἂν τὸν ἀνοίξης, τὴν ζωὴν θὰ τοῦ τὴν ξαναδώσης;
 Παῦσε τὰ χλαύματα λοιπόν. Ἡ μετρημένη λύπη
 πολλὴν ἀγάπην μαρτυρεῖ· κ' ὑπερβολὴ τῆς λύπης
 δὲν φανερόνει πολὺν νοῦν.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

ὦ! ἄφησε νὰ κλαίω
 ἐκεῖνον ὁποῦ ἔχασα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ὅπισω δὲν τὸν φέρνεις,
 κ' αἰσθάνεσαι πλειότερον τὴν λύπην τοῦ χαμοῦ του.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Αἰσθάνομαι πῶς μ' ἔλειψεν ὁ φίλος μου, καὶ κλαίω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Δὲν κλαίεις τόσον κόρη μου, τὸν θάνατον ἐκείνου,
 ὅσον ποῦ ζῇ ὁ μιαρὸς, ποῦ ἔπῃρε τὴν ζωὴν του.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ μιαρὸς;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ὁ μιαρὸς Ρωμαῖος.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

ὦ! δὲν ἐταίριαξαν ποτὲ ὁ μιαρὸς κ' ἐκεῖνος! ("").
 Τὸν συγχωρῶ, κι' ἀπ' τὸν Θεὸν συγχώρησιν νὰ εὔρη.
 Πλὴν τὴν καρδιάν μου ἴσ' αὐτὸν δὲν ἔκαυσε κανέννας.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Σοῦ καίει τόσον τὴν καρδιάν τὸ ὅτι ὁ κακοῦργος
 ἀκόμη ζῇ.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Κ' ἐκεῖ ποῦ ζῇ τὰ χέρια μου δὲν φθάνουν !
 Ἐκδίκησιν ἄς ἔπαιρνα ἐγὼ καὶ ὄχι ἄλλος.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Θὰ ἔλθῃ κι' ἡ ἐκδίκησις, θὰ ἔλθῃ· μή σε μέλει.
 Παῦσε τὰ κλαύματα. Ἐγὼ 'ς τὴν Μάντουαν θὰ στείλω,
 ἐκεῖ ὅπου ἐξέφυγεν αὐτὸς ἐξωρισμένος,
 νὰ τοῦ κεράσουν καὶ τι ποῦ δὲν τὸ περιμένει,
 ὥστε νὰ 'πάγῃ, συντροφιὰν νὰ κάμῃ τὸν Τυβάλτην·
 καὶ τὴν καρδιάν σου μὲ αὐτὸ θὰ τὴν εὐχαριστήσω.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

ὦ! τὴν καρδιάν μου τίποτε δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ,
 ἂν τὸν Ρωμαῖον δὲν ἰδῶ... νεκρόν⁽¹⁵⁾... τὸ πᾶν νομίζω,
 ἀφοῦ ἐκεῖνον π' ἀγαπῶ δὲν ἔχω... καὶ μοῦ λείπει.
 Ἄν εὖρης ἄνθρωπον ἐσὺ νὰ στείλῃς τὸ φαρμάκι,
 θέλω μονάχη μου ἐγὼ νὰ τὸ προετοιμάσω,
 τέτοιο, ποῦ ἅμα τὸ γευθῇ νὰ τὸν ἀποκοιμήσῃ.
 Ἀχ! πῶς ἀναγριόνομαι ν' ἀκούω τ' ὄνομά του,
 καὶ ὅμως νὰ μὴ δύναμαι νὰ πεταχθῶ κοντά του,
 καὶ ὅλην τὴν ἀγάπην μου πρὸς τὸν ἐξάδελφόν μου
 νὰ τοῦ τὴν δείξω... εἰς αὐτόν ποῦ 'πῆρε τὴν ζωὴν του!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ἐτοίμασέ το, κι' ἄνθρωπον θὰ εὕρω νὰ τὸ δώσῃ.
 Πλὴν τῶρα ἔχω νὰ σοῦ 'πῶ χαροποιά, παιδί μου.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Καλοδεχάμενη ἡ χαρὰ εἰς τέτοιαις μαύραις ὥραις!
 ποῖα εἶναι τὰ χαροποιά:

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ἕνα πατέρα ἔχεις,
 ποῦ ἔχει, Ἰουλιέτα μου, τὴν ἔννοιαν σου, καὶ θέλει
 τὴν πλαχωμένην σου καρδιὰν νὰ σοῦ τὴν ἐλαφρώσῃ,
 καὶ τώρα σοῦ ἐτοίμασε χαρμόσυνην ἡμέραν,
 ποῦ δὲν τὴν ἐπερίμενες, καὶ οὐτ' ἐγὼ ἀκόμῃ.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Κι' ἂν ἔχω ῥώτημα καλόν, τί ἡμέρα εἶναι τούτῃ;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Πρῶτὶ πρῶτῃ, μὲ τὸ καλόν, τὴν ἐρχομένην πέμπτην
 ἓνας γαμβρὸς εὐγενικὸς καὶ ζηλευτός, ὁ Πάρης,
 θὰ σ' ὀδηγήσῃ ἀπ' ἐδῶ εἰς τοῦ Ἀγίου Πέτρου
 τὴν ἐκκλησίαν, κόρη μου, καμαρωμένην νύμφην.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἄ! Μὰ τὴν ἐκκλησίαν του καὶ μὰ τὸν Ἅγιον Πέτρον,
 ἐκεῖ ἐμένα βέβαια καμαρωμένην νύμφην
 ὁ Πάρης δὲν μὲ ὀδηγεῖ! Τί εἶναι τόση βία;
 Δὲν ἤλθε καὶ νὰ μοῦ τὸ πῆ ὁ ἄνδρας ποῦ μὲ θέλει,
 κι' ἀμέσως στεφανώματα! Παρακαλῶ, μητέρα,
 εἰπέ το 'ς τὸν πατέρα μου· δὲν θέλω ἀπὸ τώρα
 νὰ 'πανδρευθῶ. Καὶ ἂν ποτὲ θελήσω, παίρνω ὄρκον
 πῶς προτιμῶ χίλιαις φοραῖς νὰ πάρω τὸν Ρωμαῖον,
 ποῦ 'ξεύρεις πόσον τὸν μισῶ, παρὰ ποτὲ τὸν Πάρην!
 Χαρά 'ς το!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Νά, ποῦ ἔρχεται ὁ ἴδιος ἐδῶ πέρα.
 Εἰπέ του τα μονάχη σου κ' ἰδὲ πῶς θὰ τὰ πάρῃ.
 (Εἰσέρχονται ὁ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ καὶ ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἦ τοῦ ἡλίου τὸ βασίλευμα ἢ γῆ δροσοσταλάζει.

ἀλλὰ εἰς τὸ βασίλευμα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου
πέφτει βροχὴ μὲ τὰ σωστά. Ποτάμι θὰ τὸ κάμης;
Ἄκομή χύνεις δάκρυα; Αἰώνια θὰ βρέχῃ;
Τὸ κάμνεις τὸ κορμάκι σου συγχρόνως καὶ καράβι
καὶ ἄνεμον καὶ θάλασσαν. Τὰ δύο σου ἴματια εἶναι
ἢ θάλασσα, μὲ δάκρυα καταπλημμυρισμένη.
Καράβι ἔχεις τὸ κορμί ποῦ πικροαρμενίζει
μέσ' τὴν πλημμύραν. Κι' ἄνεμος οἱ ἀναστεναγμοί σου.
Φοβοῦμαι, ἂν ὁ ἄνεμος δὲν γαληνεύσῃ, μήπως
τὸ θαλασσοδαρμένον σου κορμάκι τὸ βουλῇσῃ. —
Τῆς εἶπες τὴν ἀπόφασιν ποῦ ἔλαβα, γυναῖκα;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Τὰ εἶπα, πλὴν εὐχαριστεῖ.... νὰ 'πανδρευθῇ δὲν θέλει...
'Ανόητη! τῆς ἤξιζε νὰ πανδρευθῇ τὸν Χάρον!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Σιγά· δὲν ἐκατάλαβα, γυναῖκα· ξαναπὲ το·
Τί λέγει; τί; εὐχαριστεῖ; νὰ 'πανδρευθῇ δὲν θέλει;
Δὲν εἶναι ὑπερήφανη, δὲν εἶν' εὐτυχισμένη
ὅπου ἐκαταφέραμεν, ἐνῶ δὲν τὸ ἀξίζει,
νὰ τὴν ἀρράβωνίσωμεν μὲ ἓνα τέτοιον νέον;

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Δὲν εἶμαι ὑπερήφανη· εὐγνώμων εἶμαι μόνον.
Δι' ἓνα πρᾶγμα ποῦ μισῶ ὑπερήφανη δὲν εἶμαι.
Εὐγνωμονῶ διὰ κακόν, π' ἀντὶ καλοῦ μοῦ κάμνουν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί πρᾶγμα; ποιὸς σ' ἐρώτησε; Θὰ ἔχωμεν καὶ γνώμην!
Εὐγνώμων, κ' ὑπερήφανη, καὶ εἶμαι, καὶ δὲν εἶμαι,
Κ' εὐγνωμονῶ, κι' ὄχι καὶ ναί... Ἀκοῦς ἐκεῖ! Κεράτζα,

νὰ παύσουν τὰ εὐγνώμονῳ καὶ ἕξυπερηφανεύσου,
 κ' ἐτοίμασε τὰ πόδια σου τὴν ἐρχομένην πέμπτην
 ἔς τὴν ἐκκλησίαν γνωστικὰ νὰ ἔλθῃς μὲ τὸν Πάρην,
 εἰ δὲ συρτὴν ἕως ἐκεῖ ἐγὼ θὰ σὲ τραβήξω!
 Φύγ' ἀπ' ἐμπρός μου ξέπλυμα, — χολοπερεχυμένη!
 πῆγαινε, βρώμα!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ἐντροπή! ἔς τὰ σύγκαλά σου εἶσαι;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Πατέρα μου, παρακαλῶ γονατιστὴ ἐμπρός σου,
 ἡσύχασε, καὶ ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ δυὸ λόγια.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Βρώμα, κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ! Παρήκοη! Τὴν πέμπτην
 ἔς τὴν ἐκκλησίαν πῆγαινε, ἦ, νὰ ποῦ σοῦ τὸ λέγω,
 νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν τὰ ῥμάτια μου ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου!
 Δὲν θέλω λέξιν νὰ μοῦ πῇς· ἀπόκρισιν δὲν θέλω!
 Μὲ τρώγ' ἡ ἀπαλάμη μου! — Ἐλέγαμεν, γυναῖκα,
 πῶς δὲν εὐλόγησ' ὁ Θεὸς τὸν γάμον μας πλουσίως,
 διότι μᾶς ἐχάρισεν αὐτὴν τὴν κόρην μόνον.
 Ἀλλὰ μᾶς ἔπεσε πολὺ καὶ τούτῃ, καθὼς βλέπω.
 Δὲν ἦτον εὐλογία τοῦ ἡτο Θεοῦ κατάρῃ!
 Νὰ μὴ σε βλέπω!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ὁ Θεὸς νὰ τὴν πολυχρονίζῃ!
 Αὐθέντα, ἔχεις ἄδικον αὐτὰ νὰ τῆς τὰ λέγῃς.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Καὶ πῶς, κυρὰ σοφία μου; Τὰ λόγια σου ὀλίγα,
 ἢ πῆγαινε νὰ φλυαρῇς μὲ ταῖς συντέκνισαῖς σου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Δὲν εἶπα τίποτε κακόν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Νὰ κάμνης τὴν δουλειάν σου.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Κανεῖς μιὰν λέξιν νὰ εἰπῇ ἐμποδισμένον εἶναι;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Σώπα, κομμένη κεφαλὴ! Σοῦ εἶπα νὰ πηγαίνης
νὰ λέγῃς ταῖς σοφίαις σου εἰς ταῖς συντέχνισαίς σου.
Ἐδῶ δὲν μᾶς χρειάζονται.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Παρὰ πολὺ ἀνάπτεις.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Μὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὁ νοῦς μου θὰ μοῦ φύγῃ!
Ἡμέραν, νύκτα, πάντοτε, ὅς τὸν ὕπνον μου, ὅς τὸν ξύπνον,
ὅς τὴν μοναξιάν, ὅς τὴν συντροφιάν, ὁ νοῦς κι' ὁ λογι-
σμός μου
ἦτον αὐτὸς καὶ μοναχός: τὸ πῶς νὰ τὴν ἁνδρεύσω⁽⁴⁶⁾.
Καὶ τώρα, ποῦ κατώρθωσα νὰ εὕρω τέτοιον νέον,
μ' ἀνατροφὴν, καὶ πλούσιον, κι' ἀρχοντογεννημένον,
γεμάτον προτερήματα καὶ ἀρεταῖς γεμάτον,
τώρα ποῦ ἡῦρα τὸν γαμβρόν ποῦ ἡ καρδιά μου θέλει,
νὰ ἔχῃς ἓνα ξόانون κλαψιάρικον ἐμπρὸς σου,
ν' ἀκούῃς ἓνα κνώδαλον μὲ τ' ἀναφυλλητόν της,
ἐνῷ δουλεύει ἡ Μοῖρά της, ἐκείνη νὰ σοῦ λέγῃ:
δὲν θέλω, δὲν τὸν ἀγαπῶ, εἶμαι ἀχόμη νέα,
εὐχαρισῶ, παρακαλῶ, συγχώρησε.—Σοῦ δείχνω,

σου δείχνω ἄν συγχώρησε, ἂν δὲν ἀλλάξης γνώμην!
 Δὲν μένεις εἰς τὸ σπίτι μου, καὶ ὅπου θέλεις βόσκει!
 Δὲν χωρατεύω. Σκέψου το. Ἡ πέμπτη πλησιάζει.
 Βάλε τὸ χέρι ἔς τὴν καρδιὰν καὶ καλοσυλλογίσου.
 Ἄν τύχη κ' εἶσαι κόρη μου, ἔς τὸν φίλον μου σὲ δίδω.
 Ἐὰν δὲν ἦσαι κόρη μου, κρημνίσου, πεῖνα, δίψα,
 ἔς τοὺς δρόμους ψωμοζήτευσέ, καὶ ψόφησε ἔς τοὺς δρόμους!
 Μὰ τὴν ψυχὴν μου, ὅσω ζῶ δὲν θέλω νὰ σὲ ἑξύρω,
 κ' οὔτε τὸ μάτι σου θὰ ἰδῇ ποτὲ κληρονομίαν μου.
 Ἴδὲ καὶ συλλογίσου το. Τὸ εἶπα. Δὲν ξελέγω!

(Ἀπέρχεται).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

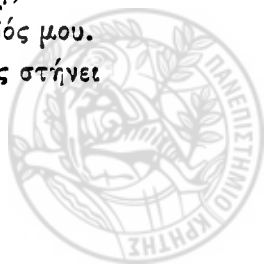
ὦ! ὕψηλὰ ἔς τοὺς οὐρανοὺς δὲν κάθεται εὐσπλαγχνία
 νὰ ἐλεήσῃ ἀπ' ἐκεῖ τῆς λύπης μου τὸ βάθος;
 Μὴ μ' ἀρνηθῇς, μάνα γλυκειά. Ἀνάβαλε τὸν γάμον
 δι' ἓνα μῆνα μοναχά, ἢ μίαν ἐβδομάδα.
 Ἄν δὲν τὸ κάμῃς, στρῶσέ μου τὴν νυμφικὴν μου κλίνην
 ἔς τὸ μνημα, ὅπου ἀπὸ χθὲς κοιμᾶται ὁ Τυβάλτης.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Δὲν ἔχω λέξιν νὰ εἰπῶ καὶ ὁμιλεῖς τοῦ χάκου.
 Νὰ κάμῃς ὅπως ἀγαπᾷς· τελείωσα μαζὶ σου.
 (Ἀπέρχεται).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Θεέ μου! — Παραμάνα μου, εἰπέ μου, πῶς νὰ γείνη;
 Εἶναι ὁ ἄνδρας μου ἔς τὴν γῆν, κ' οἱ ὄρκοι μου ἐπάνω
 ἔς τοὺς οὐρανοὺς. Πῶς εἰς τὴν γῆν οἱ ὄρκοι νὰ γυρίσουν,
 ἐκτὸς ἐὰν ἐξ οὐρανῶν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς στείλῃ;
 Ἄχ! δός μου μίαν συμβουλήν· παρηγορίαν δός μου.
 Ἀλλοίμονον! ἡ Μοῖρά μου σκληραῖς παγίδαις στήνει

εἰς μιὰν ἀδύνατην ψυχὴν, ὥσάν τὴν ἰδικήν μου.
Εἰπέ· τί ἔχεις νὰ μοῦ 'πῆς; Ἄχ! παρηγόρησέ με,
εἰπέ μιὰν λέξιν νὰ χαρῶ, ἢ μαύρη.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Νὰ τί λέγω.

Ἐξωρισμένον ἀπ' ἐδῶ τὸν ἔχουν τὸν Ρωμαῖον·
καὶ βάζω τὸ κεφάλι μου, ποτὲ δὲν θὰ τολμήσῃ
ἐδῶ νὰ ἔλθῃ φανερά νὰ σὲ ξαναζητήσῃ·
ἢ καὶ ἂν ἔλθῃ, μυστικά θὰ ἔλθῃ, καὶ κρυμμένος.
Λοιπόν, ἀφοῦ τὰ πράγματα ἤλθαν καταπῶς ἤλθαν,
νομίζω τὸ καλλίτερον νὰ 'πανδρευθῇς τὸν Πάρην.
'Ω! εἶναι ἀξιόλογος ὁ νέος καὶ ὠραίος·
'σάν πατζαβοῦρα φαίνεται κοντά του ὁ Ρωμαῖος!
Τί μάτι ἔχει! Ἄετὸς δὲν ἔχει τέτοιο 'μάτι!
Νὰ μὴν ἰδῶ ποτὲ καλὸν ἐὰν αὐτὸς ὁ γάμος
δὲν ἔβγῃ καλορρίζικος. Τὸν ξεπερνᾷ τὸν πρῶτον!
Πλὴν καὶ νὰ μὴ τὸν ξεπερνᾷ, ἀπέθανεν ὁ πρῶτος·
ἢ, καὶ νὰ μὴν ἀπέθανε, δὲν καταντᾷ τὸ ἴδιον
ἂν ζῇς χωρὶς νὰ χαίρεσαι τὰ στέφανα ἐκεῖνα; (⁴⁷)

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Μὲ τὴν καρδιάν σου ὁμιλεῖς;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Καὶ μ' ὅλην τὴν ψυχὴν μου.
Εἰ δὲ καρδιάν μου καὶ ψυχὴν κατὰρα νὰ ταῖς εὑρῇ.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

'Αμὴν!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τί εἶπες;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Μ' ἔδωσες πολλήν παρηγορίαν.

Πήγαινε μέσα νὰ εἰπῆς, πῶς εἶμαι λυπημένη
διότι τὸν πατέρα μου παρώργισα, καὶ ὅτι
πηγαίνω τώρα 'ς τὸ κελλὶ τοῦ πάτερ Λαυρεντίου
νὰ 'πῶ ταῖς ἁμαρτίαις μου καὶ ἄφεσιν νὰ λάβω.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Μετὰ χαρᾶς θὰ τὸ εἰπῶ. Τί φρόνιμα ποῦ κάμνεις.
(Ἐξέρχεται).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Κατηραμένε πειρασμέ! Παληόγρηα ἀχρεία!
Τί εἶναι τὸ χειρότερον; Νὰ θέλῃς νὰ πατήσω
τὸν ὄρχον μου; ἢ τὸ κακὸν νὰ λέγῃς τοῦ ἀνδρός μου,
μ' αὐτὴν τὴν ἴδιαν τὴν φωνὴν ποῦ μοῦ τὸν ἐπαινοῦσες
καὶ ταῖρι δὲν τοῦ εὕρισκες τόσαις φοραῖς καὶ τόσαις;
ὦ! φύγε, σύμβουλε καχέ! Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα
θὰ κάμῃ διαζύγιον μ' ἐσένα ἢ καρδιά μου. —
Νὰ ἰδῶ ἂν ὁ καλόγηρος μοῦ εὕρῃ θεραπείαν.
Ἄν κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀπελπισθῶ, μοῦ μένει ν' ἀποθάνω!
(Ἐξέρχεται).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Τὸ κελλίον τοῦ πατέρ Λαυρεντίου.

(Εἰσέρχονται ὁ πατήρ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ καὶ ὁ ΠΑΡΗΣ).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Τὴν πέμπτην; Μᾶλλον γρήγορα μοῦ φαίνεται;

ΠΑΡΗΣ

Τὸ θέλει

ὁ πενθερός· κ' ἡ βία του μοῦ ἔρχεται κ' ἐμένα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Καὶ οὔτε τὴν διάθεσιν τῆς νέας δὲν τὴν ἔξουρεις.

Τὸ πρᾶγμα δὲν μοῦ φαίνεται σωστόν, καὶ δὲν μ' ἀρέσει.

ΠΑΡΗΣ

Δὲν παύει ἀκατάπαυστα νὰ κλαίῃ τὸν Τυβάλητην,
καὶ δὲν τῆς εἶπα δι' αὐτὸ πολλὰ περὶ ἀγάπης.

Ἦ Ἀφροδίτη δὲν γελᾷ εἰς δακρυσμένον σπίτι·

ἀλλ' ὁ πατέρας της φρονεῖ, ὅτι καλὸν δὲν εἶναι

νὰ κατακυριεύεται ἀπὸ τὴν λύπην τόσον,

κι' ὥς φρόνιμος, ἐσχέφθηκε τὸν γάμον νὰ ταχύνη,

καὶ ἔτσι τῶν δακρύων της νὰ παύσῃ τὴν πλημμύραν·

διότι τρέφεται μ' αὐτὰ ἐνόσω ζῇ μονάχη,

ἐνῷ ἂν ἔχῃ συντροφίαν θὰ τῆς περάσουν ἴσως.

Ἴδου ποῦ τώρα ἔμαθες τὸ αἷτιον τῆς βίας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

(Ἄς ἀγνοοῦσα διατὶ ν' ἀργοπορήσῃ θέλω.)
Ἄλλὰ ἰδοὺ ποῦ ἔρχεται ἡ νέα 'ς τὸ κελλί μου.

(Εἰσέρχεται ἡ ΙΟΥΛΙΑΤΑ).

ΠΑΡΗΣ

Καλῶς τὴν τὴν γυναῖκά μου καὶ τὴν ἀρχόντισσάν μου.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Πρῶτα νὰ γείνω κ' ἔπειτα γυναῖκά σου μὲ λέγεις.

ΠΑΡΗΣ

Αὐτὸ τὸ πρῶτα γίνεται τὴν ἐρχομένην πέμπτην.

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Θὰ γίνῃ ὅ,τ' εἶναι γραπτόν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Αὐτὸ εἶν' ἡ ἀλήθεια.

ΠΑΡΗΣ

Καὶ ἤλθες 'ς τὸν πνευματικὸν νὰ σ' ἐξομολογήσῃ;

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Ἐξομολογοῦμαι εἰς ἐσέ, ἀπόκρισιν ἂν δώσω.

ΠΑΡΗΣ

Θὰ τοῦ εἰπῇς πῶς μ' ἀγαπᾷς;

ΙΟΥΛΙΑΤΑ

Τὸν ἀγαπῶ ἐκεῖνον·
αὐτὸ τὸ λέγω κ' εἰς ἐσέ.

ΠΑΡΗΣ

Πλὴν θὰ μοῦ 'πῇς ἐλπίζω,
ὅτι κ' ἐμένα μ' ἀγαπᾷς.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Καλλίτερα θ' ἀξίζῃ
ἀν' ἀπ' ὀπίσω σου τὸ 'πῶ, ἢ νὰ τὸ 'πῶ ἐμπρός σου.

ΠΑΡΗΣ

Ψυχὴ μου, σοῦ ἐχάλασαν τὰ δάκρυα τὴν ὄψιν.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Δὲν ἐκατέρωθωσαν πολὺ μ' αὐτὸ τὰ δάκρυά μου,
διότι ἦτον ἄσχημη καὶ πρὶν μοῦ τὴν χαλάσουν.

ΠΑΡΗΣ

Τὴν ἀδικοῦν πλειότερον ἀπὸ τὰ δάκρυά σου,
τὰ λόγια σου.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἀδίκημα δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια·
καὶ λέγω κατὰ πρόσωπον 'ς ἐμένα τὴν ἀλήθειαν.

ΠΑΡΗΣ

Μοῦ τὸ ἐκατηγόρησες, καὶ εἶναι ἰδικόν μου
τὸ πρόσωπόν σου.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

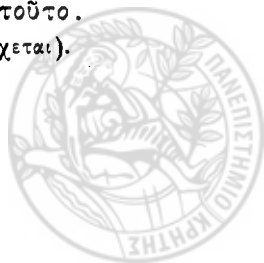
Πιθανόν, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀνήκει.—
Ἐχεις, ὦ πάτερ μου, καιρὸν νὰ σοῦ 'μιλήσω τώρα,
ἢ θέλεις τοῦ ἐσπερινοῦ τὴν ὥραν νὰ γυρίσω;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Προκρίνω τώρα, κόρη μου πολυσυλλογισμένη.
Αὐθέντα, σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς ἀφήσης μόνους.

ΠΑΡΗΣ

Νὰ μὲ φυλάξῃ ὁ Θεὸς ἐμπόδιον νὰ γείνω.
Θά σε ξυπνήσω τὴν αὐγὴν τὴν πέμπτην, Ἰουλιέτα.
Ὡς τότε, χαῖρε· δέξου το τὸ φίλημά μου τοῦτο.
(Ἀπέρχεται).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Κλείσε τὴν θύραν κ' ἔλα 'δῶ. Κλαῦσε καὶ σὺ μαζὶ μου·
ἐλπίς δὲν μένει, πάτερ μου· δὲν ἔχει θεραπείαν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἄχ, Ἰουλιέτα! ἔμαθα τὴν λύπην ποῦ σοῦ ἦλθε,
κ' ἡ συλλογὴ μου εἶσαι σύ, παιδί μου. Μοῦ τὸ εἶπαν
πῶς πρέπει, καὶ ἀναβολὴ δὲν ἡμπορεῖ νὰ γείνη,
τὸν Πάρην νὰ στεφανωθῇς τὴν ἐρχομένην πέμπτην.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

ὦ! μή μου λέγῃς, πάτερ μου, μὴ λέγῃς τί σοῦ εἶπαν,
ἐὰν δὲν ἔχῃς νὰ μοῦ 'πῇς καὶ πῶς νὰ τ' ἀποφύγω.
Ἄν ἄλλον τρόπον νὰ σωθῶ ἢ γινώσις σου δὲν βλέπη,
εἰπέ μου ὅτι γνωστικὴν ἀπόφασιν ἐπῆρα,
κ' εὐθὺς ἐδῶ τὴν ἐκτελῶ μὲ τὸ μαχαῖρι τοῦτο.

(Σύρει ἐκ τοῦ στήθους ἐγχειρίδιον).

Ταῖς δυὸ καρδιαῖς μας ὁ Θεός, ἐμοῦ καὶ τοῦ Ρωμαίου,
μᾶς τὰς συνένωσε, καὶ σὺ μᾶς ἔνωσες τὰ χέρια.
Παρὰ καινούριαν ἔνωσιν ποτὲ νὰ ὑπογράψῃ
αὐτὸ τὸ χέρι πῶβαλες 'ς τὸ χέρι τοῦ Ρωμαίου,
ἢ ἡ πιστὴ μου ἡ καρδιά 'ς ἐκεῖνον ν' ἀπιστήσῃ,
μ' αὐτὸ ἐδῶ ἅς σπαραχθῇ καὶ χέρι καὶ καρδιά μου!
Σκέψου λοιπόν, καὶ συμβουλὴν σὺ ὁ πραγμένος δός μου.
Εἰ δέ, μὲ βλέπεις; μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ καῦμοῦ μου
θὰ ἔλθῃ τὸ μαχαῖρί μου χριτῆς νὰ γείνη τώρα·
ἀπ' τὴν ἀπελπισίαν μου αὐτὸ θὰ με γλυτώσῃ,
ἐὰν δὲν εὕρῃ ἡ πεῖρά σου κ' ἡ τέχνη σου τὸν τρόπον
νὰ μοῦ γλυτώσῃ τὴν τιμὴν. Εἰπέ νὰ σε ἀκούσω.
Ἐὰν δὲν ἔχῃς ἱατρικόν, εἰπέ το, ν' ἀποθάνω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Κόρη μου, στάσου. Μιὰν μικρὴν ἐλπίδα μισοβλέπω.
 Ἀπελπισμένον τόλμημα θὰ ᾔηται, καθὼς εἶναι
 ἀπελπισμένη καὶ φρικτὴ καὶ ἡ περίστασίς σου.
 Ἐάν, παρὰ νὰ ᾤπανδρευθῇς μεθαύριον τὸν Πάρην,
 ἀποφασίζης καὶ τολμᾷς νὰ σκοτωθῇς ἀλήθεια,
 θὰ ἔχῃς τότε δύναμιν καὶ ν' ἀψηφῇσης πρᾶγμα
 ποῦ ὁμοιάζει θάνατον, ἐσὺ ὅπου γυρεύεις
 μὲ θάνατον ἀληθινὸν νὰ σώσης τὴν τιμὴν σου.
 Ἐγὼ σοῦ δίδω ἱατρικόν, ἂν θάρρος δὲν σοῦ λείπη.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Παρὰ ποτὲ νὰ ᾤπανδρευθῶ τὸν Πάρην, πρόσταξέ με
 ἀπὸ αὐτὴν νὰ κρημνισθῶ τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου·
 ἢ ᾗς τῶν κλεφτῶν νὰ πλανηθῶ τὰ μονοπάτια ᾗ πέ μου·
 ἢ πρόσταξέ με νὰ χωθῶ ὅπου φωλιάζουν φίδια·
 μαζῇ μ' ἀρκούδαις δέσε με ᾗς τὴν ἴδιαν ἀλυσίδα.
 ἢ κλεῖσέ με μεσάνυχτα ᾗς ἓνα κιβοῦρι μέσα,
 γεμάτον κόκκαλα νεκρῶν ποῦ τρίζουν καὶ κτυπιοῦνται,
 γεμάτον σκέλεθρα χλωμὰ κι' ὀλόγυμνα κρανία·
 ἢ πρόσταξέ με νὰ χωθῶ εἰς ἀνοιγμένον μνημα,
 καὶ τύλιξέ με ᾗς τοῦ νεκροῦ τὸ σάβανον· εἶπέ μου
 πρᾶγμα, ποῦ τρόμος μ' ἔπιανε καὶ νὰ τ' ἀκούσω μόνον,
 κι' ἀμέσως χάρις δισταγμὸν ἢ φόβον θὰ τὸ κάμω,
 νὰ μείνω ἀκηλίδωτη γυναῖκα τοῦ ἀνδρός μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Λοιπὸν ἀμέσως γύρισε ᾗς τὸ σπίτι τοῦ πατρός σου·
 καμῶσου τὴν χαρούμενην· εἶπέ ὅτι τὸν Πάρην
 τὸν θέλεις, κ' ὤπανδρεύεσαι· καὶ αὔριον τετάρτην

εὔρε τὸν τρόπον μοναχὴ τὴν νύκτα νὰ πλαγιάσῃς,
 χωρὶς ἢ παραμάνῃ σου νὰ κοιμηθῇ κοντὰ σου.
 Κι' ἀφοῦ πλαγιάσῃς, τὸ νερόν ποῦ ἔχει ἐδῶ μέσα
 εἰς τὴν φιάλην πάρε το· 'ς ταῖς φλέβαις σου ἀμέσως
 λήθαργος κρύος θὰ χυθῇ· θὰ παύσῃ ὁ σφυγμός σου,
 θὰ παύσῃ κι' ἡ ἀναπνοή, καὶ ζέστη δὲν θὰ μένῃ
 νὰ φανερόνῃ ὅτι ζῆς· θὰ μαρανθοῦν τὰ ῥόδα
 'ς τὰ μάγουλα, 'ς τὰ χεῖλη σου· κατάχλωμα θὰ γείνουν·
 κλειστὰ καὶ τὰ παράθυρα θὰ ἦναι τῶν ματιῶν σου,
 ὥσάν νὰ ἐσκοτείνιασεν ὁ Χάρος τὴν ζωὴν σου·
 τὰ μέλη σου παράλυτα καὶ καταναρκωμένα,
 ψυχρά, βαρεῖα κ' ἀλύγιστα ὥσάν νεκροῦ θὰ ἦναι.
 Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἐνός πλαστοῦ θανάτου
 θὰ κείτεσαι ἀναίσθητη σαράντα δύο ὥραις,
 καὶ μ' ἓνα 'ξύπνημα γλυκὸν κατόπιν θὰ συνέλθῃς.
 Ἀλλὰ τὴν πέμπτην τὸ πρωί, τὴν ὥραν ὅποῦ ἔλθῃ
 νὰ σ' ἐξυπνήσῃ ὁ γαμβρός, θὰ σ' εὔρῃ 'πεθαμμένην.
 Καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν παλαιάν μας τότε^(*),
 θὰ σ' ἐξαπλώσουν νεκρικὰ καὶ λαμπροστολισμένην,
 καὶ θὰ σε φέρουν ἀνοικτὴν 'ς τὸ ξυλοκράβδατόν σου
 'ς τὸν τάφον, ὅπου οἱ νεκροὶ τοῦ γένους σου κοιμοῦνται.
 Ὅμως ἐγὼ 'ς τὸ μεταξύ, καὶ πρὶν ἐσὺ 'ξύπνήσῃς,
 θὰ στείλω γράμμα κάθε τὶ νὰ μάθῃ ὁ Ρωμαῖος,
 κ' ἐδῶ νὰ ἔλθῃ· καὶ αὐτὸς κ' ἐγὼ τὸ 'ξύπνημά σου
 'ς τὸν τάφον θὰ προσμένωμεν· καὶ τὴν ἰδίαν νύκτα
 ἀπὸ ἐδῶ 'ς τὴν Μάντουαν σὲ παίρνει ὁ Ρωμαῖος.
 Ἴδου ὁ τρόπος νὰ σωθῇς ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν σου,
 ἐκτὸς ἐάν 'ς τὰ ὕστερα τὸ θάρρος σου κλονίσῃ
 εἴτε τῆς γνώμης ἀλλαγὴ, ἢ φόβος γυναικίσιος.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

ὦ! δός μου, δός μου το ἐδῶ, καὶ μή μου λέγῃς φόβους.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Νά! πήγαινε· μὴ κλονισθῇς εἰς τὴν ἀπόφασίν σου,
καὶ βοηθός σου ὁ Θεός! ἔς τὴν Μάντουαν θὰ στείλω
ἓνα πατέρα, γράμμα μου ἔς τὸν ἄνδρα σου νὰ φέρῃ.

ΙΟΥΔΑΙΕΤΑ

Ἀγάπη, δός μου δύναμιν νὰ εὕρω σωτηρίαν!
Μὲ τὴν εὐχὴν σου, πάτερ μου.
(Ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Θάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχονται ὁ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ, ἡ ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ, ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ καὶ
ΥΠΗΡΕΤΑΙ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Προσκάλεσέ μου σὺ αὐτούς, ποῦ εἶν' ἐδῶ γραμμένοι.
(Ἐξέρχεται εἰς ὑπηρετῆς).
Πήγαινε σύ, καὶ εἴχοσι μαγείρους νοίκειασέ μου (49).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Θὰ σοῦ τοὺς φέρω ὅλους διαλεκτούς, αὐθέντα μου.
Θὰ ἰδῶ πρῶτα ἂν γλείφουν τὰ δάκτυλά των.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Καὶ μὲ τοῦτο θὰ τοὺς δοκιμάσῃς ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Καὶ βέβαια, αὐθέντα μου· μόνον οἱ κακοὶ μάγειροι

δὲν γλείφουν τὰ δάκτυλά των· λοιπὸν ὅποιος δὲν γλείφεται δὲν μοῦ κάμνει.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πήγαινε· φεύγα.

(Ἐξέρχεται ὁ ὑπηρέτης).

Δὲν θὰ τὰ καταφέρωμεν ὥς τότε καθὼς πρέπει. —
Λοιπὸν ἐπῆγε 'ς τὸ κελλὶ τοῦ πάτερ Λαυρεντίου
ἢ Ἰουλιέτα;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Μάλιστα.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἴσως τὴν ὠφελήσουν
τὰ λόγια του. Ἀνάποδη καὶ δύστροπη ποῦ εἶναι.

(Εἰσέρχεται ἡ ΙΟΥΛΙΕΤΑ).

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Νά την. Ἰδέ! Χαρούμενη ἀπ' τὸ κελλὶ γυρίζει.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί κάμνεις; Ποῦ ἐγύριζες ὥς τώρα, πεισματάρη;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Εἰς μέρος ὅπου ἔμαθα πῶς ἦτον ἁμαρτία
ν' ἀντισταθῶ 'ς τὴν γνώμην σου καὶ εἰς τὸ θέλημά σου.
Ὁ ἅγιος πνευματικὸς μ' ἐπρόσταξε νὰ πέσω
γονατιστὴ 'ς τὰ πόδια σου, συγγνώμην νὰ ζητήσω.
Συγχώρησέ με· 'ς τὸ ἐξῆς θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τὸν Πάρην νὰ μηνύσετε! Ἀμέσως νὰ τὰ μάθῃ!
Καὶ αὔριον πρῶτὶ πρῶτὶ τὸ πρᾶγμα νὰ τελειόνῃ.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἵ τοῦ Λαυρεντίου τὸ κελλὶ ἀπήντησα τὸν νέον,
καὶ τοῦ ἀπέδειξα ἐκεῖ τὴν πρέπουσαν φιλίαν,
χωρὶς νὰ ᾽πάγω παρεκεῖ ἀπ' ὅ,τι μοῦ ἀρμόζει.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Καλά, καλά· τὸ χαίρομαι· ἔτσι σὲ θέλω· σήκω.
Τώρα μοῦ φέρνεσαι καλά. — Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Πάρην.
Σᾶς εἶπα νὰ μηνύσετε ἀμέσως πῶς τὸν θέλω. —
Τὸν ἅγιον καλόγηρον! Μὰ τὸν ἐσταυρωμένον,
ὅλ' ἡ Βερῶνα δι' αὐτὸ θὰ τοῦ γνωρίζῃ χάριν.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἀναίβα, παραμὰνα μου, μαζῇ μου νὰ διαλέξῃς
τὰ νυμφικὰ φορέματα, ποῦ αὔριον θὰ βάλω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Τὴν πέμπτην· ὅχι αὔριον· ἔχεις καιρὸν ἀκόμη.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Πηγαίνετε, πηγαίνετε· διὰ τὴν ἐκκλησίαν
ἐτοιμασθῆτε αὔριον.

(Ἀπέρχονται ἡ ΙΟΥΛΙΕΤΑ καὶ ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ἀλλὰ καιρὸς δὲν μένει·
νυχτόνει.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δὲν βαρύνεσαι; Θὰ τρέξω ἄνω κάτω,
θὰ ἐτοιμάσω κάθε τί κ' ἡσύχασε, γυναῖκα·
᾽ς τὴν Ἰουλιέταν πῆγαινε κ' ἰδὲ τὰ νυμφικὰ της.
Δὲν πάγω ᾽ς τὸ κρεβδάτι μου ἀπόψε. Ἀφῆσέ με·
θὰ κάμω τὴν νοικοκυράν. — Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; — Κανένας!
Ἐβγήκαν ὅλοι! Τὸ λοιπὸν μονάχος μου πηγαίνω

εἰς τὸν γαμβρόν, δι' αὔριον νὰ τὸν προετοιμάσω.
 Ἐλάφρῳσιν αἰσθάνεται μεγάλην ἡ καρδιά μου,
 ἀφοῦ αὐτὴ, ἡ παλαβὴ, 'ς τὰ σύγκαλά της ἤλθε.
 ('Εξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ὁ κοιτῶν τῆς Ἰουλιέτας.

(Εἰσέρχονται ἡ ΙΟΥΛΙΕΤΑ καὶ ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Αὐτὸ τὸ φόρεμα ἐδῶ εἶναι καλόν. Ἀπόψε
 νὰ μὲ ἀφήσης μοναχὴν, καλὴ μου παραμάννα.
 Ἐχω νὰ κάμω προσευχαῖς, καὶ νὰ παρακαλέσω
 νὰ βοηθήσῃ τοῦ θεοῦ ἡ χάρις τὴν ψυχὴν μου,
 ποῦ 'ξεύρεις πόσας συμφορὰς καὶ ἀμαρτίας ἔχει.

(Εἰσέρχεται ἡ ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Δουλεύετε; Μὲ θέλετε κ' ἐγὼ νὰ βοηθήσω;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ὅχι, μητέρα. Ἐτοιμα εἶν' ὅλα, ὅσα ἔχω
 σ' τὴν αὐρινὴν παράταξιν νὰ βάλω. Ἀφῆσέ με
 νὰ μείνω τώρα μοναχὴ, παρακαλῶ· κι' ἀπόψε
 ἄς μείνῃ ἡ παραμάννα μου μαζὶ σου· κράτησέ την·
 ἡ προετοιμασία σου θὰ σ' ἔχῃ ἄνω κάτω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Καλὴν σου νύκτα· πλάγιασε νὰ κοιμηθῇς ἀμέσως
 καὶ ὕπνος σοῦ χρειάζεται ἀπόψε.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Καλὴν νύκτα.

('Απέρχονται ἡ ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ καὶ ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Θεὸς ἡξεύρει ἂν ποτὲ ξαναενταμωθῶμεν!

Ὡσὰν νὰ μοῦ παρέλυσε τὰς φλέβας χρῦος φόβος,
καὶ μοῦ παγώνει τῆς ζωῆς τὴν ζέσσην.—Θὰ τὰς κράξω·
ἂν τὰς ἰδῶ ἀναψυχὴν θὰ λάβω.— Παραμάνα! —
Πλὴν τί τὴν θέλω; Μόνη μου ἐγὼ νὰ παίξω ἔχω
τὴν ἀποτρόπαιον σκηνὴν! Ἐλα ἐδῶ, φιάλη! —
Κι' ἂν δὲν ναρκόνῃ τὸ πιστόν; Θὰ μὲ 'πανδρεύσουν τότε
αὔριον; ὦ! ποτέ, ποτέ! Ἰδοὺ τί θὰ μὲ σώσῃ!
'Εδῶ κοντὰ μου μέινε σύ.

(Θίπει πλῆσιόν της ἐγχειρίδιον).

'Αλλά, ἐὰν φαρμάκι

μοῦ ἔδωσ' ὁ καλόγηρος, καὶ θέλῃ ν' ἀποθάνω,
μήπως ὁ γάμος μου αὐτὸς τοῦ φέρῃ ἀτιμίαν,
διότι μ' ἐστεφάνωσε μὲ τὸν Ρωμαῖον πρῶτα;
Φοβοῦμαι μήπως εἶν' αὐτό. Ἄλλ' ὅχι δὲν πιστεύω·
ἁγίου ἔχει ὄνομα, καὶ τὸ ἀξίζει. Ὅχι·
δὲν θέλω τέτοιος σοχασμὸς 'ς τὸν νοῦν μου νὰ περάσῃ!
Καὶ ἂν ἐκεῖ ποῦ κείτομαι, πρὶν φθάσῃ ὁ Ρωμαῖος
νὰ με γλυτώσῃ, ἔξαφνα 'ς τὸν τάφον ἐξυπνήσω;
ὦ! τί τρομάρα! Μὴν πνιγῶ εἰς τὴν καμάραν μέσα,
ὅπου ἀέρα καθαρὸν τὸ βδελυρόν της στόμα
δὲν ἀναπνέει; καὶ νεκρὰν ὅταν θὰ φθάσῃ μ' εὔρη;
Ἦ καὶ ἂν ἦμαι ζωντανή, ἡ ἀγριάδα μήπως
νὰ εὔρεθῶ 'ς τὰ σκοτεινά, 'ς τὴν ἀγκαλιὰν τοῦ Χάρου,
εἰς τέτοιον μέρος φοβερόν,... ἐκεῖ 'ς τὸν θόλον μέσα,
ὅπου πρὸ τόσων γενεῶν χ' ἑκατοντάδων χρόνων

σωριάζονται τὰ κόκκαλα προγόνων μου θαμμένων·
 ὅπου 'ς τὸ χῶμα τὸ νωπὸν τὸ σῶμα τοῦ Τυβάλτη
 αἵματωμένον σήπεται 'ς τὸ νεκροσάβανόν του·
 ὅπου 'ς τὰ βάθη τῆς νυκτὸς φαντάσματα θὰ ἔβγαινουν...
 Ἀλλοίμονον! μήπως ἐκεῖ ἔξυπνήσω πρὶν τῆς ὥρας,
 'ς ἀποφοραῖς σιχαμεραῖς καὶ εἰς κραυγαῖς τρομάρας,
 ὥσάν νὰ ξερρίζονεται βλαστὰρι μανδραγόρα
 καὶ κράζει, καὶ τρελλαίνεται ὁ ἄνθρωπος π' ἀκούει;..⁽⁵⁰⁾
 ὦ! ἂν ἔξυπνήσω, μὴ ἐκεῖ τὰ λογικά μου χάσω,
 μ' αὐτοὺς τοὺς φόβους τοὺς φρικτοὺς περιτριγυρισμένη;
 καὶ φρενιασμένη, μὴ βαλθῶ νὰ παίζω μὲ τὰ μέλη
 τῶν προπατόρων μου ἐκεῖ; κ' αἵματοκυλισμένον
 νὰ ἔγᾳ ἀπ' τὸ σάβανον τὸ πτώμα τοῦ Τυβάλτη;
 καὶ μέσα 'ς τὴν μανίαν μου, ἐνὸς ἀνδρειωμένου
 προγόνου μου τὸ κόκκαλον ν' ἀρπάξω, καὶ μ' ἐκεῖνο
 'ς τ' ἀπελπισμένα χέρια μου, νὰ χύσω τὰ μυαλά μου;
 Τοῦ ἐξαδέλφου μου, ἰδοῦ, μοῦ φαίνεται νὰ βλέπω
 τὸ φάντασμα, καὶ κυνηγᾷ νὰ πιάσῃ τὸν Ρωμαῖον
 διότι τοῦ ἐκάρφωσε 'ς τὰ στήθη τὸ σπαθί του!
 Στάσου, Τυβάλτη· στάσου. ὦ! ...
 Ρωμαῖε, ἔρχομαι! Αὐτὸ τὸ πίνω δι' ἐσένα!
 (Πίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἡ αἰθουσα τοῦ Καπουλέτου.

(Εἰσέρχεται ἡ ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ καὶ ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Νά, πάρε τοῦτα τὰ κλειδιά, μυρωδικὰ νὰ φέρῃς.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Κάτω οἱ μάγειροι ζητοῦν χουρμάδες καὶ κυδώνια.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ, εἰσερχόμενος.

Σαλεύετε, σαλεύετε, κ' ἐπέρασεν ἡ ὥρα.

Δύο φοραῖς ὁ πετεινὸς ἐφώνησεν ὡς τώρα,
καὶ ἡ καμπάνα ἔσημανε ταῖς τρεῖς. Ἐχε ἔς τὸν φοῦρνον
Ἀγγελικὴ, τὸ μάτι σου· κι' ὅλον τ' αὐγὸν ἔς τὴν πῆταν.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ν' ἀφήσης τὰ νοικοκυριά καὶ πῆγαινε ἔς τὸ στῶμα·
φοβοῦμαι μήπως αὔριον μὲ τὸ νυκτέρι τοῦτο
θὰ ἦσαι ἄρρώστος.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐγώ; καθόλου. Νὰ ἡ ὥρα!

Πολλαῖς φοραῖς ἔξενύκτησα, καὶ ὅχι διὰ τόσον,
καὶ δὲν ἀρρώστησα ποτέ.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Τὸ ἔξεύρω· ἔς τὸν καιρόν σου
σοῦ ἤρεζε νὰ κυνηγᾷς τοὺς ποντικούς τὴν νύκτα·
πλὴν τέτοια ξενυχτίσματα ἐγὼ δὲν σοῦ τ' ἀφίνω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἄ! ζήλεια, ζήλεια!

(Εἰσερχονται ὑπηρέται φέροντες δίσκους, καλάθους, ξύλα, κτλ.)

Στάσου σύ· τί ἔχεις ἐκεῖ μέσα;

Α' ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Τὰ στέλνουν εἰς τὸν μάγειρα· τί εἶναι δὲν ἠξεύρω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐμπρός, ἐμπρός.

(Ἐξέρχεται ὁ Α' ὑπηρέτης).

Ἐσὺ ἐκεῖ, εἶναι στεγνὰ τὰ ξύλα;
κράξε τὸν Πέτρον, τὰ στεγνὰ ποῦ εἶναι νὰ σοῦ δείξῃ.

Β' ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐχω κεφάλι δὰ κ' ἐγώ, αὐθέντα, διὰ ξύλα·
δὲν ἔχω χρεῖαν νὰ μοῦ 'πῇ ὁ Πέτρος νὰ τὰ εὔρω.
(Ἐξέρχεται).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Ἄ! μ' ἔκαμε κ' ἐγέλασα μὲ τὴν ἀπόκρισίν του·
ἀλήθεια ξυλοκέφαλος! — Νά! 'ξημερόνει κι' ὅλα!
Ὁ Πάρης μὲ τὴν μουσικὴν νὰ ἔλθῃ δὲν θ' ἀργήσῃ·
ὅπου κι' ἂν ᾔναι θὰ φανῇ.

(Μουσικὴ ἔσωθεν)

Νά! ἔρχεται! Γυναῖκα!

Αἶ, παραμάννα! δὲν ἀκοῦς; ποῦ εἶσαι, παραμάννα!

(Εἰσέρχεται ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τὴν Ἰουλιέταν 'ξύπνησε κ' ἐτοίμασέ την. Τρέχα!
Ἐγὼ πηγαίνω νὰ τὰ 'πῶ μὲ τὸν γαμβρόν μου. Τρέχα·
τρέχα, καὶ ἦλθεν ὁ γαμβρός. Τρέχα εὐθύς, σοῦ λέγω!
(Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ὁ κοιτῶν τῆς Ἰουλιέτας.

(Ἡ ΙΟΥΛΙΑΤΑ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς. Εἰσέρχεται ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Κυρία! Αἶ, κυρία μου· ἀκούεις; Ἰουλιέτα! —
Κοιμᾶται τώρα 'ς τὰ βαθειά. — Ἀρνάχι μου· κυρία!

ὦ ἀκαμάτρα, ἐντροπή! Ἀγάπη μου, θ' ἀκούσης;
 Κυρία μου· καρδοῦλά μου· ἐσύ, γλυκειά μου νύμφη!
 Τί; οὔτε λέξιν; Βέβαια, τὸν χαίρεσαι τὸν ὕπνον.
 Καλοκοιμήσου! Αὖριον νὰ κοιμηθῇς δὲν ἔχει·
 ὁ Πάρης δὲν τὸ συγχωρεῖ. — Θεέ, συγχώρεσέ με,
 βαρὺς ποῦ εἶν' ὁ ὕπνος της! Νὰ τὴν 'ξυπνήσω πρέπει.
 Κυρία μου, κυρία μου! Ἐὰν ὁ Πάρης ἔλθῃ
 καὶ σ' εὖρῃ 'ς τὸ κρεβάτι σου, θά σε κατατρομάξῃ.
 Δὲν θὰ τρομάξῃς; Ἐύπνησε! — Μὲ τὰ φορέματά σου
 ἐπλάγιασες; Τί εἶν' αὐτό; Εἶν' ὥρα νὰ 'ξυπνήσῃς·
 Κυρία! Ἰουλιέτα μου!... Ἀλλοίμονον! Βοήθεια!
 Βοήθεια! Ἡ κυρία μου ἀπέθανε! Βοήθεια!
 ὦρα κακὴ! τί ἤθελα νὰ γεννηθῶ ἡ μαύρη!
 Ἄλιγον ραχί! — Αὐθέντα μου, κυρία μου, βοήθεια!

(Εἰσέρχεται ἡ ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Τί εἶν' ὁ τόσος θόρυβος;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἡμέρα ὠργισμένη!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Τί ἔπαθες;

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Κύτταξ' ἐκεῖ! Δυστυχισμένη ἡμέρα!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον! Παιδάκι μου, ζωὴ μου!
 ὦ! Ἀναστήσου, ἡ κ' ἐγὼ μαζὶ σου θ' ἀποθάνω.
 Βοήθεια! Βοήθεια! ὦ! φώναξε νὰ ἔλθουν.

(Εισέρχεται ὁ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Εἶν' ἐντροπή! Θὰ φέρετε τὴν Ἰουλιέταν ἔξω;
ἦλθ' ὁ γαμβρός.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Εἶναι νεκρή! ἀποθαμμένη εἶναι!
'Αλλοῖ, ἄλλοῖ!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Νὰ τὴν ἰδῶ ... Τελειωμένη· κρύα·
τὸ αἷμα ἐσταμάτησε· ἐβάρυναν τὰ μέλη·
ἀπεχαιρέτησ' ἡ ζωὴ τὰ χεῖλη τῆς πρὸ ὥρας·
ὁ Θάνατος ἀπλώθηκεν ἐπάνω 'ς τὸ κορμί τῆς,
'σάν παγωνιὰ παράκαιρη εἰς δροσερόν λουλουδί.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

'Ωρα κακὴ μᾶς 'πλάκωσε!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

'Ω συμφορὰ καὶ πίκρα!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

'Ο Χάρος ποῦ τὴν ἤρπασε νὰ τὴν μοιρολογήσω,
μοῦ ἔδесе τὴν γλῶσσάν μου καὶ φράζει τὴν φωνήν μου.

(Εἰσέρχονται ὁ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, ὁ ΠΑΡΗΣ καὶ ΜΟΥΣΙΚΟΙ).

ΠΑΡΗΣ

Εἶναι ἡ νύμφη ἑτοιμὴ διὰ τὴν ἐκκλησίαν;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Νὰ 'πάγῃ ἑτοιμὴ, ἀλλά... διὰ νὰ μὴ γυρίσῃ!
'Ω υἱέ μου, τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου σου, τὴν νύκτα,

ὁ Χάρος μὲ τὴν νύμφην σου ἐπλάγιασε. Ἴδὲ τὴν·
 τὸ ἄνθος ποῦ λαχτάριζες, τὸ 'μάδησεν ἐκεῖνος·
 ὁ Χάρος κληρονόμος μου, γαμβρός μου εἶν' ὁ Χάρος!
 Αὐτὸς ἐστεφανώθηκε τὴν κόρην μου· καὶ τώρα
 θὰ ξεψυχήσω, κ' εἰς αὐτὸν θ' ἀφήσω ὅ,τι ἔχω.
 Καὶ ἡ ζωὴ μου καὶ τὸ πᾶν ἀνήκουν εἰς τὸν Χάρον!

ΠΑΡΗΣ

Τόσον καιρὸν ἐπρόσμενα νὰ ἔλθῃ τούτ' ἡ 'μέρα,
 κι' αὐτὸ τὸ θέαμα ἐδῶ μοῦ ἔμελε νὰ φέξῃ!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Κατηραμένη, ἄτυχη, πικρὴ καὶ μαύρη 'μέρα!
 ὦρα κακὴ, ποῦ ὁ Καιρὸς χειρότερην δὲν εἶδε
 εἰς τὸ ταξεῖδι τὸ βαρὺ τοῦ μακρυνοῦ του δρόμου!
 Ἔνα τὸ εἶχα μοναχόν, μονάκριβον παιδί μου,
 αὐτὸ ἡ μόνη μου χαρά, παρηγορία μόνη,
 κι' ὁ Χάρος ἀπ' τὰ 'μάτια μου, ὁ ἄπονός, τὸ 'πῆρε!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

ὦ πίκρα! ὦ πικρὴ, πικρὴ, κατὰπικρη ἡμέρα!
 ἡμέρα βαρυορίζικη, πικρὴ, πικρὴ ἡμέρα,
 ὅπου πικρότερην ποτὲ δὲν εἶδα 'ς τὴν ζωὴν μου!
 ὦ 'μέρα, 'μέρα τρομερὴ! τῆς συμφορᾶς ἡμέρα!
 Δὲν ἐξανάγινε ποτὲ ἡμέρα τόσον μαύρη!
 ὦ συμφορά! 'μέρα ψυχρὴ! δυστυχισμένη 'μέρα!

ΠΑΡΗΣ

Ἀδικημένη, ἔρημη, ἀθλία, 'πεθαμμένη!
 Ἀδικημένη, Θάνατε, ἀπ' τὸ σκληρόν σου χέρι,
 ὦ Θάνατε, πικρὲ — πικρέ! Ἀγάπη μου, ζωὴ μου!
 ὄχι ζωὴ, — ἀγάπη μου ἐσὺ ἀποθαμμένη.

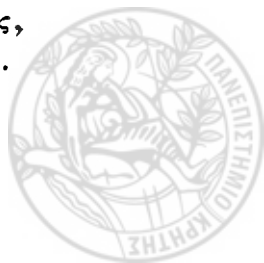

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Βασανισμένη, δυστυχής, καμμένη, σκοτωμένη!
 "Ωρα τῶν θρήνων, διατί νὰ ἔλθης, τὴν χαρὰν μας
 νὰ τὴν σκοτώσης; διατί; Παιδάκι μου, παιδί μου!
 ὄχι παιδί, — ψυχὴ μου σύ! Νεκράν, νεκράν σὲ βλέπω.
 Κάθε χαρά μου θὰ ταφῇ, ὦ κόρη μου, μαζὶ σου!

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Φθάνουν οἱ τόσοι ὁδυρμοί. Εἶν' ἐντροπὴ σας! Φθάνει!
 Δὲν διορθοῦν τὸ κακὸν οἱ ὁδυρμοὶ κ' οἱ θρήνοι.
 Αὐτὴ ἐδῶ 'ς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς ἐσᾶς ἀνῆκε·
 πλὴν σήμερον ὀλόκληρην ὁ οὐρανὸς τὴν θέλει·
 καὶ τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὴν νέαν κόρην.
 Τὸν θάνατον νὰ κλέψετε, κ' ἐδῶ νὰ τὸ κρατῆτε
 τὸ ἰδικόν σας μερτικόν, 'ς τὸ χέρι σας δὲν εἶναι.
 Εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν κρατεῖ τὸ μερτικόν του
 ὁ Οὐρανός. Ἡθέλετε τὴν ὑπερύψωσίν της·
 καὶ ἦτον εὐτυχία σας αὐτὴ νὰ εὐτυχήσῃ.
 Πρὸς τί τὴν κλαίετε λοιπόν, ποῦ εἶν' ἀνυψωμένη
 ἐπάνω ἀπ' τὰ σύννεφα, εἰς τ' Οὐρανοῦ τὰ ὕψη;
 Δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη σας ἀληθινὴ ἀγάπη,
 ἐὰν ἡ εὐτυχία της σᾶς φέρνει τόσῃ λύπῃ.
 Δὲν ἐκαλοπανδρεύθηκε ἡ χρόνια 'πανδρευμένη·
 χαρὰ 'ς τὴν ποῦ 'πανδρεύεται, καὶ νειόφυμφη 'πεθαίνει.
 Σφογγίσετε τὰ δάκρυα· 'ς τὸ εὐμορφον κορμί της
 ἐλᾶτε νὰ σκορπίσετε τὸ δενδρολίβανόν σας⁽⁵¹⁾.
 Στολίστετέ την ἔπειτα καὶ συνοδεύσετέ την
 'ς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀπαιτεῖ τὰ δάκρυα ἡ φύσις,
 ἂν καὶ γελᾷ τὸ Λογικὸν ὅταν ἡ Φύσις κλαίῃ.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τὰ ὅσα θὰ ἐγίνοντο ἐπὶ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου,
 ὡς τὸ λείψανον τῆς πόρης μου ὥς χρησιμεύσουν τώρα.
 Ἀντὶ λαλούμενα χαρᾶς, καμπάναις ὥς σημάνουν·
 ἀντὶ τραγούδια εὐθυμα, ὥς ψάλουν μοιρολόγια·
 τοῦ γάμου τὸ συμπόσιον ὥς γίνῃ κόλλυβά της,
 καὶ τ' ἄνθη της τὰ νυμφικὰ νεκρὴν ὥς τὴν βαντίσουν,
 καὶ κάθε τι ἀντίστροφον νὰ γίνῃ καὶ ν' ἀλλάξῃ!

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Πήγαινε μέσα. Πήγαινε μαζὶ του, ὦ Κυρία.
 Καὶ σύ, ὦ Πάρη, πήγαινε. Καὶ προετοιμασθῆτε
 νὰ νεκροσυνοδεύσετε τὸ εὐμορφον κορμὶ της.
 Μ' αὐτὸ τὰς ἁμαρτίας σας ὁ Κύριος παιδεύει,
 καὶ κλίνετε τὴν κεφαλὴν, νὰ μὴ παραθυμώσῃ.

(Ἐξέρχονται ὁ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ, ἡ ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ, ὁ ΠΑΡΗΣ
 καὶ ὁ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ).

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Αἰ! ὥς πηγαίνωμεν κ' ἡμεῖς καὶ τὰ λαλούμενά μας.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Πηγαίνετε· πηγαίνετε καλὰ μου παλλικάρια,
 κ' ἐστράβωσαν τὰ πράγματα, καθὼς παρατηρεῖτε.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Ἄς ᾤτον εἰς τὸ χέρι μας νὰ ὀσιάσουν, παραμὰνα.

(Ἀπέρχεται ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ).

(Ἐισέρχεται ὁ ΠΕΤΡΟΣ) (82).

ΠΕΤΡΟΣ

Μουσικοί, ὦ μουσικοί μου, παίξετέ μου χαίρου καρ-
 διά μου χαίρου· ἂν θέλετε τὸ καλὸν μου, παιδιά μου,
 παίξετέ μου το.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Καὶ διατί νὰ σοῦ παίξωμεν τὸ χαίρου¹ καρδιά
μου, χαίρου;

ΠΕΤΡΟΣ

Διότι ἡ ἰδιότης μου καρδιά παίξει μέσα της τὸ σχί-
σου καρδιά μου σχίσου. Παίξετέ μου, μουσικοί,
κανένα εὐθυμον σκοπὸν νὰ με παρηγορήσετε.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Δὲν παίζομεν τίποτε. Δὲν εἶναι καιρὸς διὰ μουσικὴν
τώρα.

ΠΕΤΡΟΣ

Δὲν παίζετε;

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Ὁχι.

ΠΕΤΡΟΣ

Τώρα νὰ σᾶς δώσω ἐγώ...

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Τί θὰ μᾶς δώσης;

ΠΕΤΡΟΣ

Ὅχι χρήματα βέβαια! ξύλον θὰ σᾶς δώσω.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Σώπα, παληόδουλε.

ΠΕΤΡΟΣ

Κύτταξε νὰ μὴ σοῦ χῶσῃ τὸ σπαθὶ τοῦ εἰς τὰ πλε-
 ρὰ ὁ παληόδουλος. Κύτταξε νὰ μὴ σοῦ βαρέσῃ τὸ ἴσον
 εἰς τὴν ράχιν σου.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Ἐλα ἔλα. Χῶσε τὸ σπαθί σου, καὶ ξέχωσε τὸ πνεῦμά σου.

ΠΕΤΡΟΣ

Τώρα νὰ σᾶς δείξω καὶ τὸ πνεῦμά μου. Θὰ σᾶς κοπανάσω μὲ τὸν νοῦν μου, ἀντὶ νὰ σᾶς τρυπήσω μὲ τὸ σπαθί μου. Ἀποκριθῆτέ μου ὡσὰν ἄνθρωποι.

Ὅταν τὴν ψυχὴν λύπη μᾶς πλακόνει
καὶ τὴν βασανίζῃ αἴσθημα πικρόν,
τότ' ἡ μουσικὴ μὲ ἤχον ἀργυρόν...

διατί ἤχον ἀργυρόν; διατί λέγει, ἡ μουσικὴ μὲ ἤχον ἀργυρόν; Ἐδῶ σὲ θέλω, Σῆμε Λαγουτάρη.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Τὸ λέγει, διότι τὸ ἀργύριον ἔχει γλυκὸν ἤχον.

ΠΕΤΡΟΣ

Περίφημα! Τί λέγεις ἐσύ, Τρίχορδε;

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Λέγω ἤχον ἀργυρόν, διότι οἱ μουσικοὶ παίζουν διὰ τὸ ἀργύριον.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἐξαίρετα! Καὶ σύ, κὺρ Δοξαρά;

Γ' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Δὲν ἔξεύρω τί νὰ ἔπω ἐγώ.

ΠΕΤΡΟΣ

Ἐγὼ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Λέγει μουσικὴ μὲ ἤχον ἀργυρόν, διότι δὲν σᾶς φέγγει τίποτε χρυσοῦν ἐσᾶς.

Τότ' ἡ μουσικὴ μὲ ἦχον ἀργυρὸν
μᾶς παρηγορεῖ καὶ μᾶς βαλσαμόνει.

(Ἀπέρχεται).

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Τί παλῆάνθρωπος εἶναι αὐτός;

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Νὰ 'πάγη νὰ χαθῇ! Ἐλα, πηγαίνωμεν μέσα. Ν' ἀκο-
λουθήσωμεν τὸ λείψανον, κ' ἔπειτα τρώγομεν ἐδῶ.

(Ἀπέρχονται).

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ὅδός εἰς Μάντουαν.

(Εἰσέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐάν τοῦ Ὑπνου ἡμπορῶ τὸ ἴματι νὰ πιστεύσω,
τὰ ὄνειρά μου εἶδῃσιν χαροποιὰν προλέγουν.
Αἰσθάνομαι ἔς τὸν θρόνον του ἐλαφροκαθισμένον
τὸν κύριον τοῦ στήθους μου. Κι' ἀπ' τὴν αὐγὴν ὡς τώρα
μιὰ ἀσυνείθιστη χαρὰ ἀνοίγει τὴν καρδιάν μου,
κι' ἀπὸ τὴν γῆν μὲ σοχασμοὺς παιδρὺς μ' ἀνασηκόνει.
Ἀπόψε τὴν γυναῖκά μου τὴν εἶδα ἔς τ' ὄνειρόν μου,
ὥσάν νὰ ἤρχετο ἐδῶ νὰ μὲ ἰδῇ· καὶ μ' ἤρρεν
ἀποθαμμένον· (ὄνειρον παράδοξον! ν' ἀφίγη
νὰ συλλογῇται ὁ νεκρός)· κι' αὕτῃ μὲ τὰ φιλιὰ της
τόσῃν ἐφύσησε ζωὴν εἰς τὰ νεκρά μου χεῖλη,
ὥστε ἀνέζησα ἐγώ, καὶ ἤμουν βασιλέας.
Ἄχ! Τί ἀπόλαυσις γλυκεῖα ἡ ζωντανὴ ἀγάπη,
ἀν τῆς ἀγάπης ἡ σκιὰ τόσῃν χαρὰν χαρίζη!

(Εἰσέρχεται ὁ ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἀπ' τὴν Βερώναν μήνυμα! Τί γίνεσαι, Βαλτάσσαρ;
Τοῦ καλογήρου γράμματα μοῦ φέρνεις; δόσε μού τα.
Πῶς εἶναι ἡ γυναῖκά μου; Τί κάμνουν οἱ γονεῖς μου;

Τί κάμν' ἡ Ἰουλιέτα μου; Τὸ ἐρωτῶ καὶ πάλιν.
 Ὅταν ἐκεῖν' ἦναι καλά, κανεῖς κακὰ δὲν εἶναι.

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Λοιπὸν ἐκεῖν' εἶναι καλά, κ' εἶναι καλὰ τὰ πάντα·
 ὅς τὸν τάφον τῶν προγόνων της τὸ σῶμά της κοιμᾶται,
 κ' ἡ αὐλή της ἡ ψυχὴ πετᾷ μὲ τοὺς ἀγγέλους.
 Ἐξαπλωμένην νεκρικὰ τὴν εἶδα εἰς τὸ μνήμα,
 κ' ἤλθα ἐδῶ νὰ σοῦ τὸ ἴπῳ. Συγχώρησε, αὐθέντα,
 ἂν φέρνω εἰδῆσιν κακὴν. Τὸ πρόσταγμά σου κάμνω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Αὐτὸ μοῦ ἔμελε; Λοιπὸν, δὲν σὰς ψηφῶ, ἀστέρια! —
 Πήγαιν' ἐκεῖ ποῦ κατοικῶ· χαρτὶ νὰ γράψω θέλω·
 κ' ἐνοίκειασέ μου ἄλογα. Ἀναχωρῶ ἀπόψε.

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Ὑπομονή, αὐθέντα μου. Τὸ πρόσωπόν σου εἶναι
 ἀγριευμένον καὶ χλωμόν. Φοβοῦμαι μὴ ξεσπᾷς
 καμμία νέα συμφορά.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μὴν ἔχῃς τέτοιον φόβον.
 Πήγαινε τώρα· ἄφες με, κί ὅ,τι σοῦ εἶπα κάμε.
 Τοῦ καλογήρου γράμματα δὲν ἔχεις νὰ μοῦ δώσης;

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Ὅχι, αὐθέντα μου καλέ, δὲν ἔχω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δὲν πειράζει.
 Τρέξε νὰ εὔρῃς ἄλογα. Εὐθὺς κ' ἐγὼ θὰ ἔλθω.
 (Ἀπέρχεται ὁ Βαλτάσσαρ).
 Ἀπόψε, Ἰουλιέτα μου, μαζὶ σου θὰ πλαγιάσω!

Πλὴν πῶς νὰ γίνη; — ὦ! ἔς τὸν νοῦν ἐνὸς ἀπελπισμένου

τί γρήγορα ποῦ τὸ κακὸν ἐμβαίνει! — Ἐνθυμούμαι, ἐδῶ πλησίον κατοικεῖ ἓνας φαρμακοπώλης.

Προχθές τὸν εἶδα. Βότανα ἐμάζευε σκυμμένος, μὲ ξεσχισμένον φόρεμα, μὲ φρύδια σουφρωμένα· τὸν εἶχε ὡς τὸ κόκκαλον ἢ πτώχεια φαγωμένον.

Καὶ εἰς τοῦ ξεπεσμένου τοῦ ἐργαστηριοῦ τοὺς τοίχους χελώναν εἶχε κρεμαστήν, καὶ δέρμα κροκοδείλου βαλσαμωμένον, καὶ πετσίᾳ ψαριῶν φρικωδεστάτων· κι' ἀνάρια ἔς τὸ τραπέζι τοῦ ἀραδιασμένα ἦσαν ἄδεια κουτιά, καὶ πράσινα ἀγγεῖα χωματένια, καὶ φούσκαις κατακίτριναις, καὶ μουχλιασμένοι σπόροι, καὶ τριαντάφυλλα παστά, κι' ἀπομεινάρια σπάγγου.

Κ' ἐγὼ ἐπαρατήρησα τὴν πτώχειαν του, καὶ εἶπα:

Ἐὰν εὐρίσκεται κανεὶς νὰ χρειασθῇ φαρμάκι, αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἐδῶ θὰ τοῦ τὸ ἐπωλοῦσε, κι' ἄς τιμωρῇ τὸν πωλητὴν μὲ θάνατον ὁ Νόμος.

Ὡσὰν νὰ τὸ ἐπρόβλεπα πῶς θὰ τὸν λάβω χρεῖαν!

Ἐδῶ νομίζω κατοικεῖ· ἀλλὰ τὸ ἐργαστήρι εἶναι κλειστόν. Ἐχει ἑορτήν. — Ἐσύ, φαρμακοπώλη!

(Εἰσέρχεται ὁ ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ).

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ

Ποιὸς κράζει τόσον δυνατά;

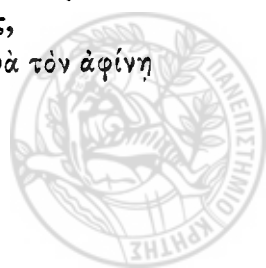
ΡΩΜΑΙΟΣ

Ἐλα ἐδῶ, καλέ μου.

Πτωχὸς μοῦ φαίνεσαι. Ἴδού· λάβε φλωριά σαράντα.

Θέλω φαρμάκι δυνατόν, νὰ ἐνεργῇ ἀμέσως,

κι' ἅμα ἔς ταῖς φλέβαις σκορπισθῇ νεκρὸν νὰ τὸν ἀφίνη

ἐκεῖνον ποῦ βαρέθηκε νὰ ζῇ, καὶ θὰ τὸ πάρῃ.
 Ἀπὸ τὸ σῶμα τὴν ζωὴν τὸ θέλω νὰ τὴν διώχνῃ
 διὰ μιᾶς, ὀρμητικά, καθὼς ὀρμᾷ κ' ἐβγαίνει
 ἀπὸ τὰ σπλάγχνα κανονιοῦ πυρῆτις ἀναμμένη.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ

Φαρμάκι ἔχω δυνατόν, καθὼς τὸ θέλεις· ὅμως
 τὸν τιμωρεῖ τὸν πωλητὴν μὲ θάνατον ὁ Νόμος.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τόσον πτωχὸς καὶ ἐλεεινός, καὶ θάνατον φοβᾶσαι;
 Ὡς τὰ μάγουλά σου φαίνεται ζωγραφισμένη ἡ πεῖνα·
 Ὡς τὰ λιμασμένα ὄμματα σου ἡ στέρησις κ' ἡ πτώχεια·
 Ὡς τὴν ῥάχιν σου ἡ ζητανιὰ κι' ὁ ἐξευτελισμός σου·
 ὁ Νόμος δὲν σὲ ἀγαπᾷ, κι' ὁ κόσμος δὲν σὲ θέλει·
 Νόμον νὰ γίνῃς πλούσιος ὁ κόσμος δὲν τὸν ἔχει·
 λοιπόν, τὸν Νόμον πάτησε καὶ πάρε, νὰ πλουτήσῃς.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ

Τὰ δέχεται ἡ πτώχεια μου, ἡ θέλησίς μου ὄχι.

ΡΩΜΑΙΟΣ

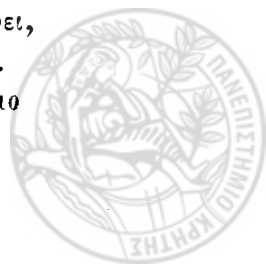
Ὅχι τὴν θέλησιν κ' ἐγώ, τὴν πτώχειαν σου πληρόνω.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ

Πάρε αὐτὸ καὶ χύσε το ὥς ὅ,τι πιοτὸν κι' ἂν ᾔναι,
 καὶ πῖέ το. Εἴκοσι ἀνδρῶν τὴν δύναμιν νὰ ἔχῃς,
 ἀμέσως ὅπου τὸ γευθῇς, εὐθὺς σὲ τελειώνει.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Νὰ τὰ φλωριά. Χειρότερον φαρμάκι τοῦτο εἶναι,
 εἰς τὸν βρωμόκοσμον αὐτὸν πλειότερον σκοτόνει,
 ἀπὸ αὐτό, ποῦ νὰ πωλῇς ὁ Νόμος σ' ἐμποδίζει.

Ἐγὼ φαρμάκι σοῦ πωλῶ, κί' ὄχι ἐσὺ ἐμένα!
 ὦρα καλῇ. Ἀγόρασε ψωμί νὰ κάμῃς σάρκα. —
 Ἐλα ἐσύ, ὦ ἱατρικόν, ὄχι φαρμάκι· ἔλα·
 ἐκεῖ, ὅς τῃς Ἰουλιέτας μου τὸν τάφον θά σε πάρω!
 (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τὸ κελλίον τοῦ πάτερ Λαυρεντίου.

ΠΑΤΕΡ ΙΩΑΝΝΗΣ, εἰσερχόμενος.

ὦ ἅγιε καλόγηρε, ὦ ἀδελφέ, ποῦ εἶσαι;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, εἰσερχόμενος.

Ἵσάν τὴν φωνὴν μου φαίνεται τοῦ πάτερ Ἰωάννου.
 Καλῶς ἔτον ἀπ' τὴν Μάντουαν! Τί λέγει ὁ Ρωμαῖος;
 Ἄν σ' ἔδωσε ἀπόκρισιν γραμμένην, δὸς τὸ γράμμα.

ΠΑΤΕΡ ΙΩΑΝΝΗΣ

Τοῦ τάγματός μας μοναχὸν ἐπῆγα νὰ ζητήσω,
 νᾶχω ὅς τὸν δρόμον σύντροφον⁽³³⁾· κ' ἐκεῖ ὅπου τὸν ἤῤρα
 νὰ περιθάλλῃ ἀσθενεῖς, διὰ μιᾶς πλαχόνου
 οἱ φύλακες τῆς πόλεως· ἐπῆραν ὑποψίαν
 μὴ ἔπεσε θανατικόν, κ' ἐσφράγισαν τὰς θύρας,
 καὶ μᾶς ἐκλείδωσαν ἐκεῖ ὅς τὸ μολυσμένον σπίτι,
 κ' ἐμένα εἰς τὴν Μάντουαν μ' ἐμπόδισαν νὰ πάγω.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Μὲ ποῖον ἔστειλες λοιπὸν τὸ γράμμα ὅς τὸν Ρωμαῖον;

ΠΑΤΕΡ ΙΩΑΝΝΗΣ

Δὲν ἦτο τρόπος νὰ σταλθῇ. Ἰδού· ἐδῶ τὸ ἔχω.

οὔτε μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ σοῦ τὸ στείλω 'πίσω.
Τόσος τοὺς ἔπιασε πολὺς ἐπιδημίας φόβος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

ὦ συμφορά! Τὸ γράμμα μου ἀσήμαντον δὲν ἦτο,
ἀλλ' εἶχε, μὰ τὸ ῥάσον μου, μεγάλην σημασίαν,
καὶ ἴσως ἡ ἀναβολὴ κακὸν μέγαλον φέρη.
Πήγαινε τώρα, πήγαινε, ὦ πάτερ Ἰωάννη,
εὔρε λαστόν, καὶ φέρε τον ἀμέσως 'ς τὸ κελλί μου.

ΠΑΤΕΡ ΙΩΑΝΝΗΣ

Εὐθὺς τὸν φέρνω.

(Ἀπέρχεται).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Μόνος μου θὰ τρέξω εἰς τὸ μνημα.
Ἡ Ἰουλιέτα ξυπνητὴ θὰ ἦναι εἰς τρεῖς ὥραις.
Θὰ ἔχη ἐναντίον μου παράπονον μέγαλον,
πὼς ὁ Ρωμαῖος εἶδησιν ἀκόμη νὰ μὴ λάβῃ.
Ἀλλὰ θὰ στείλω γράμματα 'ς τὴν Μάντουαν καὶ πάλιν,
κ' ἔως νὰ ἔλθῃ ὁ ἄνδρας τῆς τὴν κρύπτω 'ς τὸ κελλί μου.
Καυμένον πτώμα ζωντανόν, μὲ τοὺς νεκροὺς θαμμένον!
(Ἀπέρχεται).

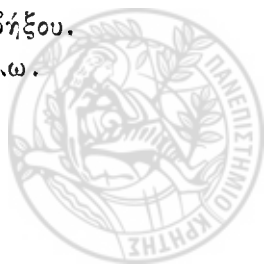
ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Κοιμητήριον· ἐν αὐτῷ τὸ οἰκογενειακὸν τῶν Καπουλετῶν
μνημεῖον.

(Εἰσέρχεται ὁ ΠΑΡΗΣ, καὶ ὁ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ του φέρων ἄνθη καὶ δαυλόν).

ΠΑΡΗΣ

Δὸς τὸν δαυλὸν καὶ πήγαινε. Παράμερα τραβήξου.
Ἦ σβῦσέ τον καλλίτερα. Νά με ἰδοῦν δὲν θέλω.

Ἐσὺ ἔξαπλώσου καταγῆς ἔς τὰ ἔλατα ἀποκάτω,
 κ' ἔχε τ' αὐτί σου κολλητὸν κάτω ἔς τὴν γῆν τὴν κούφριαν·
 ἀπ' τὸ συχνὸν τὸ σκάψιμον εἶν' ἄστρωτον τὸ χῶμα,
 καὶ ἂν ἔς τὸ κοιμητήριον κανεῖς περιπατήση,
 θὰ τὸν ἀκούσης. Σφύριξε ἀμέσως ποῦ ἀκούσης.
 Δόσε μου τ' ἄνθη. Πήγαινε, καὶ κάμε ὅπως εἶπα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ, καθ' ἑαυτόν.

Φοβοῦμαι ὀλομόναχος ἔς τοὺς τάφους· πλὴν θὰ μείνω.
 (Ἐπομακρύνεται).

ΠΑΡΗΣ

Σκορπίζω ἄνθη, ἄνθος μου, ἔς τὴν νυμφικὴν σου κλίνην,
 ἀλλοίμονον, μὲ χῶματα στρωμένην καὶ μὲ πέτραις!
 Ταῖς νύκταις μὲ ροδόσταγμα ἐγὼ θὰ τὴν ῥαντίζω,
 κι' ἂν λείψῃ τὸ ροδόσταγμα, μὲ δάκρυα πικρά μου.
 Τὸ μοιρολόγι μου αὐτὸ θὰ ἔχῃς κάθε νύκτα,
 νὰ ἔρχωμαι εἰς τὸν τάφον σου, νὰ ραίνω καὶ νὰ κλαίω.
 (Σφύριζει ὁ ἀκόλουθος).

Ἄ! τὸ παιδί μ' εἰδοποιεῖ· θὰ πλησιάσῃ κάποιος.
 Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔρχεται μ' ἀνόσιον ποδᾶρι,
 καὶ μοῦ χαλνᾷ τὴν νεκρικὴν πομπὴν τοῦ Ἑρωτός μου;
 Κρατεῖ ἔς τὸ χέρι του δαυλόν. ὦ νύκτα, σκέπασέ με!

(Εἰσέρχονται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ, καὶ ὁ ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ κρατῶν δαυλόν,
 μοχλὸν καὶ ἀξίνην).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Δός μου, Βαλτάσσαρ, τὸν μοχλόν· καὶ τὴν ἀξίνην δός μου.
 Τὸ γράμμα τοῦτο δός το ἔς τὰ χέρια τοῦ πατρός μου
 πρῶτ' πρῶτ'. Δός μου τὸ φῶς. Ἄν θέλῃς τὴν ζωὴν σου,
 ὅ,τι κι' ἂν τύχῃ νὰ ἰδῇς καὶ ὅ,τι κι' ἂν ἀκούσης,
 μὴ πλησιάσῃς κύτταξε καὶ μὴ μὲ διακόψῃς!

Ἔχω σκοπὸν νὰ καταιβῶ ἔς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου,
διότι καὶ τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς μου θέλω
νὰ τὸ ἰδῶ, κι' ἀπ' τὸ νεκρὸν τὸ χέρι τῆς νὰ πάρω
τὸ δακτυλίδι ποῦ φορεῖ· πολὺτιμον μοῦ εἶναι
καὶ ἔχω λόγον ἀκριβὸν ποῦ θέλω νὰ τὸ ἔχω.

Πλὴν ἂν γυρίσης καὶ βαλθῇς νὰ με παραμονεύσης,
μὰ τὸν Θεόν, τὰ μέλη σου κομμάτια θὰ τὰ κάμω,
νὰ τὰ σκορπίσω εἰς αὐτοὺς τοὺς πεινασμένους τάφους!
Εἶν' οἱ σκοποί μου ἄγριοι, ὅσον κ' ἡ ὥρα τούτη·
ἀκόμη πλέον τρομεροὶ καὶ ἐξαγριωμένοι
ἀπ' ὠργισμένην θάλασσαν, ἡ τίγριν πεινασμένην!

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Θὰ τραβηχθῶ, αὐθέντα μου, καὶ δὲν θὰ σὲ ταράξω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Μὲ τοῦτο τὴν ἀγάπην σου θὰ μοῦ τὴν ἀποδείξης.
Πάρε αὐτά,

(Τῇ δίδει τὸ βαλάντιόν του).

καὶ πῆγαινε, καὶ ὁ Θεὸς μαζὶ σου!

Ὡρα καλὴ σου, φίλε μου.

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Ἄς λέγῃ ὅ,τι θέλει,
ἐδῶ τριγύρω θὰ κρυφθῶ· δὲν φεύγω· μὲ τρομάζει
τὸ ῥάτι του· κάτι κακὸν ἔχει ἔς τὸν νοῦν φοβοῦμαι.
(Ἀποσύρεται).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ὡς ὅμα μαῦρον καὶ φρικτόν! ὦ σπλάγχχνον τοῦ θανάτου,
μὲ τ' ἀκριβώτερον κορμὶ τοῦ κόσμου χορτασμένον!
Ἰδοῦ, πῶς τὰ σαγόνια σου τὰ σάπια θὰ τ' ἀνοίξω,
κι' ἄλλην τροφὴν ἔς τὰ δόντια σου νὰ χῶσω ξανικῶς σου!
(Ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ μνημείου).

ΠΑΡΗΣ

Αὐτὸς εἶν' ὁ ἐξόριστος Μοντέκης, ὁ αὐθάδης,
 ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ Τυβάλτη,
 καὶ ν' ἀποθάνῃ ἔκαμε τ' ὥραϊον τοῦτο πλάσμα
 ἀπὸ τὴν λύπην. Κ' ἔρχεται ἀκόμη νὰ ὑβρίσῃ
 καὶ τὰ θαμμένα των κορμιὰ! Νὰ τὸν συλλάβω πρέπει.—
 Σταμάτησε τὸ ἔργον σου, ἀνόσιε Μοντέκη!
 Καὶ πέραν ἀπ' τὸν θάνατον ἐκδίκησιν γυρεύεις;
 Κατάδικε τρισάθλιε, σὲ συλλαμβάνω. Ἐλα,
 ὑπάκουσέ με· πήγαινε μαζὶ μου. Θ' ἀποθάνῃς!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Ναί· ὁ σκοπὸς μου εἶν' αὐτὸς ἀλήθεια! Ν' ἀποθάνω! —
 Ἀπελπισμένον ἄνθρωπον μὴ ἐρεθίζῃς, νέε·
 φύγε· ὦ! φύγε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄφες με. Φοβήσου
 αὐτοὺς ἐδῶ ποῦ κείμενοι. Παρακαλῶ σε νέε,
 μὴ μ' ἀγριεύῃς, μὴ ζητῇς καὶ ἄλλην ἁμαρτίαν
 ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι μου νὰ μοῦ ἐπισωρεύῃς.
 Φύγε, σοῦ λέγω· σ' ἀγαπῶ καλλίτερον ἀπ' ἐμένα.
 Κακὸν δὲν θέλω κανενὸς παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου.
 Μὴ μένης· φύγε γρήγορα. Ζῆσε νὰ λέγῃς, ὅτι
 ἓνας τρελλὸς εὐσπλαγχνικὸς σ' ἐβίασε νὰ φύγῃς.

ΠΑΡΗΣ

Δὲν τὰ ψηφῶ τὰ λόγια σου καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς σου,
 κι' ὥς ἄνθρωπον παράνομον ἐδῶ σὲ συλλαμβάνω.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Πόλεμον θέλεις καὶ καλὰ; Ἰδοὺ λοιπόν!

(Μάχονται).

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Θεέ μου!

Σπαθιαῖς! Τοὺς νυκτοφύλακας ἄς τρέξω νὰ φωνάξω.

(Ἀπέρχεται).

ΠΑΡΗΣ

Μ' ἐσκότωσες! ὀπλαγχνίσου με, καὶ ἄνοιξε τὸ μνήμα,
κ' ἐξάπλωσέ με νεκρικά κοντὰ ἔς τὴν Ἰουλιέταν.

(Ἀποθνήσκει).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλὰ· σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Νὰ σὲ ἰδῶ, ποιὸς εἶσαι;
Τοῦ Μερκουτίου ὁ καλὸς ὁ συγγενής, ὁ Πάρης!
Τί μ' ἔλεγεν ὁ δοῦλός μου ἔς τὸν δρόμον; καὶ τὰ λόγια
δὲν τὰ ἐπρόσεχα ἐγὼ ἔς τὴν ταραχὴν μου μέσα;
Ὁ Πάρης νὰ στεφανωθῇ τὴν Ἰουλιέταν ἦτον;
Αὐτὸ μοῦ εἶπε; ἢ ἐγὼ τὸ εἶδα ἔς τ' ὄνειρόν μου;
Ἦ ἐπειδὴ ἐπρόφερεν ὁ Πάρης τ' ὄνομά της,
τὰ ἐφαντάσθηκεν αὐτὰ ὁ σαλευμένος νοῦς μου; —
Δός μου τὸ χέρι. Εἴμεθα κ' ἐγὼ καὶ σύ, καυμένε,
μαζῇ γραμμένοι ἔς τὸ πικρὸν τῆς συμφορᾶς βιβλίον!
Δός μου τὸ χέρι σου. Ἐγὼ ἐσένα θὰ σὲ θάψω
εἰς μνήμα θριαμβευτικόν... εἰς μνήμα; ὄχι! Φάρον!
διότι ἀναπαύεται ἐδῶ ἡ Ἰουλιέτα,
κ' ἡ εὐμορφία της χύνει φῶς ἔς τοῦ τάφου ταῖς καμάραις!
Ἐδῶ ἔξαπλώσου, ὦ νεκρέ! ἓνας νεκρὸς σὲ θάπτει.

(Καταβίβει τὸν Πάρην ἐντὸς τοῦ τάφου).

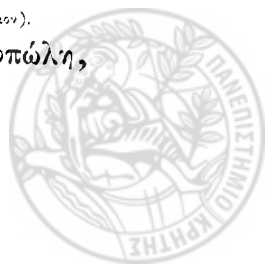
Πολὺ συχνὰ ὁ ἄνθρωπος ἔς τὸ ψυχομαχητόν του
αἰσθάνεται χαρούμενος, καὶ οἱ τριγυρινοὶ του
τὸ ὀνομάζουν ἀστραπὴν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦτο.
Ἰδού, κ' ἐμένα εἶν' αὐτὸ ἡ ἀστραπή μου τώρα!
Ἀγάπη μου, γυναῖκά μου! ὦ! τῆς ἀναπνοῆς σου
τὸ μέλι τὸ ἐρρόυφησεν ὁ Θάνατος· ἀλλ' ὅμως
ἀκόμῃ δὲν ἐκάλυψε τὴν ὠραιότητά σου,

ἀκόμη δὲν σ' ἐνίκησε. Τὸ κόκκινόν της χρῶμα
 ἀκόμη ἀξεδίπλωτον τὸ ἔχ' ἡ ὠραιότης
 ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη σου καὶ εἰς τὰ μάγουλά σου·
 τοῦ Χάρου δὲν τὰ ἴσκέπασεν ἡ κίτρινη σημαία!
 Εἰς τὸ αἵματωμένον σου τὸ σάβανον, Τυβάλτη,
 ἐδῶ κοιμᾶσαι· τί ζητεῖς; τί ἄλλην χάριν θέλεις
 ἀπὸ τὸ χέρι πῶκοφε τὰ νειάτα σου ἔς τὴν μέσην,
 παρὰ νὰ κόψῃ τὴν ζωὴν αὐτήν, ποῦ ἐμισοῦσες;
 Συγχώρησέ με ἐξάδελφε! — Ἄχ, Ἰουλιέτα, φῶς μου,
 πῶς εἶσαι τόσον εὐμορφη ἀκόμη; Μὴ ἀλήθεια
 ὁ Θάνατος ὁ αὔλος ἐρωτευμένος εἶναι;
 Μήπως τὸ ἀποτρόπαιον, τὸ ἄσαρχον τὸ τέρας
 ἐδῶ ἔς τὸ σκότος σὲ κρατεῖ, νὰ σ' ἔχῃ ἐρωμένην;
 Ἀπὸ τὸν φόβον μου ἐδῶ, μαζῇ σου θ' ἀπομείνω.
 Ποτὲ δὲν φεύγω ἀπ' αὐτὸ τοῦ Σκότους τὸ παλάτι.
 Ἐδῶ θὰ μένω πάντοτε μαζῇ μὲ τὰ σκουλήκια,
 ποῦ ἔχεις συνοδεῖαν σου. Ἐδῶ, ἐδῶ θὰ εὕρω
 αἰώνιον ἀνάπαυσιν. Ἐδῶ θ' ἀποτινάξω
 ἀπ' τὸ τυραννισμένον μου κι' ἀπηυδισμένον σῶμα,
 τὸν βαρυτράχηλον ζυγὸν τοῦ ἄστρου τοῦ κακοῦ μου!
 Ἰδέτε ὕστερην φορὰν, ὦ ῥάτια μου! Χαρῆτε
 τὸ ὕστερον ἀγκάλιασμα, ὦ χέρια μου! ὦ χεῖλη,
 ἐσεῖς, ὦ θύραις τῆς πνοῆς, μ' ἕνα σεμνὸν φιλί σας
 σφραγίσετε τὸ πᾶκτωμα, ποῦ κάμνω μὲ τὸν Χάρον!
 Ἐλα, πικρέ μου ὁδηγέ, τὸν δρόμον νὰ μ' ἀνοίξῃς.
 Ἀπελπισμένε ναύκληρε, ὦ! ἔλα νὰ συντρίψῃς
 ἔς τοὺς βράχους τὸ καράβι μου τὸ θαλασσοδαρμένον!
 Καλῶς σὲ ἡῶρα ἀγάπη μου!

(Πίνει τὸ δηλητήριον).

Πιστὲ φαρμακοπώλῃ,

τὸ ἱατρικόν σου δὲν ἀργεῖ. — Μ' ἓνα φιλὶ 'πεθαίνω.
(Ἀποθνήσκει).

(Εἰσέρχεται ἐκ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ κοιμητηρίου ὁ ΠΑΤΕΡ.
ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, φέρων λύχνον, μοσχλὸν καὶ ἀξίνην).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Βοήθειά μου ὁ Θεός! πόσαις φοραῖς ἀπόψε
ἐσχόνταψαν τὰ πόδια μου εἰς τάφους. — Ποῖος εἶσαι;

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Πάτερ Λαυρέντιε, ἐγώ, φίλος καὶ γνώριμός σου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Εὐλογητός! Δὲν μ' ἐξηγεῖς, τί φῶς ἐκεῖ τοῦ χάκου
φωτίζει μαυροσκούληκα κι' ἀόμματα κρανία;
Τοῦ Καπουλέτου εἶν' ἐκεῖ ὁ τάφος, ἂν δὲν σφάλλω.

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Ὁ κύριός μου εἶν' ἐκεῖ, ὦ ἁγίέ μου πάτερ,
ὁ νέος ὁποῦ ἀγαπᾷς.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ποιὸς εἶναι;

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Ὁ Ρωμαῖος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Πρὸ πόσης ὥρας εἶν' ἐκεῖ;

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Θὰ ᾔηναι 'μισὴ ὥρα.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὡς τὸν τάφον ἀκολουθεῖ με.

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Φοβοῦμαι νὰ σ' ἀκούσω.

Ὁ κύριός μου ἀγνοεῖ πῶς εἴμ' ἐδῶ ἀκόμη,
καὶ μ' ἐφοβέρισε φρικτὰ πῶς ἂν παραμονεύσω
θὰ με σκοτώσῃ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Μεῖν' ἐδῶ· ἐγὼ πηγαίνω μόνος.

ὦ! τρέμω μήπως ἔγεινε καμμία δυστυχία.

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Ἀπεκοιμήθηκα ἐκεῖ 'ς τὰ ἔλατ' ἀποκάτω,
καὶ μέσα εἰς τὸν ὕπνον μου 'σάν ὄνειρον τὸν εἶδα
μ' ἕνα ἐδῶ νὰ πολεμᾷ, καὶ νὰ τὸν θανατόνῃ.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, προχωρῶν.

Ρωμαῖε! — ὦ, ἀλλοίμονον! Τί αἶμα κηλιδώνει
τὰ μαρμαρένια πρόθυρα αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ τάφου;
Ἐδῶ τί θέλουν τὰ σπαθιά τὰ αἵματοθαμμένα,
γυμνὰ ῥιχμένα καταγῆς 'ς τὸν τόπον τῆς Εἰρήνης;

(Εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ μνημείου).

Ἄ! ὁ Ρωμαῖος! τί ὠχρός! Ποιὸς ἄλλος; καὶ ὁ Πάρης!
καὶ βουτηγμένος σ' αἵματα! Τί ὥρα ὠργισμένη,
τί θρῆνος!... ὦ! ἐσάλευσεν ἡ Ἰουλιέτα.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Πάτερ,
ὦ πάτερ μου παρήγορε, ὁ ἄνδρας μου ποῦ εἶναι;
Τὸ ἐνθυμοῦμαι καθαρὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ ᾔμαι·

ἤξεύρω ποῦ εὐρίσκομαι. Ποῦ εἶναι ὁ Ρωμαῖος;

(Ἀκούεται θόρυβος ἐξωθεν).

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ἀκούω κρότον. — Κόρη μου, νὰ φύγῃς καὶ φωληάζει

ἐδῶ ἀρρώστια, θάνατος, καὶ ὕπνος χωρὶς τέλος.
 Μιὰ Δύναμις, ποῦ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν νικήσῃ,
 ἀνέτρεψε τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοποὺς μας. Ἐλα!
 Νεκρὸς ὁ ἄνδρας σου ἐδῶ ἔς τὴν ἀγκαλιάν σου εἶναι·
 νεκρὸς κι' ὁ Πάρης. Φεύγωμεν. Θά σε τοποθετήσω
 εἰς μοναστήρι ἅγιον καλογρηῶν. Μὴ στέκης·
 μὴ μ' ἐρωτᾷς. — Ἐπλάκωσαν οἱ φύλακες! ὦ! ἔλα,
 γρήγορα, φύγε!

(Θόρυβος ἔξωθεν).

Δὲν τολμῶ πλειότερον νὰ μείνω.

(Ἐξέρχεται).

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Πήγαινε, φύγε ἀπ' ἐδῶ· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν φεύγω.
 Τί ἔχεις, ἄνδρα μου γλυκέ, ἔς τὸ χέρι σου σφιγμένον;
 Ποτῆρι; Σ' ἐθανάτωσε παράκαιρα φαρμάκι!
 Ὅλον τὸ πῆρες, ὦ κακέ; δὲν ἄφησες κ' ἐμένα
 σταλαγματιάν, κατόπιν σου νὰ ἔλθω; Θὰ φιλήσω
 τὰ χεῖλή σου. Ἐπάνω των ἴσως φαρμάκι μένει,
 καὶ μὲ τὸ βάλασαμον αὐτὸ ἔμπορέσω ν' ἀποθάνω.

(Τὸν ἀππάζεται).

Εἶναι τὰ χεῖλή σου ζεστά!

ΦΥΛΑΞ, ἔξωθεν.

Ὅδῃγαι μας. Ποῦ εἶναι;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ

Ἐρχοντ' ἐδῶ. Νὰ μὴν ἀργῶ.

(Ἀρπάζει τὸ ἱγχειρίδιον τοῦ Ρωμαίου).

Καλότυχον μαχαῖρι,
 χάσου ἐδῶ καὶ σκούριαζε, καὶ δός μου ν' ἀποθάνω!

(Αὐτοχειριάζεται καὶ πίπτει ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ Ρωμαίου).

(Ειπέρχονται οἱ ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΕΣ καὶ ὁ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ τοῦ Πάρη).

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Ἴδου τὸ μέρος. Κάτω 'κεῖ· κοντὰ 'ς τὸ φῶς ἐκεῖνο.

Α' ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΞ

Γεμάτη αἵματα ἡ γῆ! — 'ς τὰ μνήματα ἰδέτε,
καὶ ὅποιον τύχη κ' εὔρετε κρυμμένον, πιάσετέ τον.

(Ἐξέρχονται ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΕΣ τινες).

Τί θέαμα ἐλεεινόν! Ὁ Πάρης σκοτωμένος,
κ' αἱματωμένη καὶ ζεστή ἀκόμ' ἡ Ἰουλιέτα,
ἐνῶ πρὸ δύο ἡμερῶν ἐτάφηκ' ἐδῶ κάτω! —
Τρέξε 'ς τοῦ πρίγκηπος ἐσύ, καὶ σὺ 'ς τοῦ Καπουλέτου,
σὺ κράξε τοὺς Μοντέκιδες. 'Σ τοὺς τάφους ἅς σκαλίζουν
οἱ ἄλλοι.

(Ἐξέρχονται ἕτεροι ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΕΣ).

Ἐδῶ ἔγινεν ὅλος αὐτὸς ὁ θρῆνος,
καὶ ἔχομεν νὰ μάθωμεν τὸ διατί νὰ γίνη.

(Ἐπιστρέφουσι ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΕΣ τινὲς μετὰ τοῦ ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ).

Β' ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΞ

Τὸν ἡῦρα εἰς τὰ μνήματα· ὁ δοῦλος τοῦ Ρωμαίου.

Α' ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΞ

Φυλάγετέ τον. Νὰ φανῇ ὁ Πρίγκηψ δὲν θ' ἀργήσῃ.

(Ἐπιστρέφουσι ἕτεροι ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΚΕΣ μετὰ τοῦ ΛΑΡΡΕΝΤΙΟΥ).

Γ' ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΞ

Ἕνας καλόγηρος ἰδοῦ, ὅπου θρηνεῖ, καὶ τρέμει,
κ' ἀναστενάζει. Ἐφευγε ἀπ' τὸ νεκροταφεῖον
καὶ ἐκρατοῦσε τὸν μοχλὸν καὶ τὴν ἀξίνην τούτην.

Α' ΝΥΚΤΟΦΥΛΑΞ

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ὑποπτον. Κι' αὐτὸν κρατήσετέ τον.

(Εισέρχεται ὁ ΠΡΙΓΚΗΨ μετὰ τῆς συνοδείας του).

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τί ἔγινε; τί συμφορὰ τόσον πρῶτ' συνέβη,
κ' ἐτάραξε τὸν ὕπνον μας καὶ τὴν ἀνάπαυσίν μας;

(Εἰσέρχονται ὁ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ, ἡ ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ καὶ ἕτεροι).

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Τί εἶν' ἡ τόση ταραχὴ καὶ τὸ κακόν;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ἐς τοὺς δρόμους
τρέχει ὁ κόσμος· μερικοὶ φωνάζουν ὁ Ρωμαῖος,
τοῦ Πάρη ἄλλοι τ' ὄνομα, καὶ ἄλλοι Ἰουλιέτα!
Καὶ ὅλοι τρέχουν μὲ φωναῖς πρὸς τὸ ὄδικόν μας μνημα.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τί εἶν' αὐτὸ τὸ ἄκουσμα τὸ φοβερόν;

Α' ΝΥΚΤΟΦΥΛΛΞ

Αὐθέντα,
μαχαιρωμένος εἶν' ἐδῶ ὁ Πάρης, κί' ὁ Ρωμαῖος
ἀποθαμμένος, καὶ ζεστή καὶ νεοσκοτωμένη
ἡ Ἰουλιέτα, ποῦ προχθὲς ἐτάφηκ' ἐδῶ κάτω.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Κυττάξετε νὰ εὑρετε πῶς ἔγιναν οἱ φόνοι.

Α' ΝΥΚΤΟΦΥΛΛΞ

Ἕνας καλόγηρος ἰδοῦ, κί' ὁ δοῦλος τοῦ Ρωμαίου.
Εἶχαν ἔς τὰ χέρια σίδερα, κατάλληλα ν' ἀνοίξουν
τοὺς τάφους τούτους τῶν νεκρῶν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ οὐρανέ!—Γυναῖκα,

ἰδὲ τὴν κόρην μας ἐδῶ, τὸ αἷμά της πῶς τρέχει!
 ὦ! τὸ μαχαῖρι ἔσφαλε. Νὰ ἡ σωστή του θήκη.
 Ἀντὶ ἐδῶ εἰς τὸ πλευρὸν νὰ ἔμβῃ τοῦ Μοντέκη,
 ὅς τῆς θυγατρὸς μας ἀδίκᾳ ἐχώθηκε τὸ στῆθος!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΑΙΝΑ

Ἄχ! Εἶν' αὐτὸ τὸ θέαμα νεκρώσιμη καμπάνα,
 ποῦ τὰ πικρά μου γηρατειὰ τὰ ὀδηγεῖ ὅς τὸν τάφον!

(Εἰσέρχεται ὁ ΜΟΝΤΕΚΗΣ καὶ ἕτεροι).

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἐλα, Μοντέκη· πρόωρα σ' ἐξύπνησαν, καυμένη,
 ἐδῶ νὰ εὔρης πρόωρα τὸν υἱόν σου κοιμισμένον.

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

ὦ ἄρχον, ἡ γυναῖκά μου ἀπέθανεν ἀπόψε·
 τοῦ ἐξορίστου της παιδιοῦ τὴν ἔφαγεν ἡ λύπη.
 Ποία καινούρια συμφορὰ μὲ κατατρέχει πάλιν;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Κύτταξ' ἐδῶ νὰ τὴν ἰδῇς.

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

Κακοαναθρεμμένη,
 ἀπ' τὸν πατέρα σου ἐμπρὸς ὅς τὸν τάφον καταιθαίνεις;

ΠΡΙΓΚΗΨ

Ἡσύχασε, καὶ πρόσμεινε νὰ καθαρίσω πρῶτα
 τὸ σκότος τοῦτο τὸ πυκνόν, νὰ μάθω τὴν αἰτίαν,
 τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν πηγὴν αὐτῆς τῆς παραζάλης.
 Τότε θὰ γίνω ἀρχηγὸς πρῶτος ἐγὼ τῶν θρήνων,
 κι' ἀνοίγω εἰς τὴν λύπην σας τὸν δρόμον τοῦ θανάτου·
 ἀλλ' ἕως τότε ὑπομονή. — Οἱ ἔνοχοι ποῦ εἶναι;

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὁ πλέον ὑποπτος ἰδοῦ, κί' ἂν ἔνοχος δὲν ἤμαι.
 Ἀλλὰ μοῦ καταμαρτυροῦν ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος,
 κ' ἐπάνω μου τοῦ φονικοῦ τὴν ὑποψίαν στρέφουν.
 Ἐγώ, ἀθῶος κ' ἔνοχος, ἰδοῦ ἐμπρός σου στέκω,
 νὰ 'πῶ τὴν καταδίκην μου καὶ τὴν ἀθώωσίν μου.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Εἰπέ μου γρήγορα λοιπὸν ἐκεῖνο ποῦ γνωρίζεις.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ

Ὀλίγα λόγια θὰ εἰπῶ· ὀλίγη ζωὴ μοῦ μένει,
 κί' οὔτ' ἤμπορῶ (κί' ἂν ἤθελα) νὰ τὰ μακρολογήσω.
 Ἡ Ἰουλιέτα σύζυγον τὸν εἶχε τὸν Ρωμαῖον,
 αὐτὸν ποῦ βλέπετε νεκρόν. Καὶ τὴν νεκρὰν ἐκείνην
 πιστὴν γυναῖκα κί' ἀκριβὴν τὴν εἶχεν ὁ Ρωμαῖος.
 Ἐγώ τοὺς ἐστεφάνωσα, ἐγώ. Καὶ τὴν ἡμέραν
 τοῦ γάμου των τοῦ μυστικοῦ ἀπέθαν' ὁ Τυβάλτης.
 Ὁ ἄκαιρός του θάνατος ἐστάθηκεν αἰτία
 ἐξωρισμένος ὁ γαμβρὸς ἀπὸ ἐδῶ νὰ φύγῃ.
 Αὐτὸν ἡ νέα ἔκλαιε καὶ ὄχι τὸν Τυβάλτην·

(Πρὸς τὸν Καπουλίτον).

καὶ μὲ σκοπὸν τὴν λύπην της ἐσὺ νὰ ξερρίζωσης,
 τὴν ἡρβαθώνισες εὐθύς, καὶ νὰ τὴν στεφανώσης
 διὰ τῆς βίας ἤθελες ἀμέσως μὲ τὸν Πάρην.
 Ἀπελπισμένη ἔτρεξεν ἐκείνη καὶ με ἤρε,
 κ' ἐγύρευε βοήθειαν, καὶ τρόπον νὰ γλυττώσῃ
 ἀπὸ τὸν δεύτερον αὐτὸν τὸν γάμον, ἢ ἀλλέως
 εἰς τὸ κελλί μου ἤθελε νὰ σκοτωθῇ ἐμπρός μου.
 Τότε κ' ἐγώ, ποῦ τῶν φυτῶν τὰ μυστικά γνωρίζω,
 τῆς ἔδωσα ναρκωτικόν. Τὸ ἀποτέλεσμά του

ἐπέτυχε ἔς τὸ σῶμά της, καθὼς τῆς τὸ προεῖπα,
καὶ τοῦ θανάτου τὴν μορφὴν τὴν ἔκαμε νὰ λάβῃ.
Ἐν τούτοις τὸν ἐμήνυσα νὰ ἔλθῃ τὸν Ρωμαῖον
αὐτὴν τὴν νύκτα τὴν φρικτὴν, καὶ νὰ τὴν περιλάβῃ
ἀπὸ τὸν τάφον της ἐδῶ τὸν δανεικόν, τὴν ὥραν
ποῦ ἔμελλεν ἡ δύναμις τοῦ ἱατρικοῦ νὰ παύσῃ.
Πλὴν ἔτυχεν ἐμπόδιον, κι' ἀντὶ αὐτός νὰ λάβῃ
τὰ γράμματά μου, χθὲς ἀργὰ ὁ πάτερ Ἰωάννης
ὀπίσω μοῦ τὰ ἔφερε. Καὶ τότε μοναχός μου,
τὴν ὥραν ποῦ ἐπρόσμενα ἡ νέα νὰ ξυπνήσῃ,
ἦλθα ἀπ' τὸν τάφον μυστικὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσω,
κ' εἰς τὸ κελλὶ ἐσχόπευα νὰ τὴν κρατῶ κρυμμένην,
ἕως νὰ στείλω μήνυμα καὶ πάλιν ἔς τὸν Ρωμαῖον.
Ἄλλ' ὅταν ἔφθασα ἐδῶ, λεπτὰ ὀλίγα μόλις
πρὶν νὰ τὴν εὔρω ξυπνητὴν, τοὺς ἡῆρα καὶ τοὺς δύο,
τὸν Πάρην τὸν ἐνάρετον καὶ τὸν πιστὸν Ρωμαῖον,
ἀποθαμμένους καταγῆς. Ἐξύπνησε κ' ἐκείνη,
κ' ἐνῶ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ τὴν ἐπαρκαλοῦσα,
κ' εἰς τοῦ Θεοῦ τοὺς ὀρισμοὺς ὑποταγὴν νὰ δείξῃ,
μ' ἐξίππασεν ὁ θόρυβος κ' ἐβγῆκ' ἀπὸ τὸ μνημα.
Ἐκείνη δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ,
κι' ἀπελπισμένη, φαίνεται, ἴσχοτώθηκε μονάχη.
Αὐτὰ γνωρίζω. — Ἦξευρε τὰ στεφανώματά της
ἡ παραμάννα της. — Ἐὰν εἰς ὅλα τοῦτα πταίω,
ἄς παιδευθῶ. Ὁ Νόμος σου ὁ αὐστηρὸς ἄς κόψῃ
ὀλίγον πρὶν τῆς ὥρας των τὰ γέρικά μου χρόνια.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Δι' ἄνθρωπον ἐνάρετον καὶ ἅγιον σὲ εἶχα.
Τί ἄλλο ἔχει νὰ εἰπῇ ὁ δοῦλος τοῦ Ρωμαίου;

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

Εἰς τὸν αὐθέντην μου ἐγὼ τῆς Ἰουλιέτας εἶπα
τὸν θάνατον. Τὴν Μάντουαν παραίτησεν ἀμέσως
κ' ἦλθεν ἐδῶ βιαστικός, 'ς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τάφον.
Τὸ γράμμα τοῦτο μ' ἔδωσε νὰ δώσω τοῦ πατρός του·
νὰ τραβηχθῶ μ' ἐπρόσταξε, νὰ τὸν ἀφήσω μόνον·
ἀλλέως μ' ἐφοβέρισε νὰ κόψῃ τὴν ζωὴν μου.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Δός μου τὸ γράμμα. Θὰ ἰδῶ τί γράφει τοῦ πατρός του.
Ποῦ εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πάρη; Φέρετέ τον. —
Εἰπέ μου σύ· τί ἔκαμεν ἐδῶ ὁ κύριός σου;

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Ἐφερε ἄνθη 'ς τῆς νεκρᾶς τὸ μνημεῖον νὰ σκορπίσῃ,
κ' ἐπρόσταξε παράμερα ἐγὼ νὰ περιμένω.
Ἐκεῖ ποῦ ἐπερίμενα, εἶδα καὶ ἦλθεν ἓνας·
φῶς ἐκρατοῦσε, κ' ἤθελε τὸ μνημεῖον νὰ τ' ἀνοίξῃ·
κί ὁ κύριός μου ὥρμησε μὲ τὸ σπαθί 'ς τὸ χέρι.
Ἀμέσως ἔτρεξα κ' ἐγὼ τοὺς φύλακας νὰ κράξω.

ΠΡΙΓΚΗΨ

Τὸ γράμμα του τοῦ μοναχοῦ τὰ λόγια βεβαιώνει.
Τὸν γάμον, τὴν ἀγάπην του, τὸν θάνατόν της γράφει,
καὶ λέγει πῶς ἠγόρασε 'ς τὴν Μάντουαν φαρμάκι,
καὶ ἦλθεν, εἰς τὸν τάφον της ἐπάνω ν' ἀποθάνῃ,
κ' ἐδῶ κι' αὐτὸς ν' ἀναπαυθῇ κοντὰ 'ς τὴν Ἰουλιέταν.
Αὐτοὶ ποῦ εἶναι, οἱ ἐχθροί; — Μοντέκη, Καπουλέτε!
Ἰδέτε πῶς τὴν ἐχθραν σας ὁ Οὐρανὸς παιδεύει·
ἐξολοθρεύει ὁ Θεὸς μ' ἀγάπην τὴν χαρὰν σας!
Κ' ἐγὼ, ἐγὼ ποῦ ἔκλεισα 'ς τὴν ἐχθραν σας τὰ μάτια
ἔχασα δύο συγγενεῖς. Οἱ πάντες τιμωροῦνται!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Δός μου τὸ χέρι σου ἐδῶ, ὦ ἀδελφε Μοντέκη.
 Ἴδου τὸ προικοσύμφωνον τῆς κόρης μου. Τί ἄλλο
 νὰ σοῦ ζητήσω ἤμπορῶ;

ΜΟΝΤΕΚΗΣ

Ἐγὼ θὰ δώσω κι' ἄλλο.
 Ἀπὸ χρυσάφι καθαρὸν θὰ στήσω τ' ἀγαλμά της,
 ὥστε ἐνόσω εἰς τὴν γῆν Βερῶνα θὰ ὑπάρχη,
 τῆς Ἰουλιέτας τῆς πιστῆς νὰ σώζεται ἡ μνήμη,
 καὶ τ' ὄνομά της ἀκριβὸν κι' ἀγαπητὸν νὰ μένη!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ

Χρυσὸν κοντά της τ' ἀγαλμα θὰ στήσω τοῦ Ρωμαίου.
 Ἄδικα θύματα κ' οἱ δυὸ τῆς παλαιᾶς μας ἔχθρας!

ΠΡΙΓΚΗΨ

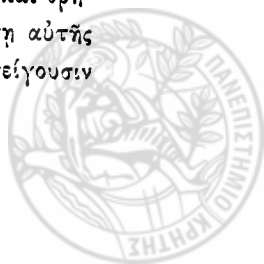
Αὐτὰ τὰ ἡμερώματα εἰρήνην μαύρην φέρνουν.
 Ὁ ἥλιος ἀπ' τὴν λύπην του τὸ πρόσωπόν του κρύπτει.
 Πηγαίνωμεν. Θὰ ἔχωμεν πολὺ συχνὰ αἰτίαν
 νὰ ὁμιλοῦμεν δι' αὐτὰ τὰ θλιβερὰ συμβάντα.
 Θὰ συγχωρήσω μερικοὺς· θὰ παιδευθοῦν οἱ ἄλλοι⁽⁵⁴⁾.
 Δὲν ἐξανέγεινε ποτὲ τόσος καῦμός καὶ θρῆνος,
 ὅσων τὸν ἴδικόν σας τὸν καῦμόν, Ρωμαῖε, Ἰουλιέτα!
 (Ἐξέρχονται).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

(¹) Ἡ τραγωδία τοῦ Ῥωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέτας ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1597 μ. Χ. Ἀλλὰ κατὰ συγχρόνους μαρτυρίας φαίνεται γραφεῖσα κατὰ τὸ 1595· τινὲς δὲ τῶν κριτικῶν θεωροῦσιν αὐτὴν κατὰ δύο ἢ τρία ἔτη ἀρχαιότεραν. Τῷ 1599 ἐξεδόθη ἐκ δευτέρου μετὰ προσθηκῶν καὶ διορθώσεων· ἐπὶ ταύτης δὲ βασίζονται αἱ μεταγενέστεραι τῆς τραγωδίας ἐκδόσεις. Ὅπως δὴποτε αὕτη εἶναι ἐκ τῶν πρώτων τοῦ Σαικσπείρου ἔργων, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τὸ ἀριστούργημα τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Mezières (Shakspeare ses Oeuvres et ses critiques, σελ. 259) «δὲν εἶναι μὲν ἡ τελειότερα τῶν τραγωδιῶν αὐτοῦ, ἀλλὰ προξενεῖ ἐντύπωσιν ζωροτέραν ἴσως πάσης ἄλλης, καθ' ὃ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς νεότητος.»

«Τὸ ποίημα τοῦτο, λέγει ὁ Schlegel, ἀποπνέει τὴν εὐωδίαν τοῦ ἔαρος, ἀνακαλεῖ τὴν ἡδυπάθειαν τοῦ ἄσματος τῆς ἀηδόνος, καὶ εἶναι τρυφηλὸν ὡς ῥόδον νεωστὶ διεπτυγμένον. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης ἐν αὐτῷ περιεσταλμένης ἐκδηλώσεως καὶ ἀνταλλαγῆς σεμνοῦ ἔρωτος μεταφερόμεθα, — ταχύτερον ἢ ὅσον ἡ ἄνθησις τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους διέρχεται, — εἰς «πάθος ἄμετρον, εἰς ἔνωσιν ἀμετάκλητον· δι' ἄλλεπαλλήλων δὲ ἐκρήξων εὐδαιμονίας καὶ ἀπελπισίας, ἀπολήγομεν εἰς τὸ οἰκτρὸν τῶν δύο ἐραστῶν τέλος. Ἀλλὰ καὶ ἀποθνήσκοντες φαίνονται οὗτοι ἀξιόζηλοι, ὥσπερ θριαμβεύοντες διὰ τοῦ θανάτου αὐτῶν κατὰ παντὸς τοῦ δυναμένου νὰ τοὺς ἀποχωρίσῃ! Τὰ «γλυκύτερα καὶ τὰ πικρότερα, ἔρωσ καὶ μίση, ἔορται καὶ θρήνοι, ἐναγκαλισμοὶ καὶ ἐνταφιασμοί, ἡ ζωὴ ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ ἀκμῇ, καὶ αὐτοκτονίαι, τὰ πάντα ἐνταῦθα κατεπείγουσιν

«ἀλλεπάλληλα. Πᾶσαι δὲ αὗται αἱ ἀντιθέσεις τοσοῦτον ἐν-
«αρμονίως συνέχονται, ἀποτελοῦσαι ἐνιαίαν ἐντύπωσιν, ὥστε
«τὸ σύνολον ἀντηχεῖ ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν ὡσεὶ διαρκῆς τις στε-
«ναγμός.»

Τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος ἠρύσθη ὁ Ἄγγλος ποιητὴς ἐξ
ἰταλικῆς πηγῆς, ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν δύο ἐραστῶν τῆς Βερῶ-
νας, ἥτις κατὰ παράδοσιν ἐγγώριον διεδραματίσθη τῷ ἔτει
1303 μ. Χ. Ἀπὸ τοῦ 1470 μέχρι τοῦ 1535 μ. Χ. τρία ἰτα-
λικά διηγήματα ἐδημοσιεύθησαν πραγματευόμενα τὴν ὑπόθε-
σιν ταύτην. Τὸ τελευταῖον τούτων, τὸ τοῦ Bandello, μεταφρά-
σθη γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ Pierre Boistean· ἐκ τῆς μεταφράσεως
δὲ ταύτης ἐπήγασεν ἀγγλικὸν ποίημα, δημοσιευθὲν τῷ 1562
μ. Χ. ὥστε ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέτας ἦτο
ἤδη γνωστὴ ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅτε ὁ Σαικσπείρος συνέλαβε τὴν ἰδέαν
τοῦ δράματος, δι' οὗ ἀπηθανάτισε τοὺς ἐραστὰς τῆς Βερώνης.
Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις ἐνέπνευσεν ἐτέ-
ρους συγχρόνους ποιητάς. Οὕτως ὁ Ἰσπανὸς Lope de Vega
ἔλαβεν αὐτὴν ὡς θέμα μιᾶς τῶν τραγωδιῶν του. Καὶ ὁ ἡμέτε-
ρος δὲ Βικέντιος ὁ Κορνάρος φαίνεται μέχρι τινὸς ἐπηρεασθεὶς
ὑπὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἰταλικῶν διηγημάτων, τῶν πραγ-
ματευομένων περὶ τοῦ ἀτυχοῦς ἔρωτος τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς
Ἰουλιέτας. Ναὶ μὲν, ὁ μῦθος τοῦ Ἐρωτοκρίτου πολλαχῶς δια-
φέρει τῆς ἰταλικῆς ἐκείνης παραδόσεως, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐν
αὐτῷ ἱκανὰ σημεῖα ὑποδεικνύοντα τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἰταλικῆς
πηγῆς. Ὁ ἔρως τοῦ Ἐρωτοκρίτου καὶ τῆς Ἀρετῆς (εἰ καὶ διά-
φορος κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὰς περιπετείας τοῦ ἔρωτος τοῦ
Βερωναίου ζεύγους,) αἱ συναντήσεις τῶν ἐραστῶν εἰς τὸ πα-
ράθυρον, ἡ ἐξορία τοῦ τε Ἐρωτοκρίτου καὶ τοῦ Ρωμαίου (εἰ
καὶ ἐκ διαφόρου αἰτίας προκαλούμεναι), ὁ μυστικὸς ἀμφοτέρων
ἀρραβὼν ἢ γάμος, ὁ ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ τῶν πατέρων δεύτε-
ρος γάμος, καὶ ἡ ἄρνησις τῆς τε Ἰουλιέτας καὶ τῆς Ἀρετῆς,
καὶ ἡ ὀργὴ τῶν πατέρων καὶ τὰ κατόπιν δεινά, καὶ οἱ χαρα-

κτῆρες τῆς Νένας ἐξ ἑνὸς καὶ τῆς παραμάνας ἀφ' ἑτέρου, ταῦτα πάντα δὲν φαίνονται τυχαῖαι ἀπλῶς συμπτώσεις. Ἄλλως τε ἡ ἐπίδρασις τῆς ἰταλικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας ἦτο γενικὴ καθ' ἅπασαν τὴν τότε Εὐρώπην. Ἐκεῖ ἀνεζήτουν ὑπογραμμὸν καὶ ἤρουντο ἔμπνευσιν ὁ Σαικσπεῖρος ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ὁ Κορνάρος ἐν Σιτίᾳ τῆς Κρήτης. Διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης σχέσεως μεταξὺ Ῥωμαίου καὶ Ἰουλιέτας ἀφ' ἑνὸς καὶ Ἑρωτοκρίτου ἀφ' ἑτέρου, ἐθεώρησα ὡς οὐχὶ ὅλως ἀδιάφορον πρὸς τὸν Ἑλληνα ἀναγνώστην τὴν ἐν ταῖς ἐπομέναις σημειώσειςι παραβολὴν χωρίων τινῶν τῶν δύο τούτων ποιημάτων. Οὔτε θὰ σκανδαλίσῃ τινὰ, φρονῶ, ἡ τοιαύτη παραβολή, ἔνεκα τῆς ἀνισότητος τῶν δύο ποιητῶν. Ὁ Σαικσπεῖρος ἴσταται ὡς γίγας χρυσοστεφής ἐν μέσῳ ἀπάντων τῶν ποιητῶν τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ἐνῶ ὁ πτωχὸς Κορνάρος οὔτε τὸν ταπεινὸν στέφανον ἐλαίας, ὅστις τῷ προσήκει, κητύχησε εἰσέτι νὰ περιβληθῇ. Ἀλλὰ δὲν δικαιούμεθα διὰ τοῦτο νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ὁ Ἑρωτόκριτός του, καίτοι φέρων τὰ ἐλαττώματα τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγράφη, ἔχει ὅμως τὰς ἀρετὰς ἀληθοῦς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, καὶ ὅτι δὲν ἔσφαλεν ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὁ ἐπὶ τοσάυτας γενεὰς ἀγαπήσας τὸ ποίημα τοῦτο.

(¹) Ἐθεώρησα προτιμητέαν τὴν βάρβαρον ταύτην γραφὴν *Μπεμβόλιος*, ἢ τὴν κακοφωνίαν καὶ τὴν διαστροφήν τῆς διὰ τοῦ Β γραφῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ *Benbolio*.

(²) Τὰ δράχματα τοῦ Σαικσπεῖρου, ὅτε τὸ πρῶτον ἐξεδόθησαν, δὲν ἦσαν διηρημένα εἰς πράξεις καὶ σκηνάς. Οἱ μεταγενέστεροι ἐκδόται ἐθεώρησαν σκόπιμον τὸν εἰς πέντε πράξεις διαμερισμὸν αὐτῶν· τοῦτο δὲ ἐξηγεῖ τὴν ἀνισότητα, ἥτις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὴν πενταμερῆ ταύτην διαίρεσιν.

(³) Πρὸς τοὺς προτιθεμένους νὰ παραβάλωσι τὴν μετάφρασίν μου πρὸς τὸ ἀγγλικὸν κείμενον, ὀφείλω ἀπολογητικὴν τινα ἐπεξηγήσιν διὰ τὴν μετρίκσιν, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τὴν παράλει-

ψιν ἐκφράσεών τινων τοῦ πρωτοτύπου. Ἀπέναντι τῆς δυσκολίας τοῦ νὰ μεταφράσω, ἡ καὶ τῆς συστολῆς τοῦ νὰ δημοσιεύσω τὰς τοιαύτας ἐκφράσεις ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ γυμνότητι, ἐθεώρησα προκριτωτέραν τὴν συγκάλυψιν, ἢ τὴν ἀποσιώπησιν ὀλιγίσων τινῶν χωρίων. Ἄλλως τε εἰς πολλὰς τῶν πρὸς χρῆσιν σχολείων ἢ οἰκογενειῶν ἀγγλικὰς τοῦ ποιητοῦ ἐκδόσεις πλεῖσται τοιαῦται ἐκφράσεις παραλείπονται, ἐνῶ ὁ μεταφραστὴς ἀντὶ τῆς ἀποκοπῆς ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ προσφεύγῃ εἰς τὴν μετρίασιν αὐτῶν. Καὶ κατὰ τὰς θεατρικὰς δὲ παραστάσεις πολλὰ ἐπίσης ἀποσιωπῶνται. Περὶ τούτου ἰδίως ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς *Daily News*, καταχωρίσασα τὴν 28^{ην} Ἰανουαρίου 1875 ἐπιστολὴν ἀνταποκριτοῦ αὐτῆς, ἐπραγματεύθη τὴν ἐπιουσαν δι' ἄρθρου, οὗτινος ἰδοὺ τὸ συμπέρασμα. «Τινὲς τῶν βανουσο-
«λογιῶν, αἵτινες παρεισθαίνουσιν εἰς τοὺς διαλόγους τῶν Σαϊκ-
«σπειρείων δραμάτων δύνανται ἄνευ ζημίας τινὸς νὰ παρα-
«λειφθῶσιν. Ἄλλ' ἐνίοτε αἱ τοιαῦται ἐκφράσεις χαρακτηρίζουσι
«δι' ἀνεξιτήλου τρόπου πρόσωπόν τι τοῦ δράματος, οἷος λόγου
«χάριν ὁ Ἰάγος, οὗτινος ἡ αἰσχρὰ καρδίᾳ διαστρέφει πᾶν ὅ,τι
«ἄγνόν καὶ ὅσιον. Αἱ τοιαῦται βανουσολογίαι δὲν δύνανται νὰ
«ἀπαλειφθῶσιν. Ὁ ποιητὴς ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ χαρακτη-
«ρίσῃ δι' αὐτῶν τὰ ἰδανικὰ πλάσματα, ἅτινα διὰ τῆς φαντα-
«σίας αὐτοῦ ἐνεσάρκωσε». Ταῦτα ἂν χρησιμεύσωσιν ὡς ἀπολο-
γία μου δι' ὅσα ἐν τῇ παρούσῃ μεταφράσει ἐνδέχεται νὰ θεωρη-
θῶσιν ὡς μὴ ἀρκούντως σεμνοπρεπῆ. Ἐξ ἄλλου, καθ' ὃ δ' αὐτὸς Ἄγγλος ἀρθρογράφος ὀρθῶς ἐπιλέγει, ἡ γυμνότης πολλῶν ἐκ-
φράσεων, αἵτινες ἐπετρέποντο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σαϊκσπεί-
ρου, δὲν εἶναι τοσοῦτον ἐπιλήψιμος, ὅσον τὰ ὑποκρυπτόμενα συχνάκις ὑπὸ τὴν κατ' ἐπιφάνειαν εὐπρέπειαν ἢ τὴν κομψότητα
τῆς σημερινῆς δραματολογίας. Ἀλλά, οὕτως ἢ ἄλλως, ἀναγκά-
ζομαι νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ μετάφρασις τῶν τοιούτων χωρίων καὶ τῶν ὑβριστικῶν ἐν γένει λέξεων τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου, δὲν
ἦτο ἡ ἐλαχίστη τῶν δυσχερειῶν τοῦ ἔργου μου, ὡς μεταφραστοῦ.

(⁵) Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μοντέκν φέρουσιν ἐπὶ τοῦ πύλου σημεῖον, δι' οὗ διακρίνονται ἀπὸ τῶν τοῦ Καπουλέτου, ἀναγνωρίζονται δὲ οὕτω ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ μακρόθεν.

(⁶) Σημεῖον περιφρονήσεως. Κατὰ τοὺς σχολιαστάς, σύρεται μετὰ βίας ὁ ὄνυξ τοῦ ἀντίχειρος ἐπὶ τῶν ἄνω ὀδόντων· ὅ ἐστιν, οἶον τὸ παρ' ἡμῖν ἰσοδυναμοῦν τῷ γρῦ σχῆμα.

(⁷) Ὁ πρίγκηψ προσκαλεῖ τοὺς δύο γέροντας νὰ ἔλθωσι

To old Free-town, our common judgment place.

Ὁ Γάλλος μεταφραστὴς (Fr. Hugo) μεθερμηνεύει τὸ *Free-town* εἰς *vieux Chateau de Villa-franca*, ὃ δὲ Γερμανὸς *sür alten Burg*. Κατὰ σχολιαστὴν Ἀγγλον *old Free-town* ἦτο τὸ φρούριον τῶν Καπουλετῶν.

(⁸) Αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀλληγορίαι, τῶν ὁποίων βρίθκει τὸ πρῶτον ἰδίως μέρος τῆς προκειμένης τραγωδίας, μαρτυροῦσιν ὅτι, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔγραψεν αὐτήν, δὲν εἶχεν εἰσέτι ὁ μέγας ποιητὴς ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιδράσεως τῆς συγχρόνου αὐτοῦ φιλολογίας. Ἡ Ἰταλία ἦτο τότε τὸ πρότυπον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ συρμοῦ. Ἐκεῖ δὲ τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς τῆς προηγουμένης ἑκατονταετηρίδος εἶχε διαδεχθῇ σχολὴ ποιητικὴ, τῆς ὁποίας ἰδιάζων χαρακτὴρ ἦσαν τὰ λεγόμενα *concetti*, αἱ μέχρι κόρου ἀλληγορικαὶ ἐκφράσεις. Ἄλλως τε, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Guizot, (Shakspeare et son temps), «ὁ Σαικσπεῖρος αὐτὸς ἐναργῶς ὑποδεικνύει, ὅτι δὲν ἠρέσκετο φύσει εἰς τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ ἐκφράζεσθαι, ὅτε διὰ τοῦ μοναχοῦ Λαυρεντίου ἐπιπλήττει τὸν Ῥωμαῖον διὰ τὸ γριφῶδες τοῦ ὕφους του.» (Ἐν σκηνῇ Γ' τῆς Α' πράξεως.)

(⁹) Μεταφράζων τὰ μὲν πεζὰ εἰς πεζὸν λόγον, τοὺς δὲ στίχους ἐμμέτρως, δὲν ἐτήρησα ἴσῃν ἀκρίβειαν καὶ ὡς πρὸς τὴν ὁμοιοκαταληξίαν. Ἀλλ' ὡς θέλει παρατηρήσει ὁ ἀναγνώστης, οἱ ὁμοιοκατάληκτοι στίχοι εἶναι πολυαριθμότεροι ἐν τῇ μεταφράσει τῆς προκειμένης τραγωδίας, ἢ εἰς τὰς δύο ἐπομένας.

Τὰ πρῶτα τοῦ Σαικσπέιρου δράματα περιέχουσι πολλῶ πλειοντέρους ὁμοιοκαταλήκτους στίχους, ἢ τὰ εἰς ὠριμωτέραν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐποχὴν γραφέντα. Οὕτως ἐκ τῶν τριῶν τούτων τραγωδιῶν, εἰς μὲν τὸν Ρωμαῖον καὶ τὴν Ἰουλιέταν ἐκ τῶν 3002 στίχων τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν εἰς πεζὸν χωρίων), οἱ 486 εἶναι ὁμοιοκατάληκτοι· ἐν δὲ τῷ Ὁθέλλῳ ἐκ 3324 στίχων, οἱ 86 μόνον ὁμοιοκατάληκτοι, καὶ ἐν τῷ Βασιλεῖ Ἀῆρ 74 μόνον ἐκ 3298 στίχων. (Ἴδε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ F. F. Furnivall εἰς τὴν ἀγγλικὴν μετάφρασιν τῶν ἐπὶ τοῦ Σαικσπέιρου σχολίων τοῦ Γερβίνου καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ K. Fleay ἐπεξεργασθέντα πίνακα). Ὁφείλω δ' ἐνταῦθα νὰ προσθέσω, ὅτι δὲν συμφωνοῦσι πάντες οἱ ἐκδόται ὡς πρὸς χωρία τινά, ποῦ μὲν ὡς πεζά, ἀλλաχοῦ δ' ὡς ἔμμετρα διδόμενα. Οὕτω τὰ τῆς παραμάνας, ἐν σκηνῇ Γ' τῆς Α' πράξεως, εἰς τινας τῶν νεωτέρων τῆς προκειμένης τραγωδίας ἐκδόσεων δημοσιεύονται ὡς στίχοι ἀντὶ πεζοῦ.

(¹⁰) «Ὁ Ρωμαῖος παρουσιάζεται κατὰ πρῶτον ἐν τῇ τραγωδίᾳ ὡς ἀγαπῶν τὴν Ροζαλίαν. Αὕτη εἶναι ἀνεψιὰ τοῦ Κα· πουλέτου, νέα λευκόχρους καὶ μελανόφθαλμος, ὑπερτέρα δὲ τῆς Ἰουλιέτας κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ τε νοῦς καὶ τοῦ σώματος. Ἀλλ' οὐτὲ φλογερῶν αἰσθημάτων εὐεπίδεκτος εἶναι, οὔτε τὴν λατρεῖαν τοῦ Ρωμαίου προσδέχεται. Ὡστε διὰ τοῦ ἔρωτος τούτου δὲν ἱκανοποιοῦνται οἱ ἀόριστοι τῆς καρδίας του πόθοι, καὶ ὑποφέρει ὁ δυστυχὴς τοῦ Ταντάλου τὸ μαρτύριον, «τὸ δὲ κενόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ζῇ βασανιζόμενος ἀπορρόφᾳ, τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὴν ἰκμάδα. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπορίας ἄξιον «ὅν αἰφνίδιος μέθη ἀνεκλαλήτου εὐδαιμονίας πλημμυρίζει με· «τέπειτα τὴν σφριγῶσαν, ἀλλ' ἀλγοῦσαν καρδίαν του.» (Gerwinus, Shakspeare Commentaries.)

Οὕτω καὶ ὁ Ἀγγλος Coleridge: «Ὁ Ρωμαῖος παρίσταται ἐρωτευμένος ἤδη. Ἡ ἀνάγκη ἀγάπης ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς «ἀναζήτησιν ἀντικειμένου τινὸς τοῦ ἔρωτός του. Ἀλλ' ὑπάρχει

«ὡς πρὸς τοῦτο διαφορὰ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Ἐὰν ἡ
 «Ἰουλιέτα παρίστατο ὡς κυριευομένη ἤδη, ἢ καὶ ὡς νομίζουσα
 «ὅτι κυριεύεται ὑπ' ἄλλου ἤδη ἔρωτος, τὸ τοιοῦτον ἤθελε προ-
 «ξενήσει ἀλγεινὴν εἰς ἡμᾶς ἐντύπωσιν. Ἀλλ' οὐδεὶς φρονῶ θεω-
 «ρεῖ ὡς ἄτοπον, ὅτι ὁ Ρωμαῖος μετὰ τοσαύτης εὐκολίας λη-
 «σμονεῖ τὴν Ροζαλίναν καὶ παραδίδεται διὰ μιᾶς εἰς τὸν ἔρω-
 «τα, τὸν ὁποῖον ἡ Ἰουλιέτα τῷ ἐμπνέει. Διότι ἡ Ροζαλίνα
 «οὐδὲν ἦτο πλέον, ἢ τὸ ὄνομα, ἐν ᾧ ἐνεσαρχοῦτο, οὕτως εἰπεῖν,
 «ἡ ἐρωτικὴ κλίσις τῆς θαλερᾶς αὐτοῦ φαντασίας.»

(¹¹) Κατὰ τὸν Ἀγγλον Steevens ὁ ποιητὴς διὰ τῶν στίχων
 τούτων ὑπαινίττεται τὴν βασιλισσαν τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ,
 ἣτις ἠρέσκετο ἀκούουσα ἐξυμνουμένην τὴν τε ὠραιότητα καὶ
 τὴν ἀγνότητα αὐτῆς.

(¹²) Ἐπὶ Σαικσπείρου ἔφερον προσωπίδας αἱ εἰς τὰς θεατρι-
 κας παραστάσεις παρευρισκόμεναι Κυρίαι.

(¹³) Τῆς αὐτῆς ἡλικίας ἦτο καὶ ἡ Ἀρετὴ τοῦ Ἐρωτοκρίτου.

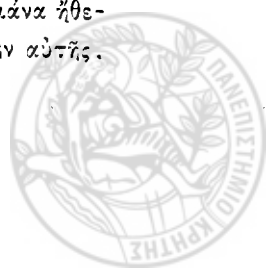
«Λοιπὸν τὸν ἔρωτα καὶ αὐτὴ νὰ τὴν γέλᾳσῃ ἀφῆκε,

«ποῦναι δεκατριῶν χρονῶν, δεκατεσσάρων ἡμῆκε.»

(Ἰδὲ σελ. 216 πρὸς Δ' ἐκδόσεως τοῦ Ἐρωτοκρίτου).

(¹⁴) *Plantain*. Τὸ περτάρευρον ἢ ἀρνόγλωσσον (φύλλον
 φυτοῦ) ἔχον ἱματικὴν ιδιότητα τίθεται ἐπὶ πληγῶν.

(¹⁵) Ἐν τῷ κειμένῳ ὑπάρχει *Lammas-tide*, τοῦτο δέ, ἐκ
 τῆς ἀρχαίας Ἀγγλο-σαξωνικῆς παραγόμενον, σημαίνει ἐορτὴ
 τοῦ ἄρτου, ἥτοι ἐορτὴ τῶν πρώτων ὀπωρῶν, τὰ πρωτόλεια.
 Ἐτελεῖτο δ' ἡ ἐορτὴ αὕτη τὴν πρώτην Αὐγούστου. Ἐπροτί-
 μησα νὰ μεταφέρω τὸ συμβάν, τὸ ὁποῖον ἡ παραμύνα διηγεῖ-
 ται, εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καίτοι μὴ ἀκρι-
 βῶς συμπίπτουσιν μετὰ τῆς ἀγγλικῆς τοῦ κειμένου ἐορτῆς·
 καθόσον εἶναι αὕτη ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τῶν καθ' ἡμᾶς ἐορ-
 τῶν, ἐξ ἑκείνων δηλονότι, τὰς ὁποίας Ἕλληνις παραμύνα ἤθε-
 λεν ἐκλέξει, ὅπως χαράξῃ γεγονός τι εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς.

- (¹⁶) Καὶ ἐν Ἐρωτοκρίτῳ τριετὴ ἀπέκοψε τὴν Ἀρετὴν ἢ Νένα.
 «Μεγάλῃ ἀγάπῃ σοῦ βαστῶ, παιδί μου καὶ κυρά μου,
 «Διὰ τὸ γάλα πῶφαγες τρεῖς χρόνους ἔς τὰ βυζιά μου.»
 (*Id. σελ. 165.)

(¹⁷) Εἰς τὰς παλαιὰς ἐκδόσεις τὰ ἐπὶ τοῦ κειμένου σχόλια ἐτυποῦντο ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς σελίδος. Ἐνθεν ἡ παρομοίωσις αὕτη τῆς μητρὸς τῆς Ἰουλιέτας.

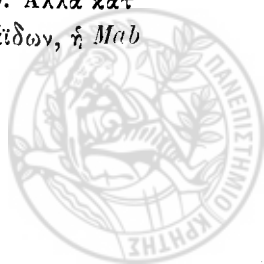
(¹⁸) Κατὰ τὰ τότε εἰθισμένα οἱ προσωπίδοφόροι ἐζήτουν τὴν ἄδειαν τοῦ οἰκοδεσπότου πρὶν εἰσχωρήσωσιν εἰς συναναστροφὴν τινα.

(¹⁹) Πρὸ τῆς ἐφερεύσεως (λέγει Ἀγγλος σχολιαστὴς) τῶν κηροπηγίων, chandeliers, αἱ αἴθουσαι, ἐν αἷς ἐτελοῦντο ἐορταί, ἐφωτίζοντο δι' ὑπηρετῶν κρατούντων εἰς χεῖρας λαμπάδας. Δὲν ἐθεωρεῖτο δὲ ταπεινωτικὸν τὸ ὑπουργήμα τοῦτο, ὥστε ἡδύνατο ὁ Ρωμαῖος νὰ εἰσέλθῃ μετὰ δαυλοῦ εἰς χεῖρας, καὶ νὰ μὴ ἐκληφθῇ ὡς ὑπηρέτης.

(²⁰) Προτοῦ γενικευθῇ τῶν ταπήτων ἡ χρῆσις ἐστρώνοντο ψάθαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

(²¹) Ἐπροσπάθησα καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ δι' ἰσοδυνάμου τινὸς λογοπαίγνιου ν' ἀντικαταστήσω τὰ ἐν τῷ πρωτότυπῳ, ὅπως διατηρηθῇ, καθ' ὅσον τοῦτό μοι ἦτο δυνατόν, τὸ ὕψος τοῦ κειμένου. Ἀλλὰ συχνάκις ἠναγκάσθην νὰ ὑποχωρήσω ἐνώπιον τῆς δυσκολίας καὶ νὰ παραλείψω αὐτά. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι λογοπαίγνια δὲν μεταφέρονται ἐπιτυχῶς ἀπὸ μιᾶς γλώσσης εἰς ἑτέραν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κειμένῳ αὐτῷ, τὰ τοῦ Σαικσπείρου, εἴτε λογοπαίγνια εἴτε ἀστείότητες, δυσκόλως ἐννοοῦνται ἄνευ σχολίων καὶ ἐπεξηγήσεων.

(²²) Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ κατηγορηθῶ, διότι μετέφρασα τὸ *fairy*, (fée γαλλιστί) διὰ τοῦ *Neráida*. *She is the fairies midwife*. Κατὰ λέξιν: εἶναι ἡ μαῖα τῶν Νεράιδων. Ἀλλὰ κατ' Ἀγγλον σχολιαστὴν, τὸν Watson, «ἐκ τῶν Νεράιδων, ἡ *Mab*

«εἶναι ἡ ἐκτελοῦσα μαΐας καθήκοντα·» τὸ δὲ κείμενον ἔπρεπε νὰ ἔχη οὕτω: *she is the fairy midwife*. Τὸ κύριον τῆς *Mab* ἔργον ἦτο νὰ κλέπτη τὰ νεογνὰ τὴν νύκτα, ἀντικαθιστῶσα αὐτὰ δι' ἄλλων πάλιν νεογνῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἦτο αὕτη καὶ τοῦ ἐφιάλτου ἡ προσωποποιήσις. Ἄλλ' ὁ ποιητὴς ἀποκαλεῖ αὐτὴν μαΐαν, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιάζοντος αὐτῆς προσόντος, καθόσον καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Μερκουρίου ἀποδιδόμενα εἰς αὐτὴν ἐξετελοῦντο τὴν νύκτα ἐπὶ κοιμωμένων.

- (23) And sometimes comes she with a tithe pig's tail
tickling a parson's nose as a' lies asleep,
then dreams he of another benefice.

Παρέλπειψα τὴν οὐρὰν τοῦ χοίρου, καὶ τὰ δέκατα καὶ τὸ benefice, καθ' ὃ ἄγνωστα παρ' ἡμῖν, πρὸς ζημίαν βεβαίως τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου· ἀντικατέστησα δὲ ταῦτα διὰ τῶν ἀντιστοιχούντων εὐτελεστέρων ὠφελημάτων τῶν ἡμετέρων ἐφημερίων.

(24) Ἐπιστεῦετο κοινῶς, ὅτι αἱ μάγισσαι καὶ ὑπερφυσικὰ ὄντα περιέπλεκον διὰ νυκτὸς τὴν χαίτην τῶν ἵππων, στάζουσαι ἐπ' αὐτῶν ἀναλελυμένον κηρὸν ἀπὸ λαμπάδων ἀνημμένων.

(25) Ὁ Ἰταλὸς μεταφραστὴς *Leoni* δικαίως ἀπορεῖ πῶς ν' ἀναφθῶσιν αἱ ἐστίαι τοῦ *Καπουλέτου* κατὰ τὴν θερμότεραν τοῦ ἔτους ὥραν. Ἐκ τῆς διηγήσεως τῆς *Παραμάνας* γνωρίζομεν τῷ ὄντι, ὅτι τὰ ἐν τῷ δράματι συμβαίνουσι 15 περίπου ἡμέρας πρὸ τῆς ἑορτῆς *Lammas-tide*, ἥτοι περὶ τὰς 15 Ἰουλίου.

- (26) Ἴδε σημείωσιν (43).

(27) Ὁ *Σαικσπεῖρος* καὶ οἱ πρῶτοι τῆς τραγωδίας του θεαταὶ δὲν ἐθεώρουν οὐδαμῶς ἀνάρμοστα τὰ ἐν πλήρει συναναστροφῇ φιλήματα, καθόσον ἦτο συνήθης χαιρετισμοῦ τρόπος οὗτος ἐν τῇ τότε Ἀγγλίᾳ. Ἴδου τί περὶ τούτου γράφει ὁ ἡμέτερος *Νίκανδρος Νούκιος*, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἀγγλίαν εἴκοσι μόλις ἔτη πρὸ τῆς τοῦ *Σαικσπεῖρου* γεννήσεως: «Ἀπλοϊκώτερον δὲ πρὸς τὰς γυναικας σφίσιν εἴθισται καὶ *ζηλοτυπίας*

«ἄνευ. Φιλοῦσι γὰρ ταύτας ἐν τοῖς στόμασιν, ἀσπασμοῖς καὶ «ἀγκαλισμοῖς, οὐχ οἱ συνήθεις καὶ οἰκεῖοι μόνοι, ἀλλ' ἦδη «καὶ οἱ μηδέπω ἑωρακότες· καὶ οὐδαμῶς σφίσιν αἰσχρὸν τοῦτο «δοκεῖ.» (Travels of N. Nucius, London 1846, σελ. 40.)

(²⁸) Ἦτοι, γὰ εὖρης τὴν καρδίαν σου.

(²⁹) Παραλείπονται ἐνταῦθα οἱ δύο στίχοι :

Young Abraham Cupid, he that shot so trim
when King Cophetua loved the beggar-maid.

Τὸ δημοτικὸν ἄσμα, εἰς 8 ἀνάγονται, ἐπραγματεύετο τὰς ἐρω-
τικὰς περιπετείας βασιλέως τινός, ὅστις ἐπαγγελλόμενος πε-
ριφρόνησιν πρὸς τὸ ὠραῖον φῦλον, ἐρωτεύεται ἐπὶ τέλους ψω-
μοζήτηριαν καὶ νυμφεύεται αὐτήν, πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ τυ-
φλοῦ τῆς Ἀφροδίτης υἱοῦ.

(³⁰) Ἀντὶ ἐλαίας ὁ Ἄγγλος ποιητὴς λέγει μεσπιλέαν,
καθόσον τὰ μέσπιλα εἶχον παρ' αὐτῷ ἀλληγορικὴν τινα σημα-
σίαν, τῆς ὁποίας ἡ παράφρασίς μου δικτηρεῖ ἀσθενῆ ἀντήχησιν·

that kind of fruit,

as maids call medlars, when they laugh alone.

(³¹) Μὴ λατρεύσης τὴν Σελήνην, ὅ ἐστι, μὴ ἀφιερωθῇς εἰς
τὴν Ἀρτεμιν· μὴ θελήσης νὰ διαμείνης παρθένος ἐς ἀεί.

(³²) Οἱ γελωτοποιοὶ ἔφερον, ὡς γνωστόν, ποικιλόχρουν ἐν-
δυμασίαν.

(³³) Παραθέτω περιεργείας χάριν τὴν ὑπὸ τοῦ C. R. Kennedy
εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν μετὰφρασιν τοῦ χωρίου τούτου. Ἐβρα-
βεύθη αὕτη ἐν τῷ διαγωνισμῷ τοῦ τῆς Κανταβριγίας Πανεπι-
στημίου κατὰ τὸ ἔτος 1830 μ. Χ. Πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν σπου-
δαζόντων τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν λατινικὴν, τελοῦνται ἐν τοῖς
ἀγγλικοῖς παιδευτηρίοις διαγωνισμοὶ τοιοῦτοι. Τὸ θέμα τῆς
μεταφράσεως ἢ τῆς συνθέσεως ὀρίζεται ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν ἀρ-
χῶν τῆς σχολῆς, οἱ δὲ διαγωνιζόμενοι εἶναι ἀποκλειστικῶς

φοιτηταί· δίδεται δὲ εἰς βράβευσιν μετάλλιον, ἢ πολύτιμόν τι βιβλίον. Ἐν Κανταβριγίᾳ τὰ βραβεῖα ταῦτα δίδονται ἐκ κληροδοτήματος τοῦ ἱατροῦ Sir William Browne, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος ποσοῦ τινος, ὅπερ οἱ θαυμασταὶ τοῦ ἑλληνιστοῦ Porson ἐπὶ τούτῳ συνέλεξαν, πρὸς τιμὴν τοῦ διδασκάλου αὐτῶν. Τὰ μέχρι τοῦ 1837 βραβευθέντα στιχουργήματα ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸν τίτλον: *The Greek and Latin Prize Poems of the University of Cambridge*. Ἰδοὺ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος μετὰφρασις:

ΡΩΜΕΩΝ, ΙΟΥΛΙΑ

ΡΩΜ. Οὐλαῖς γελᾷ τις τραυμάτων ἄπειρος, ὦν.
 Τί χρῆμα λεύσω; τίς ποθ' ὑψόθεν δόμων
 αὐγὴ διῆξεν; ἡλίου μὲν ἀντολαὶ
 φάος τόδ' ἐστίν, ἥλιος δ' Ἰουλία.
 Ἄλλ' εἴ ἐγείρου καλλιφεγγές ἥλιε,
 φθονεράν σελήνην φθεῖρε, καὶ γὰρ ἄλγεσι
 τέτηκεν ἤδη πᾶσα καὶ μαραίνεται,
 σοῦ τῆς γε δούλης καλλονῇ νικωμένη.
 Μὴ νῦν φθονούσῃ τῇδε δουλεύσῃ; ἔτι·
 καὶ παρθένειον ἦν σ' ἐπαμπίσχει στολήν,
 χλωρὰ γάρ ἐστι καὶ σαθρά, μόνοι δὲ νιν
 μωροὶ φοροῦσιν, ὥς τάχιστ' ἔκδυέ συ.
 Δέσποιν' ἐμὴ πέφηνε, καρδίας ἐμῆς
 τὰ φίλταθ' ὥς τόδ' ὥφελε ξυνειδέναι.
 Φωνεῖ τι, φωνεῖ, κούδὲν εἶφ' ὅμως. Τί μήν;
 Ὅσων με σαίνει φθέγμ', ἐγὼ δ' ἀμείβομαι.
 Τί δῆτ' ἀναιδὴς εἶμ'; Ἐμ' οὐ προσεννέπει,
 ἐν οὐρανῷ γὰρ οὔα καλλιστεύεται
 ἄστρω τιν' ἀσχολοῦντε τῆς νεάνιδος
 λίσσεσθον ὄμματ', ἐστ' ἂν ἱκνησθον πάλιν,
 ἐν τοῖσιν αὐτῶν ἐγκαταυγάζειν κύκλοις.
 Τί δ' εἰ μετοικισθέντ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
 τὰ μὲν γένοιτο, τὼ δὲ παρθένου κάρφ;
 Πρὸς δὴ φαεννὴν παρθένου παρηίδα
 μαυροῖτ' ἂν ἄστρα, λαμπὰς ὥς παρ' ἥλιον,

μετάρσιός τ' ὀφθαλμός αἰθέρος διὰ
πέμποι σέλας τηλαυγές, ὀρνίθων μέλη
ἔφα κινῶν, ὡς σκότου πεφευγότος.
"Ἰδ' ὡς παρειάν εἰς χέρ' ἀγκλῖνας' ἔχει·
εἴθ' ἦν ἐκείνης δεξιᾶς χεῖρις ἐπι,
ὅπως ἐκείνης ἡπτόμενη παρηίδος.

ΙΟΥΔ. ὦ μοι.

ΡΩΜ. Ἐφθέξατ'· ὦ θεὸς παιδίμη φθέγγαι πάλιν.
Οὕτω γὰρ οὕτω διαπρέπεις ὑπερθέ μου
ἄγαλμα νυκτίσεμνον, οἳ' ἀπ' οὐρανοῦ
πτηνὸς βροτοῖσιν ἄγγελος φαντάζεται,
οἳ δ' ὑπτιάζουσ' ὄμματ' ἐκπαγλούμενοι,
καὶ τοῦμπαλιν κλίνουσι, καὶ βραδυστόλων
νεφελῶν ἐφιππεύοντα δέρκονται θεὸν
πιτεροῖσι ναυστολοῦντα κόλπον αἰθέρος.

ΙΟΥΔ. ὦ Ῥωμέων, τί δῆτα Ῥωμέων ἔφους;
πατέρα τ' ἀναίνου κῶνομ'· εἰ δὲ μὴ θέλεις,
ὄμνυ φιλήτωρ τῆςδε πιστὸς ἐμμενεῖν,
κάγῳ δόμων τε καὶ γένους ἐξίσταμαι.

(³⁴) Οἱ ὄροι τῆς ξιφομαχίας διετήρουν τὰς ἰταλικὰς αὐτῶν
δνομασίας ἐν Ἀγγλίᾳ.

(³⁵) Ἐπροσπάθησα δι' ἀντιστοιχουσῶν τινων ἐκφράσεων νὰ
διατηρήσω καὶ ἐνταῦθα μέρος τοῦ διαλόγου τούτου, τὸ σύνο-
λον τοῦ ὁποίου εἶναι ἀμετάφραστον ὡς ἐκ τῆς ἀλληλουχίας
τῶν ἀγγλικῶν λογοπαιγνίων.

(³⁶) Κατὰ τὰ τότε εἰθισμένα ὁ Πέτρος προηγεῖται τῆς πα-
ραμάνας. Οὕτω κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν πολλάκις εἶ-
δον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοὺς ὑπηρέτας βα-
δίζοντας πρὸ τῶν Ἀρμενίων Κυριῶν αὐτῶν, ὅπως ταῖς ἀνοί-
γῳσι τὸν δρόμον.

(³⁷) Κατὰ τὸν Dryden, ὁ Σαϊκσπεῖρος ἔλεγεν, ὅτι ἐβιάσθη
νὰ θανατώσῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δράματος τὸν Μερκούτιον, διότι
ἄλλως ἐκινδύνευε νὰ θανατωθῇ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Μερκουτίου.

Ἀμφισβητεῖται τὸ ἀκριβές τῆς παραδόσεως ταύτης· ἀλλ' ὁ φό-
νος οὗτος ἀνακουφίζει βεβαίως τὸν μεταφραστήν.

(³⁸) Οὕτω· καὶ Ῥήγας ἐξορίζει τὸν Ἑρωτόκριτον:

Ὁ υἱός σου μὴν πατήσῃ πλειό 'ς τοὺς τόπους ὅπ' ὀρίζω·
τέσσαρες ἡμέραις κι' ὄχι πλειό τοῦ δίδω νὰ μισέψῃ,
τόπους μακροὺς κι' ἀδιάβατους ἄς ἰπάγῃ νὰ γυρέψῃ,
καὶ μὴν πατήσῃ ὥστε ποῦ ζῶ 'ς τὰ μέρη τὰ ἰδικά μου,
ἄλλῃῳ; τοῦ δίδω θάνατον, κ.τ.λ

(¹³: σελ. 193)

(³⁹) That run away's eyes may wink.

Μεταξὺ διαφόρων τοῦ χωρίου τούτου ἐξηγήσεων ἐθεώρησα
προτιμητέαν τὴν ἔχουσαν τὸ κῦρος τοῦ Γερβίνου. Ἴδε σημειώ-
σιν (43).

(⁴⁰) Παρκαλείπω τέσσαρας στίχους λογοπαίγνιους, βασιζο-
μένους ἐπὶ τῆς προφορᾶς τοῦ φωνήεντος Ι. *Ι ἐγώ, Αὖ ναί, εἶ
εὐθε ὀφθαλμός.* Καὶ τὰ τρία ταῦτα προφέρονται ὁμοιοτρόπως·
ἐνθεν τὸ λογοπαίγνιον.

(⁴¹) Some say the lark makes sweet division.

κατὰ λέξιν: λέγουν ὅτι ὁ κορυδαλὸς κάμνει γλυκεῖαν διαίρεσιν.
Οἱ δὲ σχολιασταὶ προσθέτουσιν ὅτι ἡ λέξις *division* ἦτο τε-
χνικὸς ὅρος, σημαίνων τροπὴν ἤχου ἐν τῇ μουσικῇ.

(⁴²) Τοῦ φρόνου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐλέγοντο ὠραιότεροι τῶν τοῦ
κορυδαλοῦ· ἐνθεν ἡ ἀρχαία ἀγγλικὴ ῥῆσις περὶ ἀνταλλαγῆς
τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Ἐπροτίμησα δὲ τὴν λέξιν *φρῶνος*, ἐν
ἐλλείψει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ μου κεινῆς τινος ὀνομασίας πρὸς διαστο-
λὴν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βατράχου.

(⁴³) Ἴδου τοῦ Γερβίνου ἡ κρίσις περὶ τῆς σκηνῆς ταύτης καὶ
τῶν δύο προηγουμένων ἐρωτικῶν σκηνῶν (Σκην. Ε' ἐν πράξει
Α', καὶ Σκην. Β' ἐν πράξει Β'). «Ἀνεξαρτήτως τοῦ δραματι-
κοῦ χαρακτῆρος τοῦ συνόλου τῆς προκειμένης τραγωδίας, ἰδι-
«άζων λυρικός τύπος ἐπικρατεῖ εἰς τινὰ αὐτῆς χωρία. Τοιαῦτα

«εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἔρωτος τοῦ Ρωμαίου ἐν τῷ χορῷ τοῦ «Καπουλέτου, ὁ μονόλογος τῆς Ἰουλιέτας, ὅτε περιμένει τὸν «νυμφίον τὴν ἐσπέραν τοῦ γάμου αὐτῆς, καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς «τῶν νεονύμφων τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν. Ἐν ἐκάστῳ τῶν χω-
«ρίων τούτων παρεδέχθη ὁ ποιητὴς προὔπαρχοντας καὶ κοινῶς
«παραδεδεγμένους τύπους λυρικῆς ποιήσεως, ἥτοι τὸ *sonnet*,
«*τὸν ἐπιθαλάμιον ὕμνον* καὶ τὸ ἄσμα τῆς αὐγῆς (*).

«Κατὰ τὴν πρώτην ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν ἐν τῷ χορῷ, ὑφί-
«σταται τὸ ὕφος καὶ ἡ συναρμολογία τοῦ *sonnet*, καίτοι μὴ
«τηρηθέντων τῶν συνήθων αὐτοῦ ἐξωτερικῶν τύπων. Ὁ Πε-
«τράρχης εἶχε καθιερώσει τὸ εἶδος τοῦτο τῆς λυρικῆς ποιήσεως
«πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ἔρωτος. Ἐξεφράζετο δ' ἔκτοτε δι' αὐτοῦ ὁ
«ἄγνος ἔρως ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ λάμψει καὶ τῇ ἱερότητι, ἀλλ' οὐ-
«δέποτε σχεδὸν ὁ ὕλικός, ὁ σαρκικός ἔρως. Οὕτω κατὰ τὴν
«πρώτην ταύτην τῶν δύο ἐραστῶν συνέντευξιν, ὅτε ὁ Ρωμαῖος
«πλησιάζει πρὸς τὴν Ἰουλιέταν, ὡς εἰς ἅγιον εἰκόνισμα ἢ προσ-
«κυνητᾶριον (*holy shrine*), μετὰ τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ
«ἀθώοτης ἐμπνέει, καὶ ἐκδηλοῖ τὸν ἄγνον αὐτοῦ ἔρωτα, ὁ ποιη-
«τὴς παραδέχεται τὸν συνήθη λυρικῆς ποιήσεως τύπον, τὸν ἐν
«χρήσει πρὸς ἔκφρασιν τῶν πρώτων τοῦ ἔρωτος συγκινήσεων.

«Ὁ δὲ μονόλογος τῆς Ἰουλιέτας, ὅτε ἀναμένει τὸν νυμφίον,
«ἀνακαλεῖ τὸν ἐν χρήσει κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπιθαλάμιον
«ὕμνον. Τὸ θαυμάσιον τοῦτο χωρίον πρέπει ν' ἀναγινώσκηται,
«μᾶλλον δὲ ν' ἀπαγγέλληται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μετ' εὐαισθησίας
«ἐνδομύχου, καὶ αἱ προφερόμεναι λέξεις νὰ ἐξέρχωνται τῶν
«χειλέων ὡς ἂν ἦσαν στοχασμοὶ σιωπηλοί. Ὁ Halpin ὑπέδει-
«ξεν ἥδη, ὅτι ἐν τῷ ἀλληγορικῷ τοῦ Ὑμεναίου μύθῳ, ὡς καὶ
«εἰς τὰ ἐπιθαλάμια ποιήματα, ὁ Ὑμέναιος πρωταγωνιστεῖ, ὁ
«δ' ἔρως μένει κεκρυμμένος, μέχρις οὗ πρὸ τῆς θύρας τοῦ

(*) *Dawn-song*; *Tage lied*; *aubade*; ὁ ἐστὶ τὸ παρ' ἡμῶν ματι-
νάδα, ἡ κοινότερον πατινάδα.

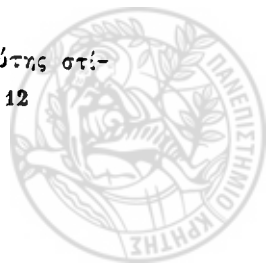

«νυμφικοῦ θαλάμου παραχωρεῖ ὁ Ὑμέναιος τὴν θέσιν αὐτοῦ εἰς
 «τὸν δευτερότοκον ἀδελφόν του. Ἡ Ἰουλιέτα ὑποτίθεται ὡς
 «οὔσα ἐν γνῶσει τῶν τε ποιημάτων ἐκείνων καὶ τῶν ἰδεῶν, τὰς
 «ὁποίας συνήθως περιέχουσιν. Ὅθεν προϋποθέτει τὴν παρου-
 «σίαν τοῦ Ἑρωτος, τὸν ἀποκαλεῖ δὲ *δραπέτην run-away*,
 «ὡς δραπετεύσαντα ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, κατὰ τὸ εἰδύλλιον
 «τοῦ Μόσχου (*Δραπετίδας ἐμός ἐστιν*). Εὐχεται δὲ νὰ νυ-
 «κτώσῃ ταχέως, ὅπως ὁ Ρωμαῖος ἔλθῃ ἀόρατος εἰς τὰς ἀγκά-
 «λας αὐτῆς. Εὐχεται νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ δραπέτης
 «Ἑρως, ὅ ἐστι νὰ μὴ φωταγωγήσῃ τὸν νυμφικὸν θάλαμον,
 «διότι ἡ ἀνάγκη ἐπιβάλλει μυστικότητα καὶ σκότος.... Ἐν
 «ἐλλείψει ἄλλης φωνῆς ἀδούσης τὸν ἐπιθαλάμιον, ἄδει μόνῃ
 «αὐτῇ. Τοῦτο δ' ἐπιπροσθέτει χροιάν μελαγχολίας εἰς τὸν μο-
 «νόλογόν της· διότι ἐθεωρεῖτο ὡς κακὸς οἰωνὸς ἡ παράλειψις
 «τῆς γαμηλίου τελετῆς· καὶ οἰκτρῶς ἀπέληξε τῷ ὄντι ὁ ἐπὶ
 «κακοῖς οἰωνοῖς τελεσθεὶς γάμος οὗτος.

«Ἐν δὲ τῇ σκηνῇ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ὁ ποιητὴς παρεδέχθη
 «ὡς πρότυπον τὸ ἐν εἶδει διαλόγου ποίημα, τὸ κατὰ τὴν ἐπο-
 «χὴν τῶν Γερμανῶν ἀοιδῶν (*Minnesinger*) εἰσαχθέν, ἐπιλε-
 «γόμενον δὲ ἄσμα τῆς αὐγῆς, καθ' ἃ προεῖρηται. Σύνθεσις τῶν
 «τοιούτων ποιημάτων θέμα ἦτο ἡ νυκτερινὴ συνέντευξις δύο
 «ἐραστῶν, ἐχόντων ἕξωθεν φύλακα, ὅπως ἐξυπνήσῃ αὐτοὺς
 «τὴν αὐγὴν, ὅτε μὴ θέλοντες εἰσέτι ν' ἀποχωρισθῶσιν ἐρίζουσι
 «πρὸς ἀλλήλους, ἢ καὶ μετὰ τοῦ φύλακος, καὶ φιλονεικοῦσιν
 «ἐὰν τὸ φῶς προέρχεται ἐκ τοῦ ἡλίου ἢ ἐκ τῆς σελήνης, ἐὰν
 «ψάλλῃ κορυδαλὸς ἢ ἀηδὼν.

«Τοιοιουτρόπως ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τοῦ Ρωμαίου καὶ
 «τῆς Ἰουλιέτας περιλαμβάνονται τὰ τρία κύρια εἶδη, τὰ ἐκ-
 «προσωπῶντα τὴν λυρικὴν ἐρωτικὴν ποίησιν, καθ' ἣν ἐποχὴν
 «ἔγραφεν ὁ Σαϊκσπέιρος.» (*Gervinus*, ἐν τῷ προμνημονευθέντι
 συγγράμματι, σελ. 206 καὶ ἐφεξῆς).

(⁴) Ἐναυθα καὶ εἰς τοὺς ἐφεξῆς τῆς σκηνῆς ταύτης στί-

χους ἡ Ἰουλιέτα ἐκφράζεται γριφωδῶς, οἱ δὲ λόγοι τῆς ἐπιδέχονται διπλὴν ἐξήγησιν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁρθὴν τοῦ Johnson παρατήρησιν δὲν φαίνεται φυσικὴ ἡ ἐπιδεξιότης τῆς αὐτῆ περὶ τὸ ὑποκρύπτειν τὰς ἐννοίας τῆς, ἐνῷ ἡ ψυχὴ τῆς εἶναι εἰσέτι τεταραγμένη ἐξ ὧσων περὶ τοῦ Ρωμαίου ἐπληροφορήθη.

(⁴⁵) Ἡ λέξις *νεκρὸν* δύναται νὰ προσαρμοσθῇ εἴτε εἰς τὴν προηγούμενην, εἴτε εἰς τὴν ἐπομένην φράσιν.

(⁴⁶) Οὕτω καὶ ὁ Ρήγας ἐν Ἑρωτοκρίτῳ :

Θυγατέρα μου, ἀπὸ τὴν ὥραν 'κείνη
ποῦ φανερώθηκες 'ς τὴν γῆν, ἡ ἔννοια σου μὲ κρίνει,
κι' ὁ λογισμὸς σου, 'μάτια μου, πάντα 'ναι μετ' ἐμένα,
νὰ σὲ τιμήσω καὶ νὰ 'δῶ κληρονομιά ἀπὸ 'σένα.

Ἀλλ' ἡ παρακοὴ τῆς Ἀρετῆς ἐξεγείρει τὴν ὁργὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καθὼς ἡ τῆς Ἰουλιέτας παροργίζει τὸν γέροντα Καπουλέτον. Ἐνῷ δὲ οὗτος ἀπειλεῖ τὴν Ἰουλιέταν ὅτι θὰ τὴν σύρῃ μέχρι τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅτι θὰ τὴν ῥαπίσῃ, ὅτι τὸν τρώγουν τὰ δάκτυλά του, κατὰ τὴν ἀγγλικὴν ἔκφρασιν, ὁ Ρήγας, βιαιότερος τοῦ Καπουλέτου,

Σηκώνεται ἀπ' τὸ θρονὶ καὶ πρὸς ἐκείνην 'πάγει,
μὲ μάχη καὶ μὲ μάνιτα τὴν πιάνει ἀπὸ τὰ χέρια, κ.τ.λ.

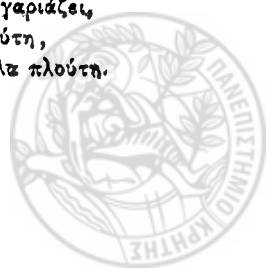
Καὶ ἡ μήτηρ δὲ τῆς Ἀρετῆς, καθὼς τὴν μητέρα τῆς Ἰουλιέτας, ὅσων ἐχθροὶ εἰς τὸ παιδί τους 'κάναν.

Ἀλλὰ διαμαρτύρεται ὁ εὐαίσθητος Κορνάρος κατὰ τῆς τοιαύτης μητρικῆς ἀσπλαγχνίας :

Ἐγὼ μεγάλο τὸ κρατῶ 'σάν τὸ κρατοῦν κ' οἱ ἄλλοι,
νὰ δεῖξῃ ἡ μάνα 'ς τὸ παιδί τέτοια ἀπονιά μεγάλη.

(⁴⁷) Οὕτω καὶ ἡ Νένα παρακινεῖ κατ' ἀρχὰς τὴν Ἀρετὴν νὰ ἐνδῶσῃ εἰς τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὸ θέλημα :

Θυγατέρα μου, 'πειδὴ ὁ καιρὸς δὲν 'σάζει,
κι' ὁ κύρις σου γιὰ 'πανδρειά μ' ἄλλον σὲ λογαριάζει,
ἄφες τὸν Ἑρωτόκριτον, διῶξε τὴν ἔγνοια τούτη,
νὰ 'μπῇς κυρὰ 'ς τὴν ἀφεντιά καὶ 'ς τὰ μεγάλα πλούτη.

Καίτοι πολύλογος μέχρι κόρου, καὶ ὑπὲρ τὸ δέον δακρυρροοῦσα, καὶ ἐν συνόλῳ πληκτικὴ, ἡ Νένα ὅμως τῆς Ἀρετῆς ἔχει καρδίαν πλέον εὐαίσθητον καὶ ἠθικότητα ἀνωτέραν ἢ ἡ παραμύνα τῆς Ἰουλιέτας. «Ἡ παραμύνα, ὡς λέγει ὁ Γερβίνος, εἶναι ἡ «ἀληθὴς οἰκοδέσποινα» αὕτη ὑπηρετεῖ μὲν τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ «διευθύνει τὴν μητέρα, δὲν φοβεῖται δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτὸν «ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἐξάψεώς του, ἀλλὰ τῷ ἀντιλέγει. Φλυαρεῖ οὐχὶ λίαν σεμνοπρεπῶς, ἡ δὲ συναναστροφή αὐτῆς δὲν εἶναι «τοιαύτη ὥστε ν' ἀναδείξῃ σώφρονα Ἀρτεμιν τὴν Ἰουλιέταν. «Αὕτη εἶναι τῆς νέας ἡ μυστικὸσύμβουλος· ἀλλ' ἡ πίστις αὐτῆς δὲν εἶναι διαρκὴς καὶ ἐπὶ τέλους ἡ Ἰουλιέτα τὴν ἀπωθεῖ.» Ποῦ ἡ ἀφοσίωσις, ἡ πίστις, καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς πτωχῆς Νένας!

(⁴⁸) Κατὰ τε τὸ ἰταλικὸν διήγημα καὶ τὴν μετάφρασιν, ἐξ ἧς ἠρύσθη τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος ὁ Σαικσπείρος, ἡ Ἰουλιέτα ἐκηδεύθη κατὰ τὴν παλαιὰν συγχέθειαν· ἡ παλαιὰ αὕτη συνήθεια εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα παρ' ἡμῖν.

(⁴⁹) Κἄπως ἀσυμβίβαστον τὸ περὶ εἴκοσι μαγείρων πρόσχημα τοῦτο, μὲ τὴν πρόθεσιν τοῦ Καπουλέτου νὰ προσκαλέσῃ πέντε ἢ ἕξ μόνον φίλους.

(⁵⁰) Κατ' ἀρχαίαν δεισιδαιμονίαν, τὸ φυτὸν τοῦ μανδραγόρα ἐνομιζέτο ὅτι ἔχει αἴσθησιν, καὶ ὅτι ἀποσπώμενον τῆς γῆς ἐκραύγαζε κραυγὰς τοιαύτας, ὥστε ὁ ἀκούων παρεφρόνει ἀπὸ τοῦ τρόμου, ἢ ἀπέθνησκε. Πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ τοιούτου κινδύνου, οἱ θέλοντες νὰ ἐκριζώσωσι τὸ φυτόν, ἔσκαπτον περὶ τὴν ῥίζαν αὐτοῦ τὸ χῶμα, καὶ προσαρτῶντες ἐπὶ τοῦ στελέχους σχοινίον, ἡ ἑτέρα τοῦ ὁποίου ἄκρα ἐδένετο περὶ τὸν τράχηλον κυνός, ἔφραζον τὰ ὦτα καὶ προσεκάλουν τὸν κύνα, ὅστις τρέφων ἀπέσπα μὲν τὸ φυτόν, ἀλλ' ἐπιπτε νεκρὸς κατὰ γῆς.

(⁵¹) Ἀρχαία ἐν Ἀγγλίᾳ συνήθεια, διατηρουμένη μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῖν.

(⁵²) «Τοὺς θρήνους καὶ τὴν θλίψιν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Ἰου-

«λιέτας, διαδέχεται σκηνή ἀκαίρως κωμική. Ὁ σκοπὸς τοῦ δι-
 «λόγου τούτου μεταξὺ τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ τῶν μουσικῶν, εἶναι
 «ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀδιαφορίαν, μεθ' ἧς οἱ ξένοι παρίστανται εἰς
 «τὰς συμφορὰς τῶν προΐσταμένων αὐτῶν. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ φύ-
 «σις ἔπασα ὥφειλε νὰ θεωρῇ μετὰ λύπης τὴν καταστροφὴν
 «ταύτην τῆς ζωῆς, τῆς νεότητος, τοῦ κάλλους καὶ τοῦ ἔρω-
 «τος. Πάντες ὥφειλον νὰ θλίβωνται. Ἀλλως τραγωδία δὲν
 «ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινος φύσις συμπαθοῦσα πρὸς τοῦ
 «ἀνθρώπου τὴν δυστυχίαν· ὥστε ἡ σκηνὴ αὕτη δὲν εἶναι οὐδα-
 «μῶς κωμική, ἀλλ' ἐμπνέει φρίκην». (Lamartine, Shakspeare
 et son œuvre). Ὁ Γάλλος ποιητὴς συχνάκις ἐκφέρει κρίσεις
 στρεβλὰς ἢ ἀδίκους περὶ Σαικσπείρου· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν σκηνὴν
 ταύτην, μόνον οἱ ἐκ συστήματος μὴ θέλοντες νὰ ἴδωσι σφάλμα
 εἰς τὸν Σαικσπεῖρον, θὰ εὔρωσι πάντῃ ἕδικον τὴν κατὰκρισίν
 του.

(³³) Κατὰ τὰς περιοδείας αὐτῶν οἱ δυτικοὶ μοναχοὶ ὑπεχρε-
 οῦντο νὰ προσλαμβάνωσι συνοδοιπόρον ἐκ τοῦ τάγματος αὐ-
 τῶν, ὅπως ἀμοιβαίως ἐπιβλέπωνται.

(³⁴) Κατὰ τὸ διήγημα, ἐξ οὗ ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος ἐλή-
 φθη, ἡ μὲν παραμύνα κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ
 Ῥωμαίου ἀπελύθη, ὁ φαρμακοπώλης ὑπεβλήθη εἰς βασανιστή-
 ρια καὶ ἀπηγχονίσθη, καθ' ὃ πωλήσας τὸ δηλητήριον, ὁ δὲ πά-
 τερ Λαυρέντιος ἐκλείσθη ἐν μοναστηρίῳ, ὅπου ἐξεμέτρησε τὸ
 ζῆν ἐν συντριβῇ καὶ μετανόῃ.

— 252 —

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ

σελ. 30	στ. 5	ἄνωθεν,	Γράφε χέρια του	ἀντὶ χερίά του
» 33	» 11	»	» ἀδράχτια	» ἀδράχτιαν
» 34	» 7	κάτωθεν	» κι' ἀλλοίμονον	» κ' ἀλλοίμονον.
» 43	» 7	ἄνωθεν	» κ' ἡ συμφορὰ	» κι' ἡ συμφορὰ
» 44	» 1	κάτωθεν	» Ἐλα' πηγαίνωμεν	» Ἐλα πηγαίνωμεν
» 47	» 7	ἄνωθεν	» κ' ἡ Ἰουλιέτα	» κι' ἡ Ἰουλιέτα
» »	» 9	»	» ἀπ' τὴν ζήλειαν της	» ἀπ' τὴν ζήλειάν της
» 54	» 9	»	» Δυὸ λόγια	» Δυὸ λόγια
» 71	» 1	κάτωθεν	» ἀλλὰ	» λαλὰ
» 79	» 2	ἄνωθεν	» καίει ὁ ἥλιος, κ' ἐδῶ	» ὁ ἥλιος καίει καὶ ἐδῶ
» 87	» 3	»	» τοῦ συγγενοῦς μας	» τοῦ συγγενοῦ μας
» 88	» 4	»	» αὐτός, ποῦ	» αὐτός ; ποῦ
» 93	» 9	»	» Τυβάλης	» Τυβάλη
» 96	» 4	»	» κ' οἱ δύο μας	» κ' οἱ δύο μας
» 98	» 7	κάτωθεν	» 'ς τὰ δύο της	» 'ς τὰ δύο της
» 100	» 3	ἄνωθεν	» τὰ χρόνια μου	» τὰ χρόνια μου
» 125	» 6	»	» κ' ἡ ἀναπνοή	» κι' ἡ ἀναπνοή
» »	» 12	»	» κι' ἀλύγιστα	» κ' ἀλύγιστα.

